

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เรื่อง

การนำวิทยาการบริหารความเสี่ยงในเชิงพฤติกรรมศาสตร์
มาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปล่อยชั่วคราว

Enhancing Effectiveness in Decision among Pretrial
Release Defendants: A Behavioral Science Approach to
Risk Management

โดย

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อ

สถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรบุคคล สำนักงานศาลยุติธรรม
มีนาคม 2561

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

เรื่อง

การนำวิทยาการบริหารความเสี่ยงในเชิงพฤติกรรมศาสตร์
มาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปล่อยชั่วคราว

Enhancing Effectiveness in Decision among Pretrial
Release Defendants: A Behavioral Science Approach to
Risk Management

โดย

รองศาสตราจารย์ ดร.ดุษฎิ โยเหลา
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นริศรา พึ่งโพธิ์สภ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฐาศุภร์ จันประเสริฐ
อาจารย์ ดร.ณภัทรรัตน์ ไชยอัครศิลป์
อาจารย์ ธนวัฒน์ พิสิฐจินดา

สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เสนอต่อ

สถาบันวิจัยและพัฒนารพีพัฒนศักดิ์ สำนักงานศาลยุติธรรม
มีนาคม 2561

บทสรุปผู้บริหาร

โครงการวิจัยเรื่องการนำวิทยาการบริหารความเสี่ยงในเชิงพฤติกรรมศาสตร์มาใช้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปล่อยชั่วคราว¹

การพิจารณาคำร้องขอปล่อยชั่วคราวในชั้นศาล มีหลักสากลว่า ศาลพึงอนุญาตให้ปล่อยเป็นหลัก การไม่ปล่อยให้ถือเป็นข้อยกเว้น และในการปล่อยชั่วคราวนั้น ศาลจะเรียกประกัน หรือหลักประกันจนเกิน แก่กรณีมิได้ ศาลของประเทศไทยก็รับหลักการนี้มาปฏิบัติ แม้ว่าสถิติการหลบหนีของผู้ต้องหาที่ได้รับ การปล่อยชั่วคราวจากศาลอาญาระหว่างปี 2555-2558 มีจำนวนไม่มากคือประมาณร้อยละ 4-6 แต่ในการปฏิบัติงานเพื่อการปล่อยชั่วคราวในปัจจุบัน พบว่ามีสภาพปัญหาเกี่ยวกับการใช้ข้อมูลอย่างเป็นระบบ ในการตัดสินใจปล่อยชั่วคราวของผู้พิพากษา การประเมินความเสี่ยงของการปล่อยยังขึ้นอยู่กับดุลพินิจและ ประสบการณ์ของผู้พิพากษาที่ต้องตัดสินใจพิจารณาคำร้องขอปล่อยชั่วคราวให้เสร็จภายในเวลา 1 วัน สภาพ ในปัจจุบันพบว่า คดีที่มีโทษจำคุกสูงกว่า 3 ปี เกือบทุกคดี เป็นการปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันทั้งสิ้น ผู้ต้องหา ที่มีฐานะดี ก็จะสามารถหาทรัพย์สินมาประกันตนเองได้ แต่ผู้ต้องหาที่ไม่มีทรัพย์สินมาประกันตัวก็ต้องถูกขัง ขาดอิสรภาพ จึงนำมาสู่ความไม่เท่าเทียมกัน ระหว่างคนรวยและคนจน ดังคำกล่าวที่ว่า “คุณมีไว้สำหรับ ชังคนจน”

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างเครื่องมือประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว เพื่อคัดแยกว่า ผู้ต้องหาที่ควรปล่อยชั่วคราวควรมีคุณสมบัติใดบ้าง และควรปล่อยชั่วคราวในเงื่อนไขใด แล้วนำไปทดลอง ใช้จริงในศาล พร้อมกับมีระบบการจัดเก็บข้อมูล เพื่อการเพิ่มประสิทธิภาพของการปล่อยชั่วคราวอย่างต่อเนื่อง การดำเนินการวิจัยมีลำดับ ดังนี้

ลำดับแรก เป็นการทบทวนงานวิจัยจากฐานข้อมูล ในประเทศไทยและต่างประเทศจำนวน 45 เรื่อง เป็นงานวิจัยในประเทศไทย 8 เรื่อง และงานวิจัยต่างประเทศจำนวน 37 เรื่อง พบว่ามีข้อบ่งชี้ที่เกี่ยวข้องกับ ความเสี่ยงในการหลบหนี การก่อเหตุร้ายซ้ำอีก จำนวน 30 ข้อบ่งชี้ ประกอบด้วย ฐานะ อาชีพ อายุ สถานภาพสมรส ประวัติการกระทำความผิด การศึกษา สุขภาพกาย ภาวะทางจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อมและ การอยู่อาศัย สัญชาติ/การมีเครือข่ายในต่างประเทศ อัตราโทษ ความรุนแรงของข้อหา การเข้ามอบตัว การมีคดีอื่น ประเภทของคดี การมีโทรศัพท์มือถือ เคยหลบหนี เคยมีคดีอุกฉกรรจ์ เคยมี คดีลหุโทษ การใช้สารเสพติด การดื่มสุรา ความผูกพันในครอบครัว หลักฐานการต่อสู้คดี ค่าให้การของจำเลย ทัศนคติต่อต้านสังคม คบเพื่อนต่อต้านสังคม บุคลิกภาพต่อต้านสังคม และเคยติดคุก

ลำดับสอง เป็นการวิเคราะห์เพื่อค้นหาดัชนีเสี่ยงต่อการหลบหนี ได้จากข้อมูลสำนวนคดีของผู้ต้องหา จำนวน 1,148 สำนวนคดี เป็นผู้ต้องหาในคดีอาญา 6 ประเภท คือ คดีเกี่ยวกับเพศ คดีเกี่ยวกับชีวิตและ ร่างกาย คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน คดีเกี่ยวกับเอกสาร คดีเกี่ยวกับจราจร คดีเกี่ยวกับยาเสพติด จากศาล 4 แห่งคือ ศาลอาญา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช และศาลจังหวัดจันทบุรี โดยการเก็บข้อมูลจาก เอกสารสำนวนคดี ระหว่างปี 2556 – 2559 แล้วนำมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อค้นหาดัชนีเสี่ยงต่อการหลบหนี พบว่า จากข้อบ่งชี้ความเสี่ยงในสำนวนคดี 26 ข้อบ่งชี้ มีข้อบ่งชี้ที่มีความสัมพันธ์กับการหลบหนีของผู้ต้องหา ในคดีอาญาของประเทศไทย จำนวน 14 ข้อบ่งชี้ ประกอบด้วย สัญชาติและเชื้อชาติ กลุ่มอาชีพ รายได้ต่อ เดือน ภูมิลำเนาที่อยู่ที่อยู่ปัจจุบัน พฤติการณ์แห่งคดี การปฏิเสธข้อกล่าวหา ลักษณะการกระทำความผิด ผลที่เกิด กับผู้เสียหาย การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว จำนวนครั้งที่ถูก

¹ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ร่วมกับ สถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสำนักงานศาลยุติธรรม

พิพากษาว่าจำคุกในอดีต คดีอื่นที่ค้างพิจารณา จำนวนครั้งที่ถูกตั้งข้อหาจากเจ้าพนักงาน และถูกหมายจับ เพราะไม่มาตามนัด นอกจากนี้ได้นำเครื่องมือวัดบุคลิกภาพเบี่ยงเบน เพื่อประเมินบุคลิกภาพของผู้ต้องหาว่าบกพร่องด้านความรักและความสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางสังคมหรือไม่มาใช้เนื่องจากเป็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับดัชนีเสียงที่เป็นดัชนีที่คงอยู่กับตัวบุคคลหลายดัชนี ได้แก่ การใช้สารเสพติด การติดสุรา ความผูกพันกับครอบครัว ทักษะติดต่อด้านสังคม การคบเพื่อนต่อด้านสังคม บุคลิกภาพต่อด้านสังคม เป็นต้น

ลำดับที่สาม เป็นการสร้างเครื่องมือในการประเมินความเสี่ยง ประกอบด้วย แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ 15 ข้อ แบบประเมินบุคลิกภาพ โดยการสัมภาษณ์เชิงลึก และแบบสอบถามวิธีคิดคะแนนจากแบบประเมินความเสี่ยงด้านพฤติกรรมศาสตร์ และตารางประกอบการตัดสินของผู้พิพากษาเพื่อใช้ระบุในเงื่อนไขในการปล่อยชั่วคราว แล้วนำไปทดลองใช้กับศาล 7 แห่ง ประกอบด้วย ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลอาญากรุงเทพใต้ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช ศาลจังหวัดจันทบุรี ศาลจังหวัดขอนแก่น ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ และศาลอาญารธนบุรี ผลการทดลองใช้พบว่า สามารถปล่อยชั่วคราวได้ แบบไม่มีประกันได้มากขึ้น มีอัตราส่วนการหลบหนี และการก่อคดีซ้ำไม่เพิ่มขึ้น บุคลากรที่เกี่ยวข้องมีความเห็นว่าการปล่อยชั่วคราวในระบบนี้ช่วยลดความไม่เท่าเทียมระหว่างผู้ต้องหาที่ด้อยโอกาส และผู้ต้องหากลุ่มที่มีโอกาสดีกว่า และสร้างความภูมิใจให้แก่ผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราว

ลำดับสุดท้ายเป็นการประเมินผลการใช้เครื่องมือจากการรับฟังความเห็นของผู้เกี่ยวข้องจำนวน 58 คน ประกอบด้วย ผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่ศาล สื่อมวลชน ทนาย ตำรวจ และนักวิชาการ นำมาซึ่งการปรับปรุงการให้คะแนนของดัชนีความเสี่ยงให้มีระดับคะแนนที่ละเอียดมากขึ้น ปรับปรุงการคำนวณระดับความเสี่ยงให้มีการกระจายครอบคลุมความเสี่ยงระดับต่ำมากและความเสี่ยงระดับสูงมาก และเพิ่มการตัดสินของผู้พิพากษาให้มีการปล่อยชั่วคราวแบบมีหลักประกัน

ข้อค้นพบจากการพัฒนาระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการปล่อยชั่วคราวไปใช้ มีดังนี้ การใช้เงินประกันและหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวไม่ใช่การประกันความเสี่ยงที่คงเส้นคงวาและยังเป็นเหตุของความเหลื่อมล้ำ ดังนั้นจึงควรลดการใช้หลักประกันให้เหลือน้อยลงเรื่อย ๆ การพัฒนาระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงของการตัดสินปล่อยชั่วคราวจากการวิจัยนี้สร้างจากการใช้แนวคิดทางพฤติกรรมศาสตร์ที่คำนึงถึงปัจจัยทางจิตและทางสังคมเดิมของผู้ต้องหาประกอบกับพฤติกรรมแห่งคดี มาทำนายพฤติกรรมหลบหนี และการก่อเหตุร้ายแรงซ้ำถ้าได้รับการปล่อยชั่วคราว มีการใช้ข้อมูลจากสำนวนคดีของผู้ต้องหา 1,148 สำนวนคดีที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวในประเทศไทย และยังมีผลสอดคล้องกับการปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการปล่อยชั่วคราว จึงควรนำไปขยายผลและพัฒนาระบบให้มีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อค้นพบจากการพัฒนาระบบอย่างต่อเนื่อง คือ ควรมีการเก็บข้อมูลสถิติของการปล่อยชั่วคราว การหลบหนี การกระทำผิดซ้ำอย่างต่อเนื่อง เพื่อประเมินประสิทธิภาพของเครื่องมือและปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอ เมื่อพบว่ามีความเปลี่ยนแปลงในเรื่องของอัตราการหลบหนี หรือการกระทำผิดซ้ำที่เพิ่มขึ้นอย่างผิดปกติก็ควรทบทวน ดัชนีทั้ง 14 ตัว การให้น้ำหนักแก่ดัชนี การคิดคะแนนความเสี่ยง

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวไปใช้ คือ ต้องมีการฝึกผู้ใช้เครื่องมือแบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ แบบประเมินบุคลิกภาพให้มีความชำนาญ อีกทั้งต้องมีการจัดสรรเวลาของบุคลากรของศาล ให้มีประสิทธิภาพ หรือเพิ่มบุคลากรที่จะมาทำงานด้านนี้ โดยให้มีการเตรียมการ คือ ควรมีการอบรมอย่างน้อย 1 วัน ให้แก่บุคคลที่จะทำงานในเรื่องการประเมินความเสี่ยง

ขอบเขตของการใช้ประโยชน์จากการวิจัย มีดังนี้ คือ การสร้างระบบสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวในการวิจัยนี้ มีขอบเขตของกลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้ต้องหาคดีอาญาในศาลชั้นต้นที่มีอายุเกิน 18 ปีบริบูรณ์ เป็นผู้ต้องหาในฐานความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เกี่ยวกับเพศ เกี่ยวกับเอกสาร เกี่ยวกับจรรยาบรรณและเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เครื่องมือที่สร้างขึ้นนี้หากจะนำไปใช้กับผู้ต้องหาที่มีลักษณะแตกต่างไปจากที่กล่าวนี้ควรคำนึงถึงความแตกต่างเรื่องฐานความผิด อายุ ว่าต่างกันมากเพียงใด

การนำวิทยาการบริหารความเสี่ยงในเชิงพฤติกรรมศาสตร์มาใช้ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปล่อยชั่วคราว¹

ดุขฎี โยเหลา² นริสรา พิงโพธิ์สม² ฐาศุภร์ จันประเสริฐ² ฌภัทรรัตน์ ไชยอัศรกุล³ และธนวัฒน์ พิสิฐจินดา⁴

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ข้อประกอบด้วย 1) เพื่อศึกษาหาข้อบ่งชี้ต่าง ๆ ที่แสดงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีแนวโน้มจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราวโดยอาศัยการวิเคราะห์ทางพฤติกรรมศาสตร์และศาสตร์ว่าด้วยความเสี่ยง 2) เพื่อศึกษาถึงระบบการสืบเสาะประเมินความเสี่ยงในการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวในต่างประเทศ 3) เพื่อวิเคราะห์รวบรวมและเสนอแนวทางเป็นหลักเกณฑ์เพื่อจัดทำคู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวจัดสร้างระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงเพื่อสนับสนุนการทำงานของศาล

วิธีวิจัยของงานวิจัยนี้เริ่มจากการตอบจุดประสงค์ของการวิจัยข้อ 2 โดยทำตามรูปแบบของการสังเคราะห์งานวิจัยที่เรียกว่า systematic literature review เริ่มจากการสืบค้นงานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวโดยใช้ฐานข้อมูลประเทศไทยคือ ฐานข้อมูลเครือข่ายห้องสมุดไทย (ThaiLIS) และฐานข้อมูลวารสารจากสมาคมจิตวิทยาประเทศสหรัฐอเมริกา (American Psychological Association) และ ฐานข้อมูลจากสำนักพิมพ์เสจ (SAGE Publication) โดยใช้คำค้นประกอบด้วย “pretrial release” “pretrial release system” “pretrial risk assessment” “decision in pretrial release” คัดกรองบทความที่เกี่ยวข้อง แล้วจึงได้ข้อบ่งชี้ความเสี่ยงการหลบหนี การกระทำผิดซ้ำ หรือ การไปยุ่งเหยิงกับพยาน จำนวน 30 ข้อบ่งชี้ เมื่อนำมาประกอบกับผลการวิเคราะห์ข้อบ่งชี้จากสำนวนคดีของผู้ต้องหาที่มีการปล่อยชั่วคราวจำนวน 1,148 สำนวนคดีผลทำให้ได้ข้อบ่งชี้ความเสี่ยงจำนวน 26 ข้อบ่งชี้ ประกอบด้วย สัญชาติและเชื้อชาติ กลุ่มอาชีพ รายได้ต่อเดือน ภูมิลาเนาที่ที่อยู่ปัจจุบัน พฤติกรรมของผู้ต้องหา การกระทำต่อเหยื่อ การปฏิเสธข้อกล่าวหา ลักษณะของการกระทำผิด การกระทำผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว การหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว ประวัติการกระทำผิด ประวัติเสพ จำนวนการถูกจับกุม จำนวนข้อหา คดีอื่นที่ค้างพิจารณา จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับ หลักประกัน เงินประกัน ใช้ตนเองเป็นหลักประกัน ใช้ที่ดินเป็นหลักประกัน ใช้กรรมสิทธิ์ห้องชุดเป็นหลักประกัน ใช้สมุดบัญชีเป็นหลักประกัน ใช้ตำแหน่งเป็นหลักประกัน มูลค่าของหลักประกัน ความเกี่ยวข้องระหว่างผู้ประกันกับผู้ต้องหา เพศของผู้พิพากษา ความเห็นของพนักงานสอบสวน การคัดค้านจากโจทก์ ประเภทการปล่อยชั่วคราว นอกจากนี้ยังได้ภาพของการมีระบบสืบเสาะข้อมูลเพื่อการประเมินความเสี่ยงของต่างประเทศ

ในการตอบวัตถุประสงค์ข้อ 1 ใช้การวิจัยเชิงปริมาณแบบการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างข้อบ่งชี้ความเสี่ยงกับความเสี่ยงจากการปล่อยชั่วคราวจากข้อมูลคดีแดง โดยใช้ข้อมูลจากสำนวนคดีแดง จากศาลชั้นต้นจากภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย 4 แห่ง ประกอบด้วย ศาลอาญา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช

¹ โครงการวิจัยการนำวิทยาการบริหารความเสี่ยงในเชิงพฤติกรรมศาสตร์มาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปล่อยชั่วคราว

² สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³ สำนักนวัตกรรมการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

⁴ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

และศาลจังหวัดจันทบุรี โดยสร้างแบบบันทึกข้อมูลให้เก็บข้อมูลเกี่ยวกับข้อบ่งชี้ความเสี่ยงและข้อมูลที่ปรากฏมีบันทึกคดี ทำการเก็บข้อมูลทั้งคดีที่มีการหลบหนี และคดีที่ไม่มีการหลบหนี ในคดีอาญาย้อนหลังไป 5 ปี รวบรวมได้ผู้ต้องหาทั้งหมด 1,148 คน จำแนกเป็นคดีเกี่ยวกับเพศ 33 คดี คดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย 129 คดี คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน 318 คดี คดีเกี่ยวกับเอกสาร 48 คดี คดีเกี่ยวกับจราจร 41 คดี และคดีเกี่ยวกับยาเสพติด 579 คดี เป็นคดีที่ไม่จำกัดอัตราโทษ ผลการวิเคราะห์พบว่ามียอดตราส่วนการหลบหนีในกลุ่มตัวอย่างอยู่ที่ร้อยละ 23.6 หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ Chi-square พบว่ามีดัชนีที่สัดส่วนผู้ต้องหาที่หลบหนี และไม่หลบหนีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 14 ดัชนี ประกอบด้วย สัญชาติและเชื้อชาติ กลุ่มอาชีพ รายได้ต่อเดือน ภูมิภานากับที่อยู่ปัจจุบัน พฤติการณ์คดี การปฏิเสธข้อกล่าวหา ลักษณะการกระทำความผิด ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต คดีอื่นค้างพิจารณา จำนวนครั้งที่ถูกตั้งข้อหาจากเจ้าพนักงาน จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับ เพราะไม่มาตามศาลนัด โดยกำหนดค่าของดัชนีบ่งชี้ความเสี่ยงใช้ 0 และ 1 ตีความว่าค่าดัชนีที่ค่าเป็น 1 ผู้ต้องหาที่มีความเสี่ยงต่อการหลบหนี ค่า 0 หมายความว่า ผู้ต้องหาไม่มีความเสี่ยงต่อการหลบหนี และเพื่อให้การประเมินความเสี่ยงใช้ข้อมูลด้านจิตวิทยาของการเป็นอาชญากรจึงมีการใช้เครื่องมือสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลิกภาพแปรปรวนด้วย

ลำดับต่อมาเป็นการทดลองใช้ระบบสืบเสาะเพื่อการประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราวกับศาลจำนวน 3 ศาลและต่อมาเพิ่มเป็น 7 ศาล ประกอบด้วย ศาลอาญากรุงเทพใต้ ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ ศาลจังหวัดจันทบุรี ศาลจังหวัดขอนแก่น และศาลอาญารธนบุรี การทดลองเริ่มเดือนกรกฎาคม 2560 (ซึ่งก่อนหน้านั้นมีการนำร่องในเดือนกุมภาพันธ์ 2560 และมีการทำระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการเก็บข้อมูล) การทดลองครั้งนี้อยู่ในขอบเขตของคดีอาญาในศาลชั้นต้นที่มีอัตราโทษไม่เกิน 5 ปี และภายใต้โครงการปล่อยฟรีไม่มีประกัน การวิจัยมีการติดตามผลที่จำนวนผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวพบว่ามีจำนวนที่มากขึ้น แต่อัตราร้อยของการหลบหนีต่อจำนวนการปล่อยชั่วคราวไม่มากขึ้นกว่าเดิม จากการสอบถามความเห็นจากผู้ที่เกี่ยวข้องพบว่าผลทางบวกของการปล่อยชั่วคราวในโครงการปล่อยฟรีไม่มีประกัน ประกอบด้วย การลดจำนวนผู้ต้องหาในคุก การปล่อยตัวชั่วคราวทำให้ผู้ต้องหารู้สึกภูมิใจ นอกจากนี้ยังแสดงถึงความยุติธรรมของระบบศาลที่ให้โอกาสแก่ผู้ต้องหาโอกาสให้สร้างอิสรภาพให้แก่ตนเองได้อย่างเท่าเทียมกับกลุ่มที่มีโอกาสดีกว่า รวมทั้งไม่สร้างภาระแก่ผู้ต้องหาในการใช้เงินจากนายประกันเอกชน

Abstract

This research had 3 objectives, wherein the first was to identify indicators using behavioral sciences and risk assessment science disciplines that could help in estimating risk of defendants escaping during pretrial release. The second was to review the pretrial release risk assessment system from literature. The last one was to prepare a guideline manual that could be used during the decision-making process by the judges.

This research used systematic literature review by searching research articles from ThaiLIS, American Psychological Association, and SAGE Publications, during 2007-2016, by using keywords of “pretrial release system”, “pretrial release”, “decision in pretrial release”, and “pretrial risk assessment”. After reading abstracts, 45 articles were selected. Thirty risk indicators were identified. After combining these indicators with information from 1,148 pretrial release cases records from 4 criminal courts, some indicators were dropped, resulting in 26 indicators. These risk indicators were, nationality and citizenship, career, monthly income, current residence and place of birth, behavior of offender in current criminal charge, violence towards victim, rejection of current charge, type of charges, recidivism, history of escape during pretrial release, criminal history, history of drug abuse, number of arrest by police, number of pending charges, number of criminal charges, type of bail, amount of bail bond, use self-bail bond, use land bail bond, use condominium bail bond, use bank account bail bond, use officers’ position bail bond, value of bail bond, relationship of bail man with an offender, gender of judge, opposing pretrial release from police, opposing pretrial release from victim, type of release. The review also provided information of using indicators for risk assessment for pretrial release system.

Data was collect from 1,148 pretrial release case records during 2013-2016 from 4 courts, the Criminal Court, the Chiang Mai Provincial Court, the Nakhon Si Thammarat Provincial Court and, the Chanthaburi Provincial Court. These record cases were chosen to represent both escape and nonescape pretrial release offenders during 2013-2016. These cases comprised 33 cases of sexuality offenders, 129 cases of life assault offenders, 318 cases of property offenders, 48 cases of forgery document offenders, 41 cases of traffic violence offenders, 579 cases of narcotic offenders. The data was analyzed using Chi-square, Logistic regression analysis. Results showed 14 indicators that significantly correlated with “failure to appear”. These indicators were nationality and citizenship, career, monthly income, place of birth and current residence, behavior in current criminal charge, rejection of current criminal charge, type of criminal charge, victims’ damage, opposing pretrial release,

offending during pretrial release, history of jail by court, pending court decision, number of charges by police, and history of failure to appear. These 14 indicators were used to prepare a behavioral science checklist for assessing risk of pretrial release. In addition, the psychopathic personality assessment instrument was developed to be used as the 15th indicator in the checklist.

This behavioral science checklist was implemented in 7 courts, the South Bangkok Criminal Court, the Chiang Mai Provincial Court, the Nakhon Si Thammarat Provincial Court, and the Chanthaburi Provincial Court, the Kalasin Provincial Court, the Khon Kaen Provincial Court, and the Thonburi Criminal Court. These trials were used with all defendants with 5 years of conviction penalty during July 2017 to March 2018. The results showed an increase of pretrial release cases but reported stable numbers in failure to appear and new criminal activities. After these experiments the guideline manual was adjusted for more practical use.

สารบัญ

	หน้า
บทสรุปผู้บริหาร.....	ก
บทคัดย่อ.....	ง
Abstract.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 หลักการและเหตุผล.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ.....	2
1.3 ผลที่คาดว่าจะได้รับ.....	2
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	2
1.5 นิยามศัพท์สำคัญ.....	3
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	4
2.1 ความหมายของการปล่อยชั่วคราว.....	4
2.2 ขั้นตอนการปล่อยชั่วคราวและบทบาทของเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้องในแต่ละขั้นตอน.....	10
2.3 ผลกระทบของการปล่อยชั่วคราว.....	13
2.4 การประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว.....	14
2.5 ระบบการปล่อยชั่วคราวจากกรณีศึกษาของต่างประเทศ.....	27
บทที่ 3 ข้อบ่งชี้การหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราวโดยอาศัยการวิเคราะห์ทาง พฤตินิยมศาสตร์และศาสตร์ว่าด้วยความเสี่ยง.....	29
3.1 วิธีการศึกษา.....	29
3.2 ข้อบ่งชี้ที่แสดงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีแนวโน้มจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว.....	30
3.3 ดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว.....	41
บทที่ 4 ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงในการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวใน ต่างประเทศ.....	49
4.1 วิธีการศึกษา.....	49
4.2 ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยง.....	49
4.3 ข้อบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว.....	52
บทที่ 5 หลักเกณฑ์และแนวทางการสร้างคู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการสั่ง คำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว.....	56
5.1 วิธีการศึกษา.....	56
5.2 เครื่องมือประเมินความเสี่ยงและผลการทดลองใช้.....	66
5.3 ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงในศาลของประเทศไทย.....	72

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 6 ผลการทดลองใช้ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงและข้อเสนอแนะเพื่อ การใช้ผลจากการวิจัย.....	74
6.1 วิธีการวิจัย.....	74
6.2 ผลการวิจัย.....	75
6.3 ข้อเสนอแนะจากผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง.....	80
6.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา.....	83
6.5 ข้อเสนอแนะเพื่อการใช้ผลการวิจัย.....	89
เอกสารอ้างอิง.....	90
ภาคผนวก.....	95
ภาคผนวก ก บทที่ 3.....	96
ภาคผนวก ข บทที่ 4.....	114
ภาคผนวก ค บทที่ 5.....	155

บทที่ 1

บทนำ

1.1 หลักการและเหตุผล

ปัจจุบันระหว่างการศึกษาภาคีที่มีโทษทางอาญา ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ถูกจับมักจะต้องถูกขังระหว่างพิจารณาเพื่อเป็นหลักประกันว่าจะมีตัวจำเลยอยู่ระหว่างการพิจารณาคดีและการบังคับโทษ การขังบุคคลระหว่างพิจารณาเป็นมาตรการที่มีผลกระทบต่อสิทธิของประชาชนมากที่สุด การปล่อยชั่วคราวเป็นมาตรการเดียวที่มีเพื่อลดทอนผลกระทบดังกล่าวในการปล่อยชั่วคราวนั้นประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 108 วางหลักเกณฑ์ให้ศาลพิจารณาเหตุผลหลายประการ เพื่อใช้ดุลพินิจในการพิจารณาคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว เช่น พิจารณาถึงความหนักเบาแห่งข้อหา พยานหลักฐานที่ปรากฏพฤติการณ์ต่างๆ แห่งคดี เป็นต้น แต่ในทางปฏิบัติ ศาลอาศัยอัตราโทษและหลักประกันเป็นองค์ประกอบสำคัญเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะศาลไม่มีข้อมูลอื่นหรือไม่มีเครื่องมือที่เหมาะสมในการหาข้อมูลที่เชื่อถือได้ อันจะทำให้ศาลมั่นใจว่าหากปล่อยชั่วคราวแล้วผู้ต้องหาหรือจำเลยจะไม่หลบหนีไปเมื่อเป็นเช่นนี้ ย่อมทำให้ผู้ที่ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยในความผิดที่มีอัตราโทษสูงมีโอกาสได้รับการปล่อยชั่วคราวน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่ไม่สามารถหาหลักทรัพย์หรือหลักประกันที่มีมูลค่าเพียงพอมาเสนอต่อศาล ทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้มีฐานะแตกต่างกัน ทั้งเกณฑ์การใช้อัตราโทษกับหลักประกันอาจไม่สอดคล้องกับพฤติการณ์การจะหลบหนีหรือผิดสัญญาประกันในความเป็นจริง ดังจะเห็นได้ว่า เมื่อมีการปล่อยชั่วคราวแล้วปรากฏว่ามีการหลบหนีระหว่างการปล่อยชั่วคราวจำนวนมากเพียงพอให้เกิดภาระต่อศาลในการดำเนินคดีบังคับต่อผู้ประกันที่ผิดสัญญาในปัจจุบัน ดังนั้น หากมีการศึกษาทางพฤตินัยศาสตร์ถึงข้อบ่งชี้ที่จะทำให้ศาลสามารถคาดหมายได้ว่าคดีนั้นมีหรือไม่มีแนวโน้มที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนีมากนักน้อยเพียงใด เช่น ศึกษาปัจจัยเกี่ยวกับตัวผู้ต้องหา บุคลิกภาพ อายุ เพศ อาชีพ สัญชาติ ปัจจัยเกี่ยวกับการกระทำผิด เช่น ฐานความผิด ลักษณะและประวัติการกระทำผิดปัจจัยเกี่ยวกับหลักประกัน เช่น เงินสด หลักทรัพย์อื่น หรือตัวบุคคล หรือผู้ขอประกันเป็นญาติ นายจ้าง หรือผู้ประกอบอาชีพ เป็นต้น ปัจจัยใดมีผลต่อการผิดสัญญาประกันเป็นจำนวนมากน้อยเพียงใด ปัจจุบันศาสตร์ในเรื่องการจัดการความเสี่ยงได้พัฒนาขึ้นมาสามารถนำข้อมูลต่าง ๆ มาวิเคราะห์เพื่อแสดงแนวโน้มถึงข้อเท็จจริงที่จะเกิดขึ้นได้ สมควรที่จะได้มีการพัฒนาองค์ความรู้ในการนี้เพื่อให้ศาลมีแนวทางที่เหมาะสมในการตัดสินใจที่มีคุณภาพ ทั้งนี้ต้องมีการพัฒนาระบบกระบวนการในการแสวงหาข้อเท็จจริงที่เหมาะสมและเชื่อถือได้เพื่อที่ศาลจะใช้สนับสนุนการตัดสินใจด้วย

ระบบการปล่อยชั่วคราวที่อาศัยฐานความรู้จากการวิจัยเชิงประจักษ์นี้ จะทำให้การปล่อยชั่วคราวของศาลมีความสมเหตุสมผลยิ่งขึ้น เพิ่มโอกาสที่บุคคลยากจนจะได้รับการปล่อยชั่วคราวแม้ถูกกล่าวหาในความผิดร้ายแรง ลดจำนวนผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาซึ่งเป็นทั้งการส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและลดภาระของรัฐ ลดการหลบหนีระหว่างพิจารณา อันทำให้การพิจารณาคดีเป็นไปโดยรวดเร็ว ลดภาระในการบังคับคดีนายประกัน ทำให้การพิจารณาคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวของศาลเป็นที่เชื่อถือโดยไม่มีข้อครหาและโอกาสในการทุจริต ทั้งยังสอดคล้องกับแผนยุทธศาสตร์ศาลยุติธรรม พ.ศ.2561-2564 และนโยบายประธานศาลฎีกาที่ให้ความสำคัญแก่การอำนวยความสะดวกเป็นไปโดยรวดเร็ว เป็นธรรมและปราศจากอคติที่พึง

ดังนั้น เพื่อให้การพิจารณาคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวมีประสิทธิภาพ จึงควรมีการศึกษาถ้อยคำสำนวนในอดีต เพื่อวิเคราะห์หาปัจจัยต่างๆ ของการผิดสัญญาประกัน เพื่อพัฒนาหลักเกณฑ์อันเป็นเครื่องมือให้แก่ศาลในการพิจารณาเกี่ยวกับคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อศึกษาหาข้อบ่งชี้ต่างๆ ที่แสดงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีแนวโน้มจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราวโดยอาศัยการวิเคราะห์ทางพฤติกรรมศาสตร์และศาสตร์ว่าด้วยความเสี่ยง
2. เพื่อศึกษาถึงระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงในการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวในต่างประเทศ
3. เพื่อวิเคราะห์รวบรวมและเสนอแนวทางเป็นหลักเกณฑ์เพื่อจัดทำคู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวจัดสร้างระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงเพื่อสนับสนุนการทำงานของศาล

1.3 ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงข้อเท็จจริงที่แสดงความน่าจะเป็นที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนีในระหว่างได้รับการปล่อยชั่วคราว
2. นำรูปแบบ ขั้นตอน หลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขในการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวในต่างประเทศมาเป็นแนวทางการพัฒนาองค์กรให้เท่าทันความเป็นสากล
3. สร้างหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือสร้างเครื่องมือ เพื่อให้ศาลใช้พิจารณาสั่งในคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

งานวิจัยนี้ครอบคลุมแนวคิดและหลักการเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราว ความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว และลักษณะทางจิตสังคมและพฤติกรรมของผู้กระทำผิด

ขอบเขตด้านกลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย

- 1) ข้อมูลเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวและการผิดสัญญาประกันจากศาลชั้นต้นในเขตกรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด รวมจำนวน 7 ศาล ได้แก่ ศาลอาญา ศาลอาญากรุงเทพใต้ ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดจันทบุรี ศาลจังหวัดขอนแก่น ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์ และศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช ทั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาหาข้อบ่งชี้ต่างๆ ที่แสดงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีแนวโน้มจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว จากข้อมูลสำนวนคดีของ 4 ศาล ได้แก่ ศาลอาญา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดจันทบุรี และศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช ส่วนการวิเคราะห์รวบรวมและเสนอแนวทางเป็นหลักเกณฑ์เพื่อจัดทำคู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจากทั้ง 7 ศาล
- 2) เอกสารและงานวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบ่งชี้ต่างๆ ที่แสดงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีแนวโน้มจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราวระหว่างปี พ.ศ. 2550-2559
- 3) เอกสารและงานวิจัยระบบการสืบเสาะประเมินความเสี่ยงในการส่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวในต่างประเทศ ระหว่างปี พ.ศ. 2550-2559 (ค.ศ. 2007-2016) อย่างไรก็ตาม ได้ขยายขอบเขต

ด้านเวลาของเอกสารต่างประเทศย้อนหลังไปถึง ค.ศ. 1972 เนื่องจากมีสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับข้อบ่งชี้ ความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวและระบบการสืบเสาะประเมินความเสี่ยงในการสั่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราว ซึ่งทำให้ได้ข้อสรุปที่สมบูรณ์มากขึ้น

ขอบเขตด้านวิธีวิจัย

- 1) การวิเคราะห์เนื้อหา
- 2) การสัมภาษณ์เชิงลึก
- 3) การสัมภาษณ์กลุ่มย่อย ใช้เทคนิคการระดมสมองและเทคนิคการเล่าเรื่อง

1.5 นิยามศัพท์สำคัญ

1. การปล่อยชั่วคราว หมายถึง การอนุญาตให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยพ้นจากการควบคุมของเจ้าพนักงานหรือการขังของศาลตามระยะเวลาที่กำหนดโดยผู้ต้องหาหรือจำเลยมีหน้าที่กลับมารับการควบคุมหรือการขังตามเวลาและสถานที่ที่นัดหมายไว้ในขณะเจ้าพนักงานหรือศาลสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวซึ่งอาจเป็นการปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกันเลยหรือปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันหรือมีประกันและหลักประกันก็ได้

2. ข้อบ่งชี้ความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว หมายถึง คุณสมบัติทางครอบครัว การงาน การศึกษาทางจิตวิทยาและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกัน ความเสี่ยงที่ผู้ได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวนั้นจะไม่กลับมารับการควบคุมตามที่ตกลงกันไว้หรือหลบหนีไปก่อคดีในระหว่างการปล่อยชั่วคราว

3. ดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว หมายถึง ข้อบ่งชี้ความเสี่ยงที่ผ่านการวิเคราะห์ทางพฤติกรรมศาสตร์จนกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่นำมาใช้ประกอบการพิจารณาปล่อยชั่วคราว

4. ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยง แบ่งออกเป็น 2 นัย กล่าวคือ นัยแรก หมายถึง กลไกการทำงานปล่อยชั่วคราวในชั้นศาล ซึ่งเกี่ยวข้องกับขั้นตอนการทำงาน และผู้ปฏิบัติงาน (เจ้าหน้าที่ศาลและผู้พิพากษา) อีกนัยหมายถึง เครื่องมือที่สร้างขึ้นโดยใช้ข้อมูลจากงานวิจัยในอดีตและข้อมูลจากผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ขอให้ปล่อยชั่วคราวจำนวน 3 เครื่องมือประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้กับพนักงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการปล่อยชั่วคราว เครื่องมือที่ใช้กับผู้ต้องหาหรือจำเลย และเครื่องมือที่ใช้กับข้อมูลทางคดีในการขึ้นศาลทั้งนี้เครื่องมือจะมีคู่มือการใช้ระบบและหลักเกณฑ์ในการประเมินความเสี่ยง

5. คู่มือประกอบการพิจารณาคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว หมายถึง เอกสารแสดงขั้นตอน เครื่องมือและบุคคลที่จะนำระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงไปใช้ คู่มือได้ผ่านการตรวจสอบความเห็นจากนักวิชาการและพนักงานผู้ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับกระบวนการปล่อยชั่วคราว

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนนี้เป็นการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราว โดยมีจุดประสงค์เพื่อทำความเข้าใจหลักการสำคัญของการปล่อยชั่วคราว ซึ่งจะเป็นข้อมูลพื้นฐานในการสร้างและพัฒนาเครื่องมือการวิจัย เช่น เครื่องมือประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ และแนวคำถามสัมภาษณ์ผู้พิพากษา ทั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องออกเป็น 5 ส่วน คือ

- 2.1 ความหมายของการปล่อยชั่วคราว
- 2.2 ขั้นตอนการปล่อยชั่วคราวและบทบาทของเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 ผลกระทบของการปล่อยชั่วคราว
- 2.4 การประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว
 - 2.4.1 ความคิดเห็นของผู้พิพากษาเกี่ยวกับการประเมินความเสี่ยง
 - 2.4.2 เครื่องมือประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว
 - 2.4.3 ฐานความผิดและระดับชั้นโทษจำคุกสำหรับการปล่อยชั่วคราว
- 2.5 ระบบการปล่อยชั่วคราวจากกรณีศึกษาของต่างประเทศ

แต่ละส่วนมีสาระพอสั่งเขป ดังนี้

2.1 ความหมายของการปล่อยชั่วคราว

คำว่า “การปล่อยชั่วคราว” ตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “Pretrial release” หรือบางตำราใช้คำว่า “Provisional release” เป็นภาษาทางกฎหมายที่เพิ่งบัญญัติขึ้นใหม่หลังจากการประกาศใช้ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในปี พ.ศ. 2478 โดยบัญญัติในภาค 1 ลักษณะ 5 หมวด 3 ตั้งแต่มาตรา 106-119 ทวิ ซึ่งภาษาสามัญที่บุคคลทั่วไปเข้าใจมักใช้คำว่า “การประกันตัว” หรือ “การให้ประกันตัว” จากการทบทวนเอกสารพบว่า มีนักวิชาการด้านกฎหมายให้ความหมายของการปล่อยชั่วคราว ไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2544:215, 220) ได้ให้ความหมายการปล่อยชั่วคราว และการประกันตัว ไว้ในพจนานุกรมศัพท์กฎหมายไทย ดังนี้ การปล่อยชั่วคราว คือ การปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยจากการควบคุมหรือขังชั่วคราวหนึ่งในระหว่างการสอบสวนหรือระหว่างการพิจารณาของศาล(ป.วิ.อ.มาตรา 106) ส่วนการประกันตัว คือ การรับรองว่าจะปฏิบัติตามสัญญาประกันตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยว่าจะปฏิบัติตามนัดหรือหมายเรียกของเจ้าพนักงานหรือศาลซึ่งให้ปล่อยชั่วคราว และถ้าผิดสัญญาก็รับรองว่าจะใช้เงินตามจำนวนที่ระบุไว้

ส่วนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (2559:36-38) ให้ความหมายการปล่อยชั่วคราวว่าเป็นการส่งอนุญาตให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยพ้นจากการควบคุมของเจ้าพนักงานหรือศาล ตามระยะเวลาที่กำหนดเพื่อไม่ให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกควบคุมหรือขังเป็นเวลานานเกินกว่าจำเป็นในระหว่างการสอบสวนหรือระหว่าง

การดำเนินคดี เพราะหากไม่จำเป็นต้องควบคุมหรือขังผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ ก็ควรที่จะปล่อยตัวชั่วคราวไปตามหลักการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่ต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิดจนกว่าจะมีคำพิพากษาอันถึงที่สุด สำหรับประเภทของการปล่อยชั่วคราว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกัน การปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันและการปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันและหลักประกัน

ในขณะที่นักวิชาการด้านกฎหมาย ได้แก่ บัญญัติ วิสุทธีมรรค (2533:22) อธิบายว่าเป็นการปล่อยบุคคลไป โดยบุคคลนั้นมีหน้าที่จะต้องยอมกลับมารับการควบคุมตามเวลาและสถานที่ที่นัดหมายไว้ในขณะอนุญาตให้ประกันตัว กล่าวคือ เป็นการปล่อยชั่วคราวโดยมีเงื่อนไขว่าจะกลับมารับการควบคุมเพื่อดำเนินคดี ส่วนประเทือง กิรติบุตร (2520:106) อธิบายว่า เมื่อบุคคลหนึ่งถูกจับมาหรือถูกเรียกมาควบคุมในฐานะผู้ต้องหาหรือถูกขังไว้ในฐานะจำเลย ตามปกติก็ต้องถูกควบคุมหรือกักขังไว้ตลอดเวลาที่มีการสอบสวน ได้สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาแต่กฎหมายให้โอกาสที่จะได้รับการประกันตัว คือ ปล่อยชั่วคราว นอกจากนี้ อนุมติ ไจสมุท (2514:672) ให้ความหมายว่า ปล่อยชั่วคราวตามความหมายธรรมดาที่ใช้กันคือ การขอประกันตัวผู้ต้องหาหรือจำเลย

ส่วน สุวัฒน์ชัย ไจหาญ (2536:178) ให้ความหมายเพิ่มเติมว่าเป็นการปล่อยตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยไปชั่วคราวระยะเวลาหนึ่งที่มีกำหนด โดยคำสั่งของพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการหรือศาลแล้วแต่กรณี ซึ่งอาจปล่อยชั่วคราวไปโดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันก็ได้ นอกจากนี้ กุศลบุญยีน (2541:147) และ คณิง ภาไชย (2555:301-302) ให้ความหมายที่สอดคล้องกันว่าเป็นวิธีการผ่อนคลายในเรื่องการควบคุมและขังโดยให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยได้รับอิสรภาพชั่วคราว อันเนื่องมาจากหลักกฎหมายที่ว่าบุคคลจะยังไม่ถือว่าเป็นผู้กระทำผิดจนกว่าศาลจะพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นเช่นนั้นจริงซึ่งการประกันตัวนี้ทำได้ตั้งแต่เวลาที่ผู้ต้องหาถูกควบคุมตัวไปจนกว่าคดีจะถึงที่สุด

จากการอธิบายความหมายและตีความคำว่า "การปล่อยชั่วคราว" ของนักวิชาการด้านกฎหมายดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยสามารถสรุปประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวได้เป็น 5 ประเด็น ได้แก่ ระยะเวลาของการปล่อยชั่วคราว เงื่อนไขของการปล่อยชั่วคราว ประเภทของการปล่อยชั่วคราว ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวและขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวซึ่งสรุปได้ดังนี้

1) ระยะเวลาของการปล่อยชั่วคราว

ระยะเวลาของการปล่อยชั่วคราวขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการหรือศาลแล้วแต่กรณีได้กำหนดไว้ซึ่งในทางปฏิบัติเมื่อมีการขอปล่อยชั่วคราวในชั้นศาล ผู้ต้องหาหรือจำเลยมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อผู้พิพากษาเวรที่รับผิดชอบเรื่องการสั่งประกันในวันนั้น คำร้องจะได้รับการพิจารณาในวันเดียวกันกับวันที่ยื่นคำร้อง ความรวดเร็วขึ้นอยู่กับการบริหารของแต่ละศาลแต่ไม่เกินวันที่ยื่นคำร้อง หากศาลอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวก็จะปล่อยผู้ต้องหาวันนั้น แต่หากไม่อนุญาต ผู้ต้องหาหรือผู้ขอประกันมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งนั้นต่อศาลสูงต่อไปซึ่งใช้เวลาพิจารณาเพียงไม่กี่วันหลังจากนั้น (ธัญญา นุช ตันติกุล, 2557) และการขอให้มีการปล่อยชั่วคราวกระทำได้ตั้งแต่ผู้ต้องหาถูกจับหรือถูกควบคุมตัวและถูกขังตลอดไปจนกว่าคดีนั้นจะถึงที่สุด (เกียรติขจร วันจะสวัสดิ์, 2553)

2) เงื่อนไขของการปล่อยชั่วคราว (ป.วิ.อ.มาตรา 108)

การพิจารณาอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวต้องทำโดยรวดเร็วและคำนึงถึงปัจจัยที่กฎหมายกำหนดซึ่งพิจารณาจากเงื่อนไขดังนี้ ความหนักเบาของข้อหา (เช่น อัตราโทษที่กฎหมายบัญญัติในความผิดนั้นๆ) พยานหลักฐานที่ปรากฏเพียงพอที่จะดำเนินคดีหรือไม่ พฤติการณ์แห่งคดี ความน่าเชื่อถือของผู้ขอประกันและหลักประกัน ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนีหรือไม่ ความเสียหายหรือภัยอันตรายที่เกิดจากการปล่อยตัวและการรื้อคดีค้ำของพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการหรือพยานสำคัญ

3) ประเภทของการปล่อยชั่วคราว

การปล่อยชั่วคราวแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

3.1) การปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกัน (ป.วิ.อ.มาตรา 111) คือ การปล่อยตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยไม่ต้องทำสัญญาประกันและไม่ต้องมีหลักประกันแต่อย่างใด เพียงแต่ให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องสาบานหรือปฏิญาณตนว่าจะมาตามนัดหรือหมายเรียกของเจ้าพนักงานหรือศาลนั้น ถ้าผู้ต้องหาไม่มาตามนัดหรือตามหมายเรียกก็ไม่ถือว่าผิดสัญญาประกันเนื่องจากไม่มีการทำสัญญาประกัน

3.2) การปล่อยชั่วคราวโดยมีประกัน (ป.วิ.อ.มาตรา 112) คือ การปล่อยตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราวโดยมีผู้ทำสัญญาประกันต่อเจ้าพนักงานหรือศาลว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยจะมาตามนัดหรือตามหมายเรียกตามเวลาที่กำหนดไว้ ถ้าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มาตามนัดหรือหมายเรียกผู้ประกันจะถูกปรับตามจำนวนเงินที่กำหนดไว้ในสัญญาประกัน(ป.วิ.อ.มาตรา 119) และหากผู้ทำสัญญาประกันไม่ชำระค่าปรับผู้ทำสัญญาประกันจะถูกฟ้องเป็นคดีแพ่งให้ใช้ค่าปรับตามสัญญาประกัน (ฎ.964/2487 , ฎ.1251/2498)

3.3) การปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันและหลักประกัน (ป.วิ.อ.มาตรา 112 ประกอบ มาตรา 114) คือ การปล่อยตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราว โดยปรากฏว่า

(ก) มีประกัน (มีการทำสัญญาประกัน) และ

(ข) มีหลักประกัน ได้แก่ มีเงินสดมาวางหรือมีหลักทรัพย์อื่นมาวางหรือมีบุคคลมาเป็นหลักประกันโดยแสดงหลักทรัพย์

สำหรับการปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันและหลักประกันนั้นจะต้องมีผู้ทำสัญญาประกันและมีหลักประกันประกอบกันเสมอจึงจะเข้าเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนด ส่วนในกรณีผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มาตามนัดหรือหมายเรียก ผู้ทำสัญญาประกันจะต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกัน ส่วนหลักประกันก็อาจจะถูกยึดหรืออายัดไว้จนกว่าความรับผิดชอบตามสัญญาประกันจะระงับสิ้นไป (ป.วิ.อ.มาตรา 119)

4) ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการให้ปล่อยชั่วคราว

สำหรับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการให้ปล่อยชั่วคราวจะประกอบด้วยพนักงานสอบสวน (ตำรวจ) พนักงานอัยการและศาลซึ่งแต่ละกลุ่มมีหน้าที่ดังนี้

4.1) พนักงานสอบสวน หมายถึง เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายให้มีอำนาจและหน้าที่ทำการสอบสวน (ป.วิ.อ.มาตรา 2 (6)) พนักงานสอบสวนเป็นผู้รวบรวมพยานหลักฐานทุกชนิดเกี่ยวกับความผิดของผู้ต้องหาซึ่งพยานหลักฐานที่รวบรวมขึ้นจัดทำขึ้นเพื่อที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและนำตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ (ป.วิ.อ.มาตรา 131) เพื่อทำสำนวนส่งให้พนักงานอัยการส่งฟ้องศาล (ป.วิ.อ.

มาตรา 140) สำหรับพนักงานสอบสวนนั้นจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวเมื่อผู้ต้องหาถูกควบคุมอยู่และยังมิได้ถูกฟ้องต่อศาลในชั้นสอบสวน (ป.วิ.อ.มาตรา 84/1 , มาตรา 87 วรรคสาม)

4.2) พนักงานอัยการ หมายความว่าถึงเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล (ป.วิ.อ.มาตรา 2 (5)) ทำหน้าที่พิจารณากลับกรอกรอสำนวนพยานหลักฐานการสอบสวนของพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบซึ่งหากพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งฟ้องก็จะออกคำสั่งฟ้องและฟ้องผู้ต้องหาต่อศาล (ป.วิ.อ.มาตรา 141 วรรคสี่ , มาตรา 143 วรรคหนึ่ง (2)) และในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องถ้าความผิดนั้นเป็นความผิดซึ่งอาจเปรียบเทียบได้ ถ้าพนักงานอัยการเห็นสมควรอาจสั่งให้พนักงานสอบสวนเปรียบเทียบคดี (ป.วิ.อ.มาตรา 144 (1)(2)) แต่หากพนักงานอัยการเห็นว่าควรสั่งไม่ฟ้องก็จะออกคำสั่งไม่ฟ้อง(ป.วิ.อ.มาตรา 141 วรรคสอง, มาตรา 143 วรรคหนึ่ง (1)) หรืออาจสั่งสอบสวนเพิ่มเติมโดยจะสั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมในประเด็นที่กำหนดจนกว่าจะมีหลักฐานเพียงพอที่จะวินิจฉัยสั่งฟ้องศาลต่อไป (ป.วิ.อ.มาตรา 143 วรรคสอง (ก)) สำหรับพนักงานอัยการนั้นจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวเมื่อผู้ต้องหาถูกควบคุมอยู่และยังมิได้ถูกฟ้องต่อศาลในชั้นพนักงานอัยการ (ป.วิ.อ.มาตรา 143 วรรคสอง (ข))

4.3) ศาล หมายความว่าถึงศาลยุติธรรมหรือผู้พิพากษาซึ่งมีอำนาจทำการเกี่ยวกับคดีอาญา (ป.วิ.อ.มาตรา 2 (1)) กล่าวคือ นอกจากศาลจะเป็นผู้ทำหน้าที่ในการพิจารณาและสืบพยานโดยใช้ดุลพินิจซึ่งนำพยานหลักฐานเพื่อทำคำชี้ขาดให้ยกฟ้องหรือลงโทษในคำพิพากษาคดีอาญาแล้ว ศาลยังมีอำนาจทำการต่างๆ เกี่ยวกับคดีอาญาอีกหลายประการ เช่น ออกหมายจับ ชั่ง จำคุกหรือคั่นในที่รโหฐานหาตัวคนหรือสิ่งของ (ป.วิ.อ.มาตรา 57 วรรคหนึ่ง) เป็นต้น สำหรับศาลนั้นจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวในกรณีต่อไปนี้

4.3.1) เมื่อผู้ต้องหาถูกศาลออกหมายจับ (ป.วิ.อ.มาตรา 87)

4.3.2) คดีที่ราษฎรเป็นโจทก์เมื่อศาลประทับฟ้องและได้ตัวจำเลยมาแล้ว (ป.วิ.อ.มาตรา 88)

4.3.3) คดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์เมื่อได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว (ป.วิ.อ. มาตรา 88)

4.3.4) คดีที่อยู่ในระหว่างการอุทธรณ์ที่มีการชั่งจำเลยไว้ระหว่างพิจารณาโดยที่คดียังไม่ถึงที่สุด (ป.วิ.อ.มาตรา 185 ประกอบมาตรา 215)

ในกรณีตาม 4.3.1) , 4.3.2) , 4.3.3) , 4.3.4) ผู้ต้องหาหรือจำเลยอาจยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อศาลได้

5) ขั้นตอนที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราว

การปล่อยชั่วคราวแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน คือ

5.1) ขั้นตอนการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว แบ่งออกได้ดังนี้

5.1.1) *ชั้นสอบสวน* การปล่อยชั่วคราวในชั้นสอบสวน ผู้ต้องหาจะถูกควบคุมอยู่ และยังมีได้ถูกฟ้องต่อศาล ดังนั้น คำร้องขอให้ปล่อยผู้ต้องหาชั่วคราวให้ยื่นต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการแล้วแต่กรณี (ป.วิ.อ.มาตรา 106 (1))

5.1.2) *ชั้นศาล* การปล่อยชั่วคราวในชั้นศาล ผู้ต้องหาหรือจำเลยจะถูกควบคุมหรือขังตามหมายศาลซึ่งเงื่อนไขการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวแยกออกเป็น 4 กรณี ได้แก่

5.1.2.1) เมื่อผู้ต้องหายังมิได้ถูกฟ้องต่อศาล ให้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อศาลที่ออกหมายขังผู้ต้องหา (ป.วิ.อ.มาตรา 106(2))

5.1.2.2) เมื่อผู้ต้องหาถูกฟ้องต่อศาลแล้ว ให้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวต่อศาลชั้นต้นที่ชำระคดีนั้น (ป.วิ.อ.มาตรา 106(3))

5.1.2.3) เมื่อศาลอ่านคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์แล้ว คดีนั้นปรากฏว่ายังไม่มีการยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาหรือมีการยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาแล้ว แต่ยังไม่ได้ส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา ในกรณีเช่นนี้ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้นที่ชำระคดีนั้น (ป.วิ.อ.มาตรา 106 (4) วรรคหนึ่ง)

5.1.2.4) เมื่อศาลอ่านคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์แล้ว คดีนั้นปรากฏว่ามีการยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาแล้ว เมื่อศาลส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาแล้ว ในกรณีเช่นนี้ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้นที่ชำระคดีนั้นหรือจะยื่นต่อศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาแล้วแต่กรณีก็ได้ (ป.วิ.อ.มาตรา 106 (5) วรรคหนึ่ง)

5.2) ขั้นตอนการพิจารณาและสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว

สำหรับขั้นตอนการพิจารณาและสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวทั้งใน *ชั้นสอบสวน* และ *ชั้นศาล* นั้นจะอาศัยหลักเกณฑ์เดียวกัน (ป.วิ.อ.มาตรา 107 วรรคหนึ่ง) อย่างไรก็ตาม จะมีข้อแตกต่างอยู่ตรงที่หากเป็น *ชั้นสอบสวน* จะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขสำหรับการพิจารณาคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวในส่วนที่ว่าด้วยการเรียกประกันหรือหลักประกันจะเป็นไปตาม ป.วิ.อ.มาตรา 110 วรรคสาม ประกอบกฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการเรียกประกันหรือหลักประกันการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนผู้ต้องหา พ.ศ.2549 แต่ถ้าเป็น *ชั้นศาล* เงื่อนไขสำหรับการพิจารณาคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว ในส่วนที่ว่าด้วยการเรียกประกันหรือหลักประกันจะเป็นไปตาม ป.วิ.อ.มาตรา 110 วรรคสาม ประกอบข้อบังคับของประธานศาลฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขเกี่ยวกับการเรียกประกันหรือหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา พ.ศ.2548

5.3) ผลของคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว แบ่งออกเป็น 2 กรณี

5.3.1) *กรณีสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว* โดยปกติสำหรับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว เพียงแต่ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขเกี่ยวกับที่อยู่หรือเงื่อนไขอื่นใดที่ให้ผู้ถูกปล่อยชั่วคราวปฏิบัติอย่างเคร่งครัดเท่านั้น

5.3.2) *กรณีสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว* ในทางปฏิบัติย่อมเกิดขึ้นได้เสมอด้วยสาเหตุตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

5.3.2.1) มีเหตุเชื่อว่าผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวนั้น จะหลบหนีหรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานหรือจะไปก่อเหตุอันตรายประการอื่นหรือหลักประกันไม่น่าเชื่อถือหรือจะเป็นอุปสรรคหรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อการสอบสวนของเจ้าพนักงานหรือการดำเนินคดีในศาล (ป.วิ.อ.มาตรา 108/1 วรรคหนึ่ง)

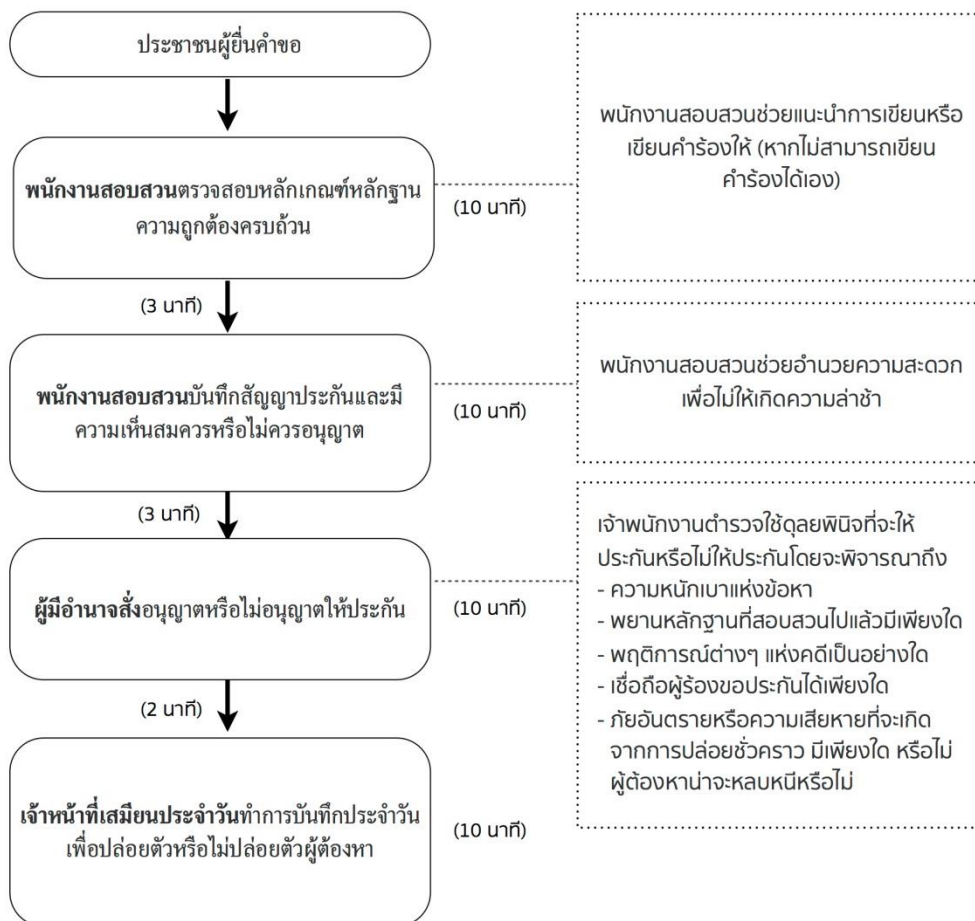
5.3.2.2) พยานสำคัญในคดีอาจได้รับภัยอันตรายอันเนื่องมาแต่การปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลย พยานนั้นจึงยื่นคำร้องคัดค้านการปล่อยชั่วคราว (ป.วิ.อ.มาตรา 108/2 วรรคหนึ่ง) ซึ่งจะมีการเรียกผู้เกี่ยวข้องมาสอบถามประกอบการพิจารณา (ป.วิ.อ.มาตรา 108/2 วรรคสอง)

5.3.2.3) เมื่อเป็นคดีความผิดมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกินสิบปีโดยปรากฏว่าพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการหรือโจทก์คัดค้านเมื่อศาลถามและศาลเห็นสมควร(ป.วิ.อ.มาตรา 109) อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ศาลสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ผู้ร้องขอมีสิทธิยื่นอุทธรณ์คำสั่งนั้นได้ (ป.วิ.อ.มาตรา 119 ทวิ)

2.2 ขั้นตอนการปล่อยชั่วคราวและบทบาทของเจ้าหน้าที่รัฐที่เกี่ยวข้องในแต่ละขั้นตอน

ขั้นตอนในการยื่นขอประกันตัว ขั้นตำรวจ

กระบวนการขอประกันตัวผู้ต้องหาของกองบัญชาการตำรวจนครบาล ตำรวจภูธรภาค 1-9 และศูนย์ปฏิบัติการตำรวจจังหวัดชายแดนภาคใต้

4 ขั้นตอน 3 จุดบริการ รวมระยะเวลา 48 นาที*

ระยะเวลาการปฏิบัติ

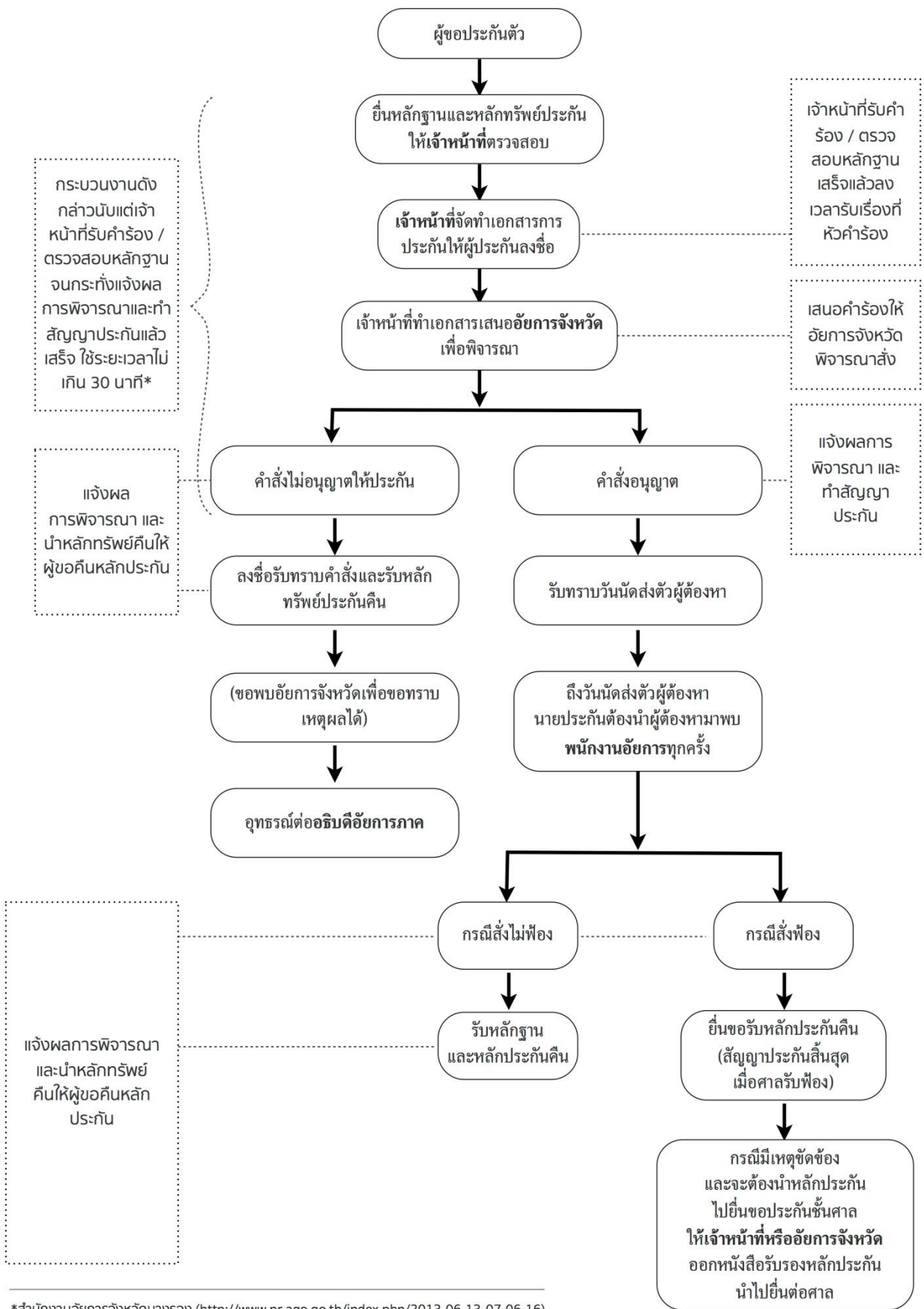
- ภายใน 1 ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ยื่นคำร้องต่อพนักงานสอบสวน
- กรณีมีเหตุจำเป็นไม่อาจปล่อยตัวชั่วคราวได้ให้พิจารณาให้เสร็จสิ้นภายใน 1 ชั่วโมงนับแต่ที่ยื่นคำร้องขอปล่อยตัวชั่วคราว

ภายใต้เงื่อนไข

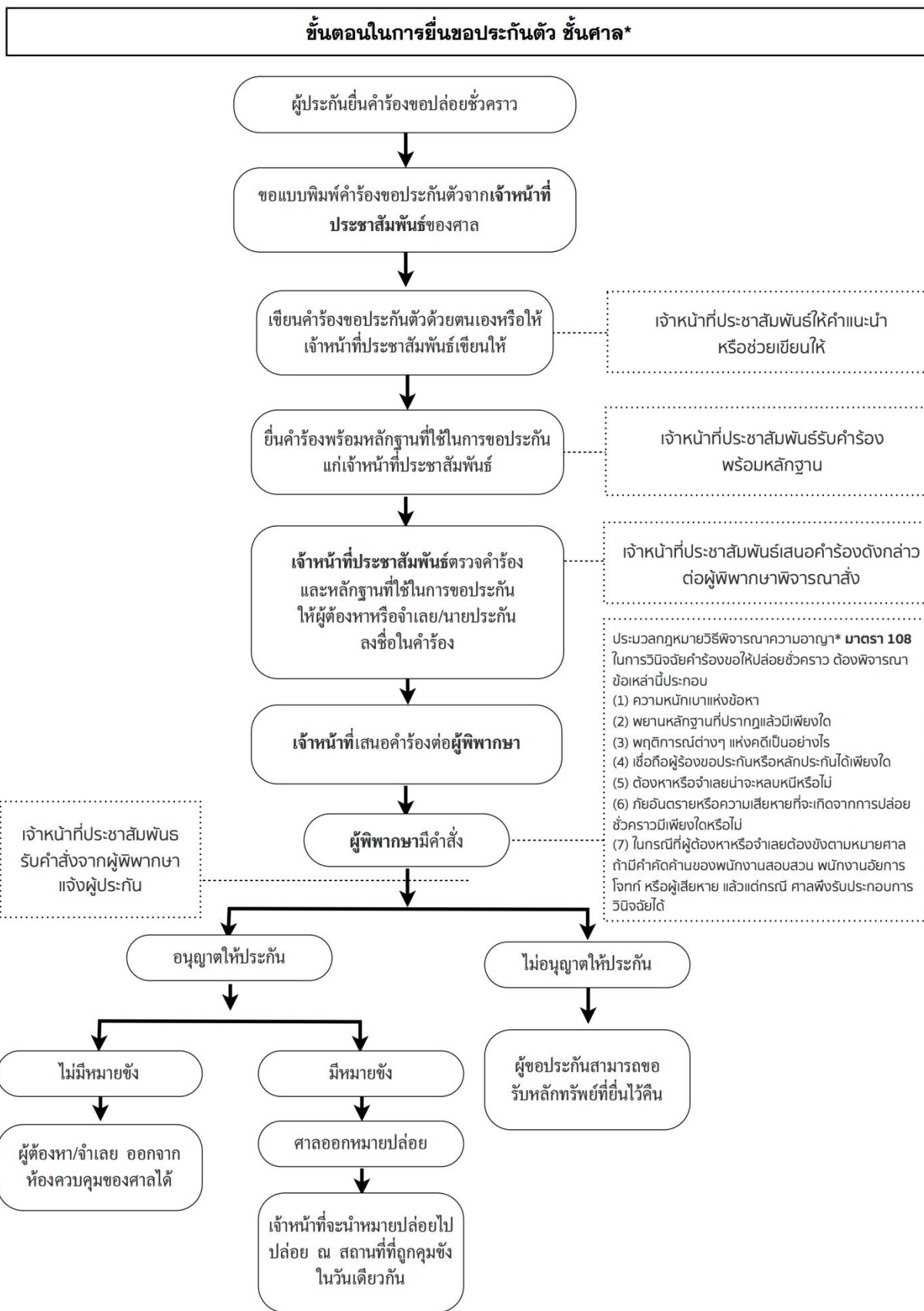
1. พนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนพิมพ์ลายนิ้วมือ
2. หลักฐานเกี่ยวกับผู้ประกันครบถ้วน
3. หลักฐานเกี่ยวกับหลักประกันครบถ้วน
4. พนักงานสอบสวนเป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยคำร้อง ช้อยกเว้นกรณี
 - 4.1 คดีความผิดต่อพระมหากษัตริย์และผู้สำเร็จราชการแทน
 - 4.2 คดีความผิดต่อความมั่นคงของรัฐภายในราชอาณาจักร
 - 4.3 คดีอุกฉกรรจ์สะเทือนขวัญ

*<http://www.njork.police7.go.th/prakantow.htm> (สถานีตำรวจภูธรคลองจอก ตำบลหนองจอก อำเภอท่าทราย จังหวัดเพชรบุรี)

ขั้นตอนในการยื่นขอประกันตัว ชั้นอัยการ*

*สำนักงานอัยการจังหวัดนางรอง (<http://www.nr.ago.go.th/index.php/2013-06-13-07-06-16>)

* สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา.(๒๕๕๓).ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับ Update ล่าสุด). มาตรา ๑๐๘. หน้า ๓๗.

2.3 ผลกระทบของการปล่อยชั่วคราว

การอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวส่งผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของผู้ถูกกล่าวหา และอาจส่งผลกระทบต่อกระบวนการยุติธรรมได้ซึ่งจากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่าการปล่อยชั่วคราวส่งผลกระทบทางบวกและทางลบ ดังตาราง 2-1

ตาราง 2-1 ผลกระทบของการปล่อยชั่วคราว

มิติ	ทิศทางของผลกระทบ	
	ทางบวก	ทางลบ
ผู้ต้องหาหรือจำเลย	<ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้ต้องหาหรือจำเลยย่อมได้รับการสันนิษฐานตามหลักสากลที่ว่า "บุคคลที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดอาญาเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ากระทำผิดตามกฎหมาย" (Presumption of innocence) 2. ผู้ต้องหามีโอกาสที่จะแสวงหาพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองซึ่งเป็นการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาเพราะผู้ต้องหาเป็นผู้ที่รู้ข้อเท็จจริงในความผิดที่ตนถูกกล่าวหาดีที่สุดและทำให้ผู้ต้องหาได้รับอิสรภาพที่จำเป็นสำหรับการต่อสู้คดีอย่างเท่าเทียมกันกับเจ้าพนักงานของรัฐ 3. ผู้ต้องหาไม่สูญเสียอิสรภาพ และไม่เสียโอกาสความก้าวหน้าในการทำงานยังสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ตามปกติ 	<p>กรณีอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันและหลักประกันอาจส่งผลต่อผู้ต้องหาหรือจำเลยที่มีฐานะยากจนเนื่องจากบางคนไม่มีหลักประกันมาวางทำให้ต้องพยายามดิ้นรนหาหลักทรัพย์มาประกันตน</p>
กระบวนการยุติธรรม	<ol style="list-style-type: none"> 1. ลดปัญหาผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาล้นเรือนจำ 2. ลดปัญหาการถ่ายทอดพฤติกรรมเกี่ยวกับการกระทำผิด 3. ประหยัดงบประมาณรายจ่าย และบุคลากรของประเทศในการควบคุมดูแลผู้ต้องขัง 	<p>มีการแสวงหาประโยชน์จากกระบวนการยุติธรรมโดยผู้ประกันอาชีวะซึ่งเป็นบุคคลภายนอกที่ไม่เกี่ยวข้องกับผู้ต้องหาหรือจำเลย กล่าวคือ ผู้ประกันอาชีวะจะได้ผลตอบแทนโดยคิดค่าธรรมเนียมเป็นร้อยละของวงเงินประกันที่ศาลกำหนดซึ่งรายได้จากค่าธรรมเนียมปัจจุบันมีอัตราสูงถึงร้อยละ 20 ของเบี้ยประกันภัยหากมองแบบผิวเผิน การอนุญาตให้บริษัทประกันภัยมารับทำประกันอิสรภาพของผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยรัฐเปิดตลาดให้มีผู้แข่งขัน</p>

มิติ	ทิศทางของผลกระทบ	
	ทางบวก	ทางลบ
		มากขึ้น เพื่อให้เบี้ยประกันภัยหรือค่าธรรมเนียมถูกลงสำหรับให้ผู้มีฐานะยากจนใช้บริการนั้นกลับพบว่ยังไม่สามารถควบคุมดูแลมิให้ผู้ประกันผิดสัญญาประกันหรือดูแลมิให้ผู้ต้องหาหลบหนีได้

2.4 การประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว

2.4.1 ความคิดเห็นของผู้พิพากษาเกี่ยวกับการประเมินความเสี่ยง

สถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรพิทักษ์ศักดิ์ (2560) ได้สำรวจความคิดเห็นของผู้พิพากษาเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่เป็นปัจจัยในการประเมินความเสี่ยง และระดับความเสี่ยงของปัจจัยในการปล่อยชั่วคราว ทั้งนี้เพื่อพัฒนาระบบการประเมินความเสี่ยงและการกำกับดูแลในชั้นปล่อยชั่วคราว ดำเนินการสำรวจด้วยแบบสอบถาม มีกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้พิพากษาในศาลชั้นต้น ศาลจังหวัด (ทุกศาล) ศาลแขวง (ทุกศาล) ศาลอาญา ศาลอาญาธนบุรี ศาลอาญากรุงเทพใต้ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง และศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ศาลอุทธรณ์ (ศาลอุทธรณ์ และศาลอุทธรณ์ภาค 1 – 9) ศาลฎีกา และสำนักงานอธิบดีผู้พิพากษาภาค 1 – 9 จำนวนทั้งสิ้น 693 ราย ภายหลังจากเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า มีจำนวนผู้ตอบกลับมาจำนวน 521 ราย คิดเป็นร้อยละ 75.18

ผลการสำรวจแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราว และระดับความเสี่ยงในการหลบหนีหรือยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่ออันตรายของผู้ต้องหาและจำเลย สรุปได้ดังนี้ ประเด็นแรก ความคิดเห็นเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราว พบว่า ผู้พิพากษาเห็นว่าถ้ามีการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นเพียงการเข้ารับการอบรม หรือใช้อุปกรณ์ติดตามตัวอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic monitoring: EM) หรือส่งเข้ารับการรักษา เห็นว่าตนมีโอกาที่จะปล่อยตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยอยู่ในระดับ 61 - 80 % (มีร้อยละ 25.54) อยู่ในระดับมากกว่า 80 % (มีร้อยละ 23.77) อยู่ในระดับ 41 - 60 % (มีร้อยละ 22.79) อยู่ในระดับ 21 - 40 % (มีร้อยละ 17.09) และระดับต่ำกว่า 20% (มีร้อยละ 10.81) ส่วนประเด็นที่สอง ระดับความเสี่ยงในการหลบหนีหรือยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานหรือก่ออันตรายของผู้ต้องหาและจำเลย พบว่า ผู้พิพากษาส่วนใหญ่เห็นว่าข้อเท็จจริงที่แสดงถึงระดับความเสี่ยงในการหลบหนีหรือยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานหรือก่ออันตรายที่มีระดับความเสี่ยงมากกว่า 80% เป็นข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอัตราโทษข้อหาในคดีปัจจุบัน (มีอัตราโทษถึงประหารชีวิต/จำคุกตลอดชีวิต และมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูง 20 ปีขึ้นไป) ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อหาหรือฐานความผิด (ความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ และความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด) ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการขอปล่อยชั่วคราวระหว่างอุทธรณ์ (เป็นคนต่างด้าว ศาลชั้นอุทธรณ์ลงโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปีขึ้นไป เคยมีประวัติจิตใจไม่มาศาลตามนัดหรือหลบหนีคดี และอยู่อาศัยอยู่ใกล้ชายแดน/สามารถเดินทางผ่านแดนได้โดยง่าย) ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับมีหมายจับอื่นค้างอยู่ และข้อเท็จจริงเกี่ยวกับหลบหนีคดีและถูกจับกุม ตามลำดับ

สำหรับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราว ผู้พิพากษาเห็นว่าการใช้ระบบประเมินความเสี่ยงโดยการนำหลักการต่างประเทศมาใช้กับประเทศไทยอาจยังไม่เหมาะสม เพราะมีบริบทในหลายอย่างๆ ที่แตกต่างกัน เช่น ด้านลักษณะนิสัย ความรับผิดชอบ การศึกษา สถานะเศรษฐกิจ

และสังคม เป็นต้น ดังนั้น มีข้อเสนอแนะสำหรับการใช้ระบบประเมินความเสี่ยง โดยแบ่งออกเป็น ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับระบบ และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผู้ปฏิบัติงาน ดังนี้

ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับระบบ ได้แก่

1) ควรมีการตั้งหน่วยงานขึ้นมาโดยเฉพาะเพื่อทำหน้าที่ควบคุม ติดตาม ผู้ต้องหาหรือจำเลยในการปล่อยชั่วคราว และสร้างกระบวนการติดตามจับผู้ต้องหาหรือจำเลยได้อย่างมีประสิทธิภาพ น่าจะทำให้การหลบหนีประกันน้อยลง

2) ควรมีระบบการกำกับดูแลนายประกันอาชีพ เจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือ บุคคลอื่นๆ ไม่ให้มาหลอกลวงประชาชนหรือเอาเปรียบจากนายประกันอาชีพในการขอปล่อยชั่วคราว

3) ในกรณีคดีศาลแขวง เช่น ฉ้อโกง ยักยอก บางคดีมีความเสียหายจำนวนมาก ควรวางหลักเกณฑ์กลางในการขอปล่อยชั่วคราวให้ชัดเจน

4) ควรมีระบบฐานข้อมูลที่มีการเชื่อมโยงทุกศาลที่เกี่ยวกับนายประกัน ที่ผิดสัญญา เพื่อใช้ในการตรวจสอบ

ข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับผู้ปฏิบัติงาน ได้แก่

1) ควรมีการประชาสัมพันธ์เชิงรุกให้ความรู้กับประชาชนในเรื่องการปล่อยชั่วคราว เพื่อป้องกันถูกหลอกลวงจากบุคคลภายนอกในเรื่องความสามารถในการให้ความช่วยเหลือผู้ต้องหาหรือจำเลยได้

2) ควรมีการสร้างความรู้ความเข้าใจแก่ผู้ต้องหาหรือจำเลยทั้งก่อนและระหว่างปล่อยชั่วคราวทำให้โอกาสในการหลบหนีน้อยลง

3) หากจำเลยมีการหลบหนีระยะเวลาในการหลบหนีไม่ควรนำมาคิดเป็นอายุความ ควรหยุดอายุความไว้ก่อนจนกว่าจะจับตัวมาดำเนินคดีได้

4) การประเมินความเสี่ยงควรพิจารณาในภาพรวมจากทุกองค์ประกอบ ไม่อาจแยกพิจารณาเป็นรายข้อได้ทุกข้อสนับสนุนกัน

2.4.2 เครื่องมือประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว

จากการทบทวนเกี่ยวกับเครื่องมือการประเมินความเสี่ยงการปล่อยชั่วคราวจากบทความเรื่องเงินไม่ใช่คำตอบ (อีกต่อไป) : การปล่อยชั่วคราวที่ไม่ยึดโยงกับฐานะหรือทรัพย์สิน กรณีศึกษาของศาลในระดับท้องถิ่นและระดับสหพันธรัฐ ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ประเทศสหรัฐอเมริกา (มุขเมธิน กลั่นนุรักษ์, ประพิณ ประดิษฐากร และธัญญา นุช ตันตีกุล, 2559) พบว่า ในการพิจารณาสั่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราว มีหลักสากลว่า ศาลพึงอนุญาตให้ปล่อยเป็นหลัก การไม่ปล่อยให้ถือเป็นข้อยกเว้น และในการปล่อยชั่วคราวนั้น ศาลจะเรียกประกันหรือหลักประกันจนเกินควรแก่กรณีมิได้ โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาของประเทศไทยก็รับหลักการนี้มาบัญญัติไว้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากศาลมีข้อมูลเกี่ยวกับผู้ต้องหาหรือจำเลยจำกัด ณ เวลาสั่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราว และยังไม่มียุทธศาสตร์และบุคลากรในการกำกับดูแลผู้ต้องหาหรือจำเลยหลังปล่อยชั่วคราว ทำให้การปล่อยชั่วคราวในทางปฏิบัติยังไม่อาจเป็นไปตามหลักการข้างต้นได้อย่างเต็มที่ โดยศาลจำต้องเรียกประกันหรือหลักประกันเป็นเงินหรือทรัพย์สิน และอ้างอิงอัตราเงินประกันตามบัญชีเกณฑ์มาตรฐานกลางหลักประกันในการปล่อยชั่วคราว ซึ่งในหลายครั้งก่อให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำระหว่างผู้มีฐานะกับผู้ยากจน และไม่อาจป้องกันผู้ต้องหาหรือจำเลยหลบหนีหรือก่ออันตรายแก่สังคมได้

อันเนื่องจากปัญหาข้างต้น จึงมีความพยายามปรับปรุงระบบการปล่อยชั่วคราวเพื่อลด ละ เลิกทางปฏิบัติที่ยึดโยงกับทรัพย์สินเป็นหลัก โดยล่าสุดศาลยุติธรรมได้ทำการศึกษาระบบการปล่อยชั่วคราวในต่างประเทศ และพบว่า การปล่อยชั่วคราวที่ไม่เรียกทรัพย์สินเป็นประกันและหลักประกันเกือบจะร้อยละ 100 นั้นทำได้จริงและมีประสิทธิภาพสูงยิ่ง กล่าวคือ การปล่อยชั่วคราวสอดคล้องกับพฤติการณ์ความเสี่ยงของผู้ต้องหาหรือจำเลยแต่ละคนโดยแท้จริง ทำให้จำนวนผู้หลบหนีและ/หรือก่ออันตรายต่อสังคมในระหว่างปล่อยชั่วคราวมีน้อยมาก โดยเฉพาะในท้องที่ซึ่งในอดีตเคยมีปัญหาในทำนองเดียวกับประเทศไทยอย่างในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ประเทศสหรัฐอเมริกา วิธีแก้ปัญหาก็พบในศาลทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับสหพันธรัฐ (Federal) ที่นครดังกล่าวถือได้ว่าเป็นต้นแบบและแรงบันดาลใจให้ท้องที่อื่นในประเทศสหรัฐอเมริการับไปปรับใช้ซึ่งก็ประสบผลสำเร็จอย่างสูงเช่นกัน ทั้งนี้ระบบการปล่อยชั่วคราวของศาลในระดับสหพันธรัฐของสหรัฐอเมริกามีการประเมินความเสี่ยงในระบบศาลสหพันธรัฐ โดยมีเครื่องมือดังนี้

2.4.2.1 การประเมินความเสี่ยงด้วยเครื่องมือที่พัฒนาโดยสถาบันพัฒนาข้าราชการตุลาการแห่งศาลสหพันธรัฐ

สถาบันพัฒนาข้าราชการตุลาการแห่งสหพันธรัฐ (Federal Judicial Center หรือ FJC) ต่อไปนี้ชื่ออ้างอิงโดยย่อว่า FJC) ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐสภาสหรัฐอเมริกา มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นองค์กรด้านการศึกษาวินิจฉัย และการฝึกอบรมวิชาการให้แก่ผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ของศาลระดับสหพันธรัฐ (Federal Courts) ให้ความร่วมมือด้านวิชาการแก่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องตลอดจนศาลยุติธรรมในต่างประเทศ FJC มีหน่วยงานด้านวินิจฉัยซึ่งศึกษาวินิจฉัย เผยแพร่ข้อมูลด้านวิชาการในการบริหารงานยุติธรรมหลายด้าน รวมทั้งเสนอแนวทางแก้ไขกฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาคดีในศาลระดับสหพันธรัฐ FJC มีโครงสร้างการบริหารงานในรูปแบบของคณะกรรมการ มีประธานศาลฎีกาของสหรัฐอเมริกาเป็นประธาน ปัจจุบันมีพนักงานและเจ้าหน้าที่ประมาณ 200 คน ได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐบาลทั้งหมด FJC ทำการศึกษาวินิจฉัยและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราวของศาลระดับสหพันธรัฐโดยมีลำดับพัฒนาการดังนี้

1) Risk Prediction Scale 80 (RPS-80) พัฒนาขึ้นจากข้อมูลใน 400 สำนวนคดีที่ยุติแล้ว โดยแต่ละสำนวนเก็บข้อมูล 100 ตัว ทำการวิเคราะห์ข้อมูลหลายตัวแปรจนสร้างตารางหรือสเกลความเสี่ยงของจำเลยแต่ละคนออกมาได้เป็น 3 ระดับ คือ ต่ำ กลาง และ สูง ทั้งนี้ RPS-80 พัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในชั้นคุมประพฤติตามคำพิพากษา กล่าวคือภายหลังศาลพิพากษาว่าให้จำเลยต้องถูกคุมความประพฤติแล้ว เจ้าหน้าที่จึงจะใช้เครื่องมือตัวนี้ในการวิเคราะห์ว่าจำเลยคนนั้นจำเป็นต้องได้รับการกำกับดูแลอย่างเข้มงวดเพียงใด และควรใช้มาตรการใดจึงจะเหมาะสมกับระดับความเสี่ยงที่ประเมิน โดยเจ้าหน้าที่ยังสามารถใช้ดุลพินิจที่ต่างออกไปจากเครื่องมือนี้ได้ ในช่วงแรกที่นำออกใช้นั้น ได้รับการต่อต้านจากพนักงานคุมประพฤติพอสมควรจนค่อยๆ หายไปเกิดความเข้าใจและยอมรับในที่สุด

2) Risk Prediction Index (RPI) เป็นพัฒนาการรุ่นที่ 2 ของเครื่องมือตัวก่อน (RPS-80) เพื่อใช้ในชั้นคุมประพฤติตามคำพิพากษาเช่นเดิม

3) Pretrial RPI (Pretrial Risk Prediction Index) เป็นเครื่องมือที่นำมาใช้ในชั้นปล่อยชั่วคราว โดยนำเครื่องมือ RPI ที่ใช้ในชั้นคุมประพฤติมาลองทดสอบในบริบทของชั้นปล่อยชั่วคราวดู พบว่า RPI สามารถนำมาใช้ประเมินความเสี่ยงได้ โดยปัจจัยที่นำมาใช้ประเมินความเสี่ยงได้แก่

(1) อายุของจำเลย งานวิจัยชี้ว่ายิ่งบุคคลมีอายุมากเท่าไร แนวโน้มในการประกอบอาชญากรรมจะลดลง

(2) จำนวนครั้งที่ถูกจับกุมมาก่อน หากถูกจับมาก่อนหลายครั้ง ก็มีแนวโน้มมากขึ้นที่จะสร้างปัญหาอีกเมื่อได้รับการปล่อยตัว

(3) การใช้หรือมีอาวุธในครอบครองในขณะที่กระทำความผิด งานวิจัยชี้ว่าผู้ที่พกหรือใช้อาวุธในขณะที่กระทำความผิดมีความเสี่ยงสูงกว่าผู้ที่ไม่ใช้อาวุธ

(4) การมีงานทำในขณะที่กระทำความผิด งานวิจัยชี้ว่า อาชญากรรมเป็นเรื่องของโอกาส ผู้ที่ไม่มียานทำงานย่อมมีโอกาสกระทำความผิดมากกว่าผู้ที่มีงานทำ

(5) ประวัติการใช้สารเสพติดหรือแอลกอฮอล์

(6) ประวัติการหลบหนีจากการกักขังดูแลหรือคุมความประพฤติครั้งก่อน เป็นปัจจัยที่มีน้ำหนักความเสี่ยงมากที่สุด

(7) ระดับการศึกษา ในช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1990 ในสหรัฐฯ พบว่าผู้มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความเสี่ยงน้อยกว่าผู้มีการศึกษาต่ำกว่า

(8) มีบุคคลอื่นอาศัยอยู่กับจำเลยหรือไม่ เช่น คู่สมรส คนรัก หรือบุตร งานวิจัยชี้ว่าบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับบุคคลอื่น หรือต้องรับผิดชอบในการเลี้ยงดูหรือดูแล บุคคลอื่นจะมีความเสี่ยงน้อยกว่าผู้ที่ไม่เข้าข่ายนี้ โดยปัจจัยนี้แสดงออกถึงความรับผิดชอบที่มีต่อสังคมในระดับหนึ่ง (Pro-social Factor)

ปัจจัยต่างๆ อาจมีน้ำหนักมากน้อยแตกต่างกัน แต่พึงสังเกตว่าปัจจัยทั้ง 8 นี้ ไม่มีทั้งความร้ายแรงของข้อหาหรือฐานความผิดที่ถูกจับกุม และน้ำหนักพยานหลักฐานที่มีในขณะนั้น เนื่องจากผู้ต้องหาหรือจำเลยทุกคนต้องได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าศาลจะพิพากษาว่า จำเลยเป็นผู้กระทำความผิดและลงโทษจำเลย นอกจากนี้ ด้วยระบบการต่อรองคำรับสารภาพ (Plea Bargaining) ทำให้พนักงานอัยการมักตั้งข้อหารุนแรงเกินจริงเพื่อประโยชน์ในการต่อรองกับจำเลย ดังนั้นข้อหาและน้ำหนักพยานหลักฐานจึงไม่สมควรนำมาใช้พิจารณาประเมินความเสี่ยง อย่างไรก็ตาม ปัจจัยเรื่องการพกพาหรือใช้อาวุธขณะกระทำความผิดก็ยังคงอ้างอิงข้อเท็จจริงซึ่งเป็นเพียงข้อหาเช่นกัน จึงอาจถูกโต้แย้งในประเด็นว่าขัดข้อสันนิษฐานว่าบริสุทธิ์ได้เช่นกัน

ข้อมูลที่เป็นปัจจัยทั้ง 8 ประการนี้สามารถรวบรวมได้โดยง่ายผ่านการสัมภาษณ์ผู้ต้องหา/จำเลยหรือให้กรอกข้อมูลเอง และด้วยชุดข้อมูลเล็กน้อยจึงง่ายต่อการตรวจสอบความถูกต้อง และเพราะเครื่องมือนี้ให้คอมพิวเตอร์คำนวณผลจึงทำให้ได้ผลประเมินความเสี่ยงรวดเร็ว จำแนกออกได้เป็นระดับความเสี่ยงตั้งแต่ระดับ 0 ถึง 9 นำมาจัดระดับความเสี่ยง ตั้งแต่ความเสี่ยงต่ำ ความเสี่ยงปานกลางและความเสี่ยงสูง ในแต่ละระดับความเสี่ยงจะมีเงื่อนไขหรือรูปแบบในการควบคุมดูแลผู้ต้องหาหรือจำเลยที่แตกต่างกัน แต่พึงระวังผู้มีความเสี่ยงระดับกลางๆ ผู้ปฏิบัติงานต้องใช้ประสบการณ์และระมัดระวังในการตรวจสอบสาเหตุที่ทำให้ได้ความเสี่ยงในระดับนั้นและมองหาว่ามีข้อเท็จจริงอื่นที่ควรนำมาพิจารณาหรือไม่

ด้วยเหตุนี้จึงมีข้อสังเกตจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายงานวิจัย FJC ผู้ร่วมพัฒนา เครื่องมือข้างต้นว่า เครื่องมือดังกล่าวไม่ควรนำมาใช้ประกอบการพิจารณาของศาลว่าจะให้ขังหรือปล่อยชั่วคราวหรืออย่างน้อยก็ไม่ควรยึดถือหรือใช้เครื่องมือนี้เพียงอย่างเดียว หากแต่ควรให้ศาลได้ใช้ดุลพินิจอย่างอิสระเสียก่อน จนเมื่อมีคำสั่งแล้วว่าจะให้ปล่อยชั่วคราว จึงใช้เครื่องมือดังกล่าวประเมินความเสี่ยงเพื่อประโยชน์ในการกำหนดมาตรการกักขังดูแลระหว่างปล่อยตัวต่อไป

ในปัจจุบัน ระบบศาลสหพันธรัฐมิได้ใช้เครื่องมือทั้ง RPI และ Pretrial RPI ที่ FJC พัฒนาขึ้น หากแต่ใช้เครื่องมือที่พัฒนาโดยสำนักงานศาลยุติธรรมแห่งสหพันธรัฐ (Administrative Office of the U.S. Courts) ที่เรียกว่า Post-Conviction Risk Assessment Tool (PCRA) ในชั้นคุมประพฤติตามคำพิพากษา และ Pretrial Risk Assessment Tool (PTRA) ในชั้นปล่อยชั่วคราวแทน อย่างไรก็ตาม เครื่องมือทั้งสองชุดหลังนั้นมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องมากมาย ทำให้คำถามที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยต้องตอบมีหลายข้อ ต้องเสียเวลาสัมภาษณ์และตรวจสอบข้อมูล ทั้งเสียเวลาในการอบรมเจ้าหน้าที่ ตลอดจนจำเป็นต้องมีการทดสอบประสิทธิภาพทุกปี อาจไม่เหมาะในการนำไปใช้เป็นตัวอย่างหรือฐานในการพัฒนาเครื่องมือประเมินความเสี่ยงตัวใหม่ในเขตอำนาจศาลอื่น เจ้าหน้าที่ฝ่ายวิจัยของ FJC มีข้อเสนอแนะว่า เครื่องมือ Pretrial RPI มีความเหมาะสมกว่าเนื่องด้วยความน้อยของชุดปัจจัยและความง่ายในการจัดวางระบบ ทำให้สามารถทดสอบพิสูจน์ความแม่นยำในการประเมินความเสี่ยงได้เพียง 6 เดือนหรือ 1 ปี

ในการเริ่มต้นพัฒนาระบบประเมินความเสี่ยงใหม่นั้น มีข้อเสนอแนะจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิจัยของ FJC ว่า ควรเริ่มที่การสอบถามผู้เกี่ยวข้องในการปล่อยชั่วคราวทุกฝ่าย เช่น ผู้พิพากษา อัยการ ทนายความ ตำรวจ เกี่ยวกับปัจจัยที่เห็นว่าน่าจะเกี่ยวข้องกับการประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว แล้วจึงรวบรวมข้อมูลตามปัจจัยที่ทุกฝ่ายเห็นพ้องกันนั้น โดยในขณะที่ FJC เริ่มพัฒนาเครื่องมือ RPI นั้น รวบรวมข้อมูลจากสำนวนคดีที่เกี่ยวข้องถึง 110 ปัจจัย ในการเก็บข้อมูล ให้ใช้ผู้เก็บข้อมูล คดีละ 2 คน ทำงานแยกต่างหากจากกัน เพื่อตรวจสอบว่าความเห็นของผู้เก็บข้อมูลจากการอ่านสำนวนเกี่ยวกับจำเลยในคดีนั้นๆในแต่ละปัจจัยตรงกันหรือไม่ ทั้งนี้เพื่อความถูกต้องและเป็นกลางของข้อมูล ข้อมูลที่ได้ควรเก็บในฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อความสะดวกในการพัฒนาระบบคำนวณและประเมินความเสี่ยง โดยคอมพิวเตอร์ต่อไป

2.4.2.2 การประเมินความเสี่ยงด้วยเครื่องมือที่พัฒนาโดยสำนักงานศาลยุติธรรมแห่งสหพันธรัฐ

ในระบบศาลสหพันธรัฐมีเครื่องมือหรือวิธีประเมินความเสี่ยง 2 ตัว ซึ่งใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ได้แก่ Post-Conviction Risk Assessment Tool (PCRA) ใช้ในชั้นคุมประพฤติตามคำพิพากษา และ Pretrial Risk Assessment Tool (PTRA) ใช้ในชั้นปล่อยชั่วคราว เครื่องมือทั้งสองตัวพัฒนาขึ้นเพื่อใช้ประเมินความเสี่ยงของจำเลยในการหลบหนี และ/หรือก่ออันตรายต่อสังคม และเพื่อช่วยเจ้าหน้าที่ (ในชั้นปล่อยชั่วคราวหรือคุมประพฤติแล้วแต่กรณี) ในการให้คำแนะนำแก่ศาลเกี่ยวกับมาตรการในการกำกับดูแลหลังปล่อย ทั้งสองระบบพัฒนาจากข้อมูลในสำนวนคดีในศาลสหพันธรัฐ โดยเริ่มต้นจากการรวบรวมข้อมูลที่คาดว่าจะเป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินความเสี่ยง แล้วจึงตรวจสอบความเกี่ยวพันของปัจจัยนั้นๆกับข้อมูลที่มี จนได้ผลเป็นชุดปัจจัยและน้ำหนักความเสี่ยงเป็นเครื่องมือหรือวิธีประเมินความเสี่ยงเบื้องต้น จากนั้นจึงต้องทดสอบความแม่นยำกับข้อมูลจริงในปัจจุบันก่อนจะนำไปใช้จริง และแม้ว่าออกใช้จริงแล้ว เครื่องมื่อดังกล่าวก็จำเป็นต้องได้รับการทดสอบเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ทันต่อสถานการณ์อย่างสม่ำเสมอ ดังเช่นในฤดูใบไม้ร่วงของปี 2559 เครื่องมือ PCRA ที่ได้รับการยกเครื่องปรับปรุงใหม่จะมีการนำออกใช้แล้ว

เครื่องมือทั้ง PCRA และ PTRA มีส่วนผสมของปัจจัยความเสี่ยงที่เป็นข้อมูล “นิ่ง” (ข้อมูลจากอดีตของจำเลยที่ดึงได้จากฐานข้อมูล เช่น ประวัติอาชญากรรม ประวัติการหลบหนี ซึ่งจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง) กับข้อมูล “พลวัต” (ข้อมูลส่วนตัวที่เปลี่ยนแปลงได้และไม่อาจตรวจสอบจาก

ฐานข้อมูลได้ เช่น การศึกษา การสมรส การงาน ฐานะการเงิน การเสพยาเสพติด ความคิดในเชิงอาชญากรรมอย่างละครั้ง โดยมีความจำเป็นที่ต้องให้น้ำหนักแก่ข้อมูล “พลวัต” ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าข้อมูล “นิ่ง” อย่างไรก็ตาม ในส่วนของขั้นปล่อยชั่วคราวซึ่งใช้เครื่องมือ PTRA นั้น ข้อเท็จจริงบางอย่างไม่อาจนำมารวมเป็นปัจจัยได้ เช่น น้ำหนักของพยานหลักฐานในขณะนั้น และโทษที่น้ำจะได้รับ เป็นต้น

เครื่องมือ PCRA ซึ่งใช้ในชั้นคุมประพฤติตามคำพิพากษา ได้รับการพัฒนาจากการวิเคราะห์ข้อมูลมหาศาล (meta-analysis) ที่มีการรวบรวมไว้จากศาลสหพันธรัฐทั่วประเทศ และต้องมีการทดสอบเพื่อรับรองความแม่นยำทุกปี ในการใช้เครื่องมือดังกล่าว เจ้าหน้าที่จะสัมภาษณ์จำเลยซึ่งได้รับการปล่อยตัวภายใต้เงื่อนไขการคุมประพฤติด้วยชุดคำถาม 30 คำถาม และให้จำเลยกรอกแบบสอบถามซึ่งมี 80 คำถาม เพื่อนำคำตอบมาเทียบเคียงกัน และคำตอบของจำเลยก็สามารถสื่อแสดงถึงความคิดในใจลึกๆ ของจำเลยได้ จากนั้นจึงมีการป้อนข้อมูลเข้าระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งจะคำนวณสรุปผลออกมาเป็น 4 ระดับได้แก่ ต่ำ ต่ำค่อนไปทางกลาง (Low-Moderate) กลาง และสูง ซึ่งผลดังกล่าวมาจากปัจจัยต่างๆ ประกอบกัน เช่น ผู้ได้รับการประเมินว่ามีความเสี่ยงสูงมักเป็นผู้ที่เริ่มประกอบอาชญากรรมตั้งแต่อายุยังน้อย หรือผู้ที่มีประวัติเกี่ยวข้องกับยาเสพติด หรือผู้ที่ไม่มียานทำงานเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตาม เจ้าหน้าที่สามารถใช้อัลกอริทึมไม่ยึดถือตามผลการประเมินของเครื่องมือนี้ได้หากมีข้อเท็จจริงหรือเหตุผลที่เห็นควรเป็นอย่างอื่น

ในการออกแบบมาตรการกำกับดูแลที่เหมาะสมในชั้นนี้นั้น สำนักงานศาลยุติธรรมแห่งสหพันธรัฐมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้มีความเสี่ยงในระดับต่างๆ ประกอบการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ด้วย ซึ่งโดยหลัก ไม่มีความจำเป็นต้องกำกับดูแลผู้มีความเสี่ยงต่ำ หากแต่จำต้องทุ่มทรัพยากรไปกับการกำกับดูแลผู้มีความเสี่ยงสูง โดยเงื่อนไขการคุมประพฤตินั้นรวมถึงการให้ไปรายงานตัว การจำกัดพื้นที่การให้เข้ารับการบำบัดรักษา เป็นต้น ทั้งนี้การประเมินความเสี่ยงนี้ต้องทำให้แล้วเสร็จภายใน 60 วัน และตลอดช่วงระยะที่คุมความประพฤตินั้น เจ้าหน้าที่ต้องประเมินความเสี่ยงจำเลยใหม่เป็นระยะๆ เพื่อจะได้ใช้มาตรการที่เหมาะสมกับจำเลยที่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว

ส่วนในขั้นปล่อยชั่วคราวซึ่งใช้เครื่องมือ PTRA ขั้นตอนเริ่มต้นตั้งแต่ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกจับ และเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งถึงการจับ เจ้าหน้าที่จะตรวจสอบฐานข้อมูลที่มีเพื่อตั้งข้อมูลเกี่ยวกับผู้ต้องหาหรือจำเลยเบื้องต้น จากนั้นจึงสัมภาษณ์เมื่อผู้ต้องหาหรือจำเลยมาศาล (โดยต้องมาศาลภายใน 24 ชั่วโมงหลังถูกจับ) การสัมภาษณ์จะใช้ชุดคำถามที่มีในคอมพิวเตอร์หรือแบบพิมพ์ (Worksheet) ซึ่งมีคำถามต่อไปนี้ เช่น (1) ครอบครัว (2) การทำงาน (3) สุขภาพจิตและการเสพยาเสพติด (4) รายได้และฐานะการเงิน (5) ประวัติอาชญากรรม (แม้จะเป็นข้อมูลที่มีในฐานข้อมูลอยู่แล้ว แต่ต้องถามเพื่อดูว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยจริงใจเพียงใดในการตอบคำถาม) (6) หมายจับที่มีผลบังคับ (7) ประวัติการหลบหนี

การสัมภาษณ์ใช้เวลาประมาณ 30 – 45 นาที จากนั้นเจ้าหน้าที่จะต้องตรวจสอบความถูกต้อง (โดยเฉพาะในความผิดเกี่ยวกับการเงิน จำต้องตรวจสอบข้อมูลเกี่ยวกับประวัติทางการเงินเป็นพิเศษ) แล้วจึงป้อนข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งจะคำนวณและสรุปผลออกมาเป็นระดับความเสี่ยง 1 – 5 เพื่อให้เจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจว่าควรแนะนำศาลให้ปล่อยหรือขัง และกรณีปล่อยควรใช้มาตรการใดในการกำกับดูแลจึงจะเหมาะสม โดยในขั้นนี้ไม่มีตารางคำแนะนำเหมือนในชั้นคุมประพฤติแต่อย่างใด เจ้าหน้าที่ต้องใช้ดุลพินิจจากข้อมูลที่มี เช่น ผู้มีความเสี่ยงในระดับ 1 ซึ่งถือว่าต่ำ ควรให้ปล่อยตัวโดยไม่มีเงื่อนไข ซึ่งผู้มีความเสี่ยงระดับ 3–4 ซึ่งถือว่ากลางค่อนไปทางสูง ในบางกรณีอาจจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์

อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น (ดูรายละเอียดวิธีประเมินความเสี่ยงและการจัดประเภทความเสี่ยงในตาราง 2-2 และตาราง 2-3)

ตาราง 2-2 การให้คะแนนความเสี่ยงในชั้นปล่อยชั่วคราวของศาลสหพันธรัฐ

ปัจจัยความเสี่ยง	คะแนนความเสี่ยง
1. จำนวนการกระทำความผิดครั้งก่อนที่ไม่ใช่ลหุโทษ	0 - ไม่มี/ 1 - หนึ่งถึงสี่/ 2 - ห้าขึ้นไป
2. จำนวนครั้งที่เคยไม่มาศาลหรือหลบหนี	0 - ไม่มี/ 1 - หนึ่งถึงสี่/ 2 - ห้าขึ้นไป
3. มีคดีอื่นที่อยู่ระหว่างพิจารณาหรือไม่	0 - ไม่มี/ 1 - มี
4. ประเภทของข้อหาในคดีปัจจุบัน	0 - ลักทรัพย์หรือฉ้อโกง, คดีเกี่ยวกับการใช้กำลังรุนแรงและอื่นๆ / 1 - ยาเสพติด, อาวุธและคนเข้าเมือง
5. ความรุนแรงของข้อหา	0 - ลหุโทษ/ 0 - หนักกว่าลหุโทษ
6. อายุขณะถูกจับ	0 - 47 ปี ขึ้นไป/ 1 - 27 ถึง 46 ปี/ 2 - 26 ปี หรือน้อยกว่า
7. การศึกษาชั้นสูงสุด	0 - ปริญญาตรีขึ้นไป/ 1 - มัธยมปลาย, ประกาศนียบัตรวิชาชีพ/ 2 - ต่ำกว่ามัธยมปลาย
8. การมีงานทำ	0 - มีงานทำ/ 1 -ว่างงาน
9. ที่อยู่อาศัย	0 - เป็นเจ้าของเองหรือกำลังผ่อนชำระ/ 1 - เช่าหรืออื่นๆ หรือไม่มีที่อยู่อาศัย
10. ปัญหาเกี่ยวกับยาเสพติดในปัจจุบัน	0 - ไม่มี/ 1 - มี

ตาราง 2-3 การจัดประเภทความเสี่ยงในชั้นปล่อยชั่วคราวของศาลสหพันธรัฐ

ประเภทความเสี่ยง	รวมคะแนนความเสี่ยง
ประเภท 1	0 - 4
ประเภท 2	5 - 6
ประเภท 3	7 - 8
ประเภท 4	9 - 10
ประเภท 5	11ขึ้นไป

โดยปกติเจ้าหน้าที่จะทำรายงานเสร็จพร้อมเสนอศาลในวันเดียวกับที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยมาศาลครั้งแรกประมาณร้อยละ 60 ส่วนที่ทำไม่ทันก็ยังมีเวลาไม่เกิน 3 วัน ซึ่งเป็นกำหนดที่ต้องมีการไต่สวนเรื่องการขังหรือปล่อยชั่วคราวตามกฎหมาย อย่างไรก็ตาม แม้จะทำรายงานที่

เป็นลายลักษณ์อักษรไม่ทัน แต่หากเจ้าหน้าที่มีข้อมูลพร้อมเสนอศาลก็สามารถแถลงด้วยวาจาได้ ทั้งนี้มีข้อสังเกตว่า ทั้ง PCRA กับตารางคำแนะนำ และ PTRR มิใช่เครื่องมือที่บังคับให้เจ้าหน้าที่ต้องยึดถือตายตัว โดยเจ้าหน้าที่ต้องใช้ดุลพินิจจากข้อเท็จจริงอื่นประกอบกันด้วย เพราะจำเลยในระดับความเสี่ยงเดียวกัน อาจมีปัจจัยอื่นที่ทำให้การพิจารณาต่างกันไปได้ เช่น จำเลยที่ต่างจัดเป็นผู้มีความเสี่ยงปานกลางเหมือนกัน แต่คนหนึ่งมีบุคคลอื่นที่พร้อมจะให้อยู่และควบคุมความประพฤติ ซึ่งจำเลยคนนี้เหมาะสมที่จะอยู่ภายใต้เงื่อนไขจำกัดให้อยู่แต่ในบ้าน (Home Confinement) พร้อมติดอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ในขณะที่จำเลยอีกคนมีบ้านแต่อยู่ในบริเวณที่สภาพแวดล้อมเสื่อมโทรมและอาชญากรรมแพร่ระบาด จำเลยคนหลังนี้อาจไม่เหมาะให้ได้รับการปล่อยชั่วคราวก็เป็นได้

2.4.3 ฐานความผิดและระดับชั้นโทษจำคุกสำหรับการปล่อยชั่วคราว

ณรงค์ ใจหาญ และคณะ (2549) ศึกษาความเป็นไปได้ในการกำหนดชั้นโทษและการนำไปปรับใช้ในประมวลกฎหมายอาญาพบว่า การกำหนดโทษจำคุกแบ่งออกเป็นกรณีกฎหมายกำหนดเฉพาะโทษชั้นสูงซึ่งศาลอาจใช้ดุลพินิจกำหนดโทษจำคุกได้อย่างไม่มีข้อจำกัดกับกรณีกฎหมายกำหนดโทษชั้นต่ำและชั้นสูงเพื่อจำกัดดุลพินิจมิให้ศาลลงโทษต่ำหรือสูงไปจากที่กฎหมายกำหนดไว้ สำหรับการแบ่งชั้นโทษจำคุกตามประมวลกฎหมายอาญา สรุปได้ดังนี้

ก) ฐานความผิดและระดับชั้นโทษจำคุก

- 1) โทษจำคุกตลอดชีวิต
- 2) โทษจำคุกตั้งแต่ 16 ปีถึง 20 ปี
- 3) โทษจำคุกตั้งแต่ 15 ปีถึง 20 ปี
- 4) โทษจำคุกตั้งแต่ 12 ปีถึง 20 ปี
- 5) โทษจำคุกตั้งแต่ 10 ปีถึง 20 ปี
- 6) โทษจำคุกตั้งแต่ 10 ปีถึง 15 ปี
- 7) โทษจำคุกตั้งแต่ 7 ปีถึง 20 ปี
- 8) โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 20 ปี
- 9) โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 15 ปี
- 10) โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 10 ปี
- 11) โทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปีถึง 20 ปี
- 12) โทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปีถึง 15 ปี
- 13) โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 20 ปี
- 14) โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 15 ปี
- 15) โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี
- 16) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 20 ปี
- 17) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 10 ปี
- 18) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 7 ปี
- 19) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 20 ปี
- 20) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 15 ปี
- 21) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 10 ปี
- 22) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 7 ปี

- 23) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 5 ปี
- 24) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปี
- 25) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 7 ปี
- 26) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี
- 27) โทษจำคุกไม่เกิน 15 ปี
- 28) โทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
- 29) โทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี
- 30) โทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- 31) โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี
- 32) โทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี
- 33) โทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
- 34) โทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน
- 35) โทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน
- 36) โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน
- 37) โทษจำคุกไม่เกิน 10 วัน

ข) การลำดับข้อหาร้ายแรงจากมากไปน้อย (ตามกำหนดโทษจำคุก)

เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์ (2551: 776-779) อธิบายว่า เกี่ยวกับการจัดความร้ายแรงแห่งข้อหากรณีโทษจำคุกนั้น ถ้าความผิดแต่ละบทมีโทษลำดับเดียวกันต้องถือบทที่มีอัตราโทษขั้นสูงมากกว่าเป็นเกณฑ์ แต่ถ้าอัตราโทษขั้นสูงเท่ากันหมด หากมีการกำหนดโทษจำคุกขั้นต่ำเอาไว้ บทที่มีการกำหนดโทษจำคุกขั้นต่ำย่อมเป็นบทหนัก และในเรื่องบทหนักนี้จะใช้กับกรณีการกระทำความผิดผิดกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ซึ่งกฎหมายให้ลงโทษบทที่มีโทษหนักที่สุด เมื่อนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้นมาใช้แบ่งความร้ายแรงแห่งข้อหาโดยพิจารณาจากโทษจำคุกเพื่อเรียงลำดับข้อหาร้ายแรงจากมากไปน้อยได้ จึงสรุปได้ดังนี้

- 1) ถ้าความผิดแต่ละบทมีโทษจำคุกอันเป็นโทษในลำดับเดียวกันตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 (2) ต้องถือบทที่มีอัตราโทษขั้นสูงมากกว่าเป็นเกณฑ์
- 2) ถ้าอัตราโทษขั้นสูงเท่ากันต้องพิจารณาโทษขั้นสูงของโทษลำดับถัดไปในมาตรานั้น ๆ เช่น ในกรณีที่โทษจำคุกขั้นสูงถูกกำหนดไว้เท่ากัน แต่โทษปรับสูงกว่า บทหนัก คือ บทที่มีโทษปรับสูงกว่า
- 3) ถ้าอัตราโทษขั้นสูงเท่ากันหมดต้องพิจารณาว่าบทใดมีโทษขั้นต่ำสูงกว่า

ตัวอย่าง เมื่อการกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นการร่วมกันลักทรัพย์ตั้งแต่สองคนขึ้นไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) บทหนึ่ง และเป็นการลักทรัพย์โดยฉกฉวยเอาซึ่งหน้าอันเป็นการกระทำผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคแรกอีกบทหนึ่ง กรณีเป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ซึ่งต้องใช้กฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดลงโทษแก่จำเลย อัตราโทษขั้นสูงของประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคแรกนั้นเท่ากัน คือ จำคุกไม่เกิน 5 ปี แต่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา

335 (7) มีโทษขั้นต่ำจำคุกตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไปจึงมีบทลงโทษหนักกว่าต้องใช้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) เป็นบทลงโทษ (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1445/2530 หน้า 977)

สำหรับความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุกตามประมวลกฎหมายอาญาเมื่อจัดเรียงลำดับข้อหาร้ายแรงจากมากไปน้อยโดยจำแนกให้เหลือเพียง 8 กลุ่ม จะได้กลุ่มความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุกแตกต่างกัน ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุก ดังต่อไปนี้

- (1) โทษจำคุกตลอดชีวิต
- (2) โทษจำคุกตั้งแต่ 16 ปีถึง 20 ปี
- (3) โทษจำคุกตั้งแต่ 15 ปีถึง 20 ปี
- (4) โทษจำคุกตั้งแต่ 12 ปีถึง 20 ปี
- (5) โทษจำคุกตั้งแต่ 10 ปีถึง 20 ปี

กลุ่มที่ 2 ความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุก ดังต่อไปนี้

- (1) โทษจำคุกตั้งแต่ 10 ปีถึง 15 ปี
- (2) โทษจำคุกตั้งแต่ 7 ปีถึง 20 ปี
- (3) โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 20 ปี
- (4) โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 15 ปี
- (5) โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 10 ปี

กลุ่มที่ 3 ความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุก ดังต่อไปนี้

- (1) โทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปีถึง 20 ปี
- (2) โทษจำคุกตั้งแต่ 4 ปีถึง 15 ปี
- (3) โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 20 ปี
- (4) โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 15 ปี
- (5) โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี

กลุ่มที่ 4 ความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุก ดังต่อไปนี้

- (1) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 20 ปี
- (2) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 10 ปี
- (3) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 7 ปี
- (4) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 20 ปี
- (5) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 15 ปี

กลุ่มที่ 5 ความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุก ดังต่อไปนี้

- (1) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 10 ปี
- (2) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 7 ปี
- (3) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 5 ปี
- (4) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปี
- (5) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 7 ปี

กลุ่มที่ 6 ความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุก ดังต่อไปนี้

- (1) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี
- (2) โทษจำคุกไม่เกิน 15 ปี

(3) โทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

(4) โทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี

(5) โทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

กลุ่มที่ 7 ความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุก ดังต่อไปนี้

(1) โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

(2) โทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

(3) โทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี

(4) โทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน

(5) โทษจำคุกไม่เกิน 3 เดือน

กลุ่มที่ 8 ความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุก ดังต่อไปนี้

(1) โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน

(2) โทษจำคุกไม่เกิน 10 วัน

เมื่อนำความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุกชั้นสูงไม่เกิน 10 ปีมาตั้งเป็นเกณฑ์ เพื่อจัดเรียงลำดับความผิดทางอาญาตามประมวลกฎหมายอาญาและพระราชบัญญัติต่างๆในข้อหาร้ายแรง จากมากไปน้อยโดยจำแนกออกเป็น 8 กลุ่มเฉพาะในสำนวนคดีผู้ต้องหาที่เก็บข้อมูลจำนวน 1,148 สำนวนคดี จึงได้กลุ่มความผิดหรือข้อหาที่มีระวางโทษจำคุกแตกต่างกัน ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 10 ปี, ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 10 ปี (ความผิดในกลุ่มนี้มีโทษขั้นต่ำ) ได้แก่

(1) ความผิดฐานชิงทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคหนึ่ง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 10 ปี

(2) ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคสาม ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี

(3) ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 ทวิ วรรคหนึ่ง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี

(4) ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคสาม ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี

(5) ความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 10 ปี

(6) ความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 10 ปี

กลุ่มที่ 2 ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 7 ปี, ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 10 ปี, (ความผิดในกลุ่มนี้มีโทษขั้นต่ำ) ได้แก่

(1) ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคสอง ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 7 ปี

(2) ความผิดฐานริดเอาทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 338 ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 10 ปี

(3) พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 67 ความผิดฐานครอบครองยาบ้าไม่เกิน 15 เม็ด ระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 10 ปี

(4) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 ประกอบมาตรา 72
วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี

กลุ่มที่ 3 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 7 ปี, ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 5 ปี,
(ความผิดในกลุ่มนี้มีโทษขั้นต่ำ) ได้แก่

(1) ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335
วรรคสอง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 7 ปี

(2) ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335
วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 5 ปี

กลุ่มที่ 4 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปี, ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน
ถึง 7 ปี, (ความผิดในกลุ่มนี้มีโทษขั้นต่ำ) ได้แก่

(1) ความผิดฐานทำร้ายร่างกายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 297 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปี

(2) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 73 ทวิ ระวังโทษ
จำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10 ปี

(3) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 28 , มาตรา 34 ,
มาตรา 35 , มาตรา 37 วรรคสองประกอบมาตรา 41 และมาตรา 75 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 10
ปี

(4) ความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 วรรค
สอง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 7 ปี

กลุ่มที่ 5 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี (ความผิดในกลุ่มนี้มีโทษขั้นต่ำ)
ได้แก่

(1) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 ประกอบมาตรา 72
วรรคสาม ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี

(2) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง
ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี

กลุ่มที่ 6 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี (ความผิดในกลุ่มนี้ไม่มีโทษขั้นต่ำ) ได้แก่

(1) ความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

(2) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 63 วรรคหนึ่ง ระวัง
โทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

(3) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 29 วรรคหนึ่ง
ประกอบมาตรา 71 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

(4) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 ประกอบมาตรา 72
วรรคสอง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

(5) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคหนึ่ง
ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

กลุ่มที่ 7 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี (ความผิดในกลุ่มนี้ไม่มีโทษขั้นต่ำ) ได้แก่

(1) ความผิดฐานรับของโจรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(2) ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(3) ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(4) ความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(5) พระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 51 ความผิดฐานให้คนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาต ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(6) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 64 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(7) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 23 ประกอบมาตรา 65 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(8) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 29 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 71 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

(9) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 30 ประกอบมาตรา 73 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

กลุ่มที่ 8 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี (ความผิดในกลุ่มนี้ไม่มีโทษขั้นต่ำ) ได้แก่

(1) ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

(2) ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 363 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

(3) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 11 หรือ 18 วรรคสอง ประกอบมาตรา 62 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

(4) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 29 ประกอบมาตรา 72 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

(5) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 81 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

(6) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 82 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

(7) ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 364 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี

(8) ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี

(9) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 37(1) มาตรา 75 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี

(10) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสาม
ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี

(11) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสาม
ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี

(12) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 57 ประกอบมาตรา
79 ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี

(13) พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 25 , มาตรา 26
วรรคหนึ่ง , มาตรา 27(2) ประกอบมาตรา 66 วรรคหนึ่ง ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือน

(14) พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 47 , มาตรา 52 ,
มาตรา 51 ประกอบมาตรา 77 ระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน

2.5 ระบบการปล่อยชั่วคราวจากกรณีศึกษาของต่างประเทศ

ในส่วนนี้เป็นการทบทวนระบบการปล่อยชั่วคราวของประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากเห็นว่าเป็นกรณีศึกษาที่มีแนวปฏิบัติที่ดีเกี่ยวกับการปรับปรุงระบบการปล่อยชั่วคราว จนในที่สุดก็สามารถออกเป็นพระราชบัญญัติปฏิรูประบบการปล่อยชั่วคราวในระดับสหพันธรัฐแห่ง ค.ศ. 1966 และพระราชบัญญัติการพิจารณาคดีที่รวดเร็วแห่ง ค.ศ. 1974 ซึ่ง ธรรมนูญฯ ต้นติกุล (2557) ได้สรุปไว้เป็นแนวปฏิบัติดังนี้

1. ผู้พิพากษาต้องพิจารณาปัจจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องก่อนอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ได้แก่ สภาพและพฤติการณ์ของความผิด น้ำหนักของพยานหลักฐาน ความสัมพันธ์ในครอบครัว อาชีพการงาน ฐานะการเงิน อุปนิสัยและสภาพจิตใจ ระยะเวลาที่พำนักในที่อยู่ปัจจุบัน ประวัติการกระทำความผิด และประวัติการมาศาลตามกำหนดนัด เป็นต้น ตามพระราชบัญญัติปฏิรูประบบการปล่อยชั่วคราวในระดับสหพันธรัฐแห่ง ค.ศ. 1966

2. มีการจัดตั้งสำนักงานปล่อยชั่วคราว ทำหน้าที่รวบรวมตรวจสอบและรายงานข้อมูลเกี่ยวกับผู้ต้องหาหรือจำเลยต่อศาลและให้คำแนะนำศาลเกี่ยวกับลักษณะและเงื่อนไขการปล่อยชั่วคราวที่เหมาะสมกับผู้ต้องหาแต่ละรายมีสาระสำคัญที่ควรพิจารณาในประเด็นการทำหน้าที่สืบเสาะและพินิจเพื่อการปล่อยชั่วคราว ดังนี้

2.1 การรวบรวมข้อมูล

2.1.1 ข้อมูลที่ต้องรวบรวม ได้แก่ อายุของผู้ต้องหา ระยะเวลาในการอาศัยอยู่ที่ภูมิลำเนาในอดีตและปัจจุบัน ครอบครัวและชุมชนที่อาศัยอยู่ อาชีพและประวัติการทำงาน ฐานะการเงินและที่มาของรายได้ สภาพร่างกายและจิตใจ ประวัติการเสพยา พฤติกรรมในอดีต ประวัติการกระทำความผิด ข้อเท็จจริงว่าขณะถูกจับคดีนี้ผู้ต้องหาอยู่ระหว่างการคุมความประพฤติ ระหว่างปล่อยชั่วคราวโดยมีทัณฑ์บน หรือระหว่างปล่อยชั่วคราวหรือไม่ และประวัติการไปศาลตามนัด เป็นต้น

2.1.2 แหล่งของข้อมูล สามารถรวบรวมได้จากตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยและแหล่งอื่นๆ เช่น จากปากคำของสมาชิกในครอบครัว คนรู้จัก นายจ้าง ระบบทะเบียนประวัติอาชญากร ประวัติการต้องคดีของศาล ทะเบียนประวัติการคุมประพฤติ เป็นต้น

2.2 การตรวจสอบข้อมูล

การตรวจสอบข้อมูลเป็นสิ่งจำเป็นที่สำนักงานปล่อยชั่วคราวต้องดำเนินการจากแหล่งข้อมูลที่เป็นอิสระอย่างน้อยหนึ่งแหล่ง วิธีการที่นิยม เช่น โทรศัพท์สอบถามจากครอบครัวและผู้ใกล้ชิดกับผู้ต้องหาหรือจำเลยหรือลงพื้นที่ไปพบกับบุคคลอ้างอิง เป็นต้น

2.3 การประเมินความเสี่ยงและเสนอความเห็นเกี่ยวกับการให้ปล่อยชั่วคราวและเงื่อนไขต่อศาล

เกณฑ์การวิเคราะห์เพื่อประเมินความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นหากปล่อยชั่วคราว ได้แก่ เกณฑ์ภาวะวิสัย ซึ่งนิยมใช้มากกว่าเกณฑ์อัตวิสัยเนื่องจากมีความยุติธรรมและโปร่งใส โดยมีวิธีการดังนี้ การให้คะแนนแก่ข้อเท็จจริงตามแต่ละปัจจัย การใช้ตารางจำแนกความเสี่ยง และการออกคู่มือการปล่อยชั่วคราว เมื่อพิจารณาความแพร่หลาย พบว่า วิธีการให้คะแนนแก่ข้อเท็จจริงตามแต่ละปัจจัย เป็นวิธีที่นิยมและใช้ปฏิบัติมากที่สุด

3. ศาลต้องพิจารณาปัจจัยด้านความปลอดภัยในสังคม และความเสี่ยงในการหลบหนีก่อนสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวหรือสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว

4. ติดตามสถานะและข้อเท็จจริงของผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ยังไม่ได้รับการปล่อยชั่วคราว

บทที่ 3

ข้อบ่งชี้การหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราวโดยอาศัยการวิเคราะห์ ทางพฤติกรรมศาสตร์และศาสตร์ว่าด้วยความเสี่ยง

ในการวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อ 1 “เพื่อศึกษาหาข้อบ่งชี้ต่างๆที่แสดงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีแนวโน้มจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราวโดยอาศัยการวิเคราะห์ทางพฤติกรรมศาสตร์และศาสตร์ว่าด้วยความเสี่ยง” มีวิธีการศึกษา และผลการศึกษา ดังนี้

- 3.1 วิธีการศึกษา
- 3.2 ข้อบ่งชี้ที่แสดงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีแนวโน้มจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว
- 3.3 ดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว

3.1 วิธีการศึกษา

ในการค้นหาข้อบ่งชี้การหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว โดยอาศัยการวิเคราะห์ทางพฤติกรรมศาสตร์ และศาสตร์ว่าด้วยความเสี่ยง มีกลุ่มตัวอย่าง และขั้นตอนในการศึกษา ดังนี้

3.1.1 กลุ่มตัวอย่าง

1) เอกสารเชิงวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบ่งชี้ที่เป็นแนวโน้มการหลบหนีในระหว่างการปล่อยชั่วคราวจากในประเทศและต่างประเทศ ระหว่างปี พ.ศ. 2550-2559 (ค.ศ. 2007-2016) อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ขยายขอบเขตด้านเวลาของเอกสารต่างประเทศย้อนหลังไปถึง ค.ศ. 1972 เนื่องจากมีสาระสำคัญที่เกี่ยวข้องกับข้อบ่งชี้ความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว ซึ่งพบว่าไม่มีเอกสารเชิงวิชาการที่นำมาสังเคราะห์รวมจำนวนทั้งสิ้น 45 เรื่อง แบ่งเป็น เอกสารงานวิจัยไทย จำนวน 8 เรื่อง และเอกสารงานวิจัยต่างประเทศ จำนวน 37 เรื่อง โดยเอกสารงานวิจัยภาษาไทย ทำการค้นจากฐานข้อมูล ThaiLis และ ฐานข้อมูล ThaiJo ส่วนเอกสารงานวิจัยต่างประเทศ ทำการค้นจากฐานข้อมูล APA และ Sage publication มีรายละเอียดดังตาราง 3-1

ตาราง 3-1 รายละเอียดการค้นข้อมูลจากเอกสารงานวิจัยภาษาไทย และต่างประเทศ จำแนกตามฐานข้อมูล คำค้น ช่วงเวลา และจำนวนงานวิจัยที่พบ

เอกสารงานวิจัย	ฐานข้อมูล	คำค้น	ช่วงเวลา	จำนวนงานวิจัยที่พบ
ภาษาไทย	ThaiLis	“การปล่อยตัวชั่วคราว” “การปล่อยชั่วคราว”	ปี พ.ศ. 2550-2559	8 เรื่อง
ภาษาไทย	ThaiJo	“การปล่อยตัวชั่วคราว” “การปล่อยชั่วคราว”	ปี พ.ศ. 2549-2559	ไม่พบ
ภาษาต่างประเทศ	APA Sage	“Pretrial release” “Pretrial release system” “Pretrial risk assessment” “Risk assessment” “Decision in pretrial release”	ปี ค.ศ. 2007-2016	37 เรื่อง

2) ข้อมูลเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวและการผิดสัญญาประกันจากสำนวนคดีระหว่างปี พ.ศ. 2556-2559 จากศาลอาญา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช และศาลจังหวัดจันทบุรี มีสำนวนคดีของผู้ต้องหาจำนวน 1,148 สำนวนคดี โดยในแต่ละศาลมีข้อมูลการปล่อยชั่วคราว ดังตาราง 3-2

ตาราง 3-2 จำนวนสถานภาพคดีของผู้ต้องหา ระหว่างปี 2556-2559 จำแนกตามศาล

ศาล	สถานภาพคดีของผู้ต้องหา (คน)		จำนวนตัวอย่างที่มีข้อมูลไม่ครบถ้วน	รวม
	ไม่หลบหนี	หลบหนี		
อาญา	594	210	4	808
เชียงใหม่	92	29	1	122
นครศรีธรรมราช	99	10	2	111
จันทบุรี	83	22	2	107
รวม	868	271	9	1,148

3.1.2 ขั้นตอนการศึกษา

- 1) ส่งเคราะห์งานวิจัยเพื่อให้ได้ดัชนีข้อบ่งชี้ความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว
- 2) สร้างแบบบันทึกการเก็บข้อมูลจากสำนวนคดี
- 3) จัดอบรมการบันทึกข้อมูลให้กับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งผู้ช่วยวิจัยควรมีความรู้พื้นฐานทางนิติศาสตร์ และมีประสบการณ์ว่าความคดีอาญา
- 4) ทดลองบันทึกเอกสารจากสำนวนคดีประมาณ 5-6 สำนวน โดย 1 สำนวนคดี บันทึกโดยผู้ช่วยวิจัย 2 คน จากนั้นนำมาหาค่าความสอดคล้องซึ่งพบว่ามีความสอดคล้องร้อยละ 100
- 5) เก็บข้อมูลจากสำนวนคดีระหว่างปี 2556-2559 ของศาล 4 แห่ง ได้แก่ ศาลอาญา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช และศาลจังหวัดจันทบุรี
- 6) นำข้อมูลที่ได้ มาวิเคราะห์เพื่อหาดัชนีเสี่ยงของการหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว

3.2 ข้อบ่งชี้ที่แสดงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีแนวโน้มจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว

ข้อบ่งชี้ต่างๆ ได้มาจากการส่งเคราะห์เอกสารงานวิจัยจำนวน 45 เรื่อง แบ่งเป็น เอกสารงานวิจัยไทยจำนวน 8 เรื่อง และเอกสารงานวิจัยต่างประเทศ จำนวน 37 เรื่อง พบว่า มีข้อบ่งชี้ที่แสดงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีแนวโน้มจะหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว จำนวน 26 ตัว รายละเอียดดังตาราง 3-3 ซึ่งสามารถจำแนกข้อบ่งชี้เหล่านี้ได้เป็น 5 มิติ ได้แก่ มิติคุณลักษณะของผู้ต้องหา มิติพฤติกรรมของผู้ต้องหา มิติประวัติการหลบหนี มิติหลักประกัน และมิติอื่นๆ ดังตาราง 3-4 แต่ละมิติมีข้อบ่งชี้ดังนี้

มิติคุณลักษณะของผู้ต้องหา ประกอบด้วย 4 ข้อบ่งชี้ ได้แก่ สัญชาติและเชื้อชาติ กลุ่มอาชีพ รายได้ต่อเดือน และภูมิลาเนาที่อยู่ที่ปัจจุบัน

มิติพฤติกรรมของผู้ต้องหา ประกอบด้วย 5 ข้อบ่งชี้ ได้แก่ การกระทำต่อเหยื่อ การปฏิเสธข้อกล่าวหา ลักษณะของการทำความผิด การกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว และการหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว

มิติประวัติการกระทำผิด ประกอบด้วย 5 ข้อบ่งชี้ ได้แก่ ประวัติเสพ จำนวนการถูกจับกุม จำนวนข้อหา คดีอื่นที่ค้างพิจารณา และจำนวนครั้งที่ถูกหมายจับ

มิติหลักประกัน ประกอบด้วย 8 ข้อบ่งชี้ ได้แก่ ทรัพย์สินประกัน ใช้ตนเองเป็นหลักประกัน ใช้ที่ดินเป็นหลักประกัน ใช้กรรมสิทธิ์ห้องชุดเป็นหลักประกัน ใช้สมุดบัญชีเป็นหลักประกัน ใช้ตำแหน่งเป็นหลักประกัน มูลค่าของหลักประกัน และความเกี่ยวข้องระหว่างผู้ประกันกับผู้ต้องหา

มิติอื่นๆ ประกอบด้วย 4 ข้อบ่งชี้ ได้แก่ เพศของผู้พิพากษา ความเห็นของพนักงานสอบสวน การคัดค้านจากโจทก์ และประเภทการปล่อยชั่วคราว ซึ่งข้อบ่งชี้ที่ต่างๆ ได้จำแนกตามคุณลักษณะของผู้ต้องหา

นอกจากนำเสนอข้อบ่งชี้ที่แสดงความเสี่ยงของการหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราวแล้ว ในแต่ละข้อบ่งชี้ยังแสดงรหัส (code) การจัดกลุ่มคำตอบของข้อบ่งชี้ โดยแบ่งเป็นกลุ่มคำตอบที่ใช้สำหรับการสร้างแบบบันทึกข้อมูล และกลุ่มคำตอบที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ สำหรับการจัดกลุ่มคำตอบที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติได้กำหนดกลุ่มค่าของข้อบ่งชี้ความเสี่ยงใหม่ให้เป็น 0 และ 1 โดยให้ค่า 0 แทนกลุ่มที่ไม่มีความเสี่ยง และ 1 แทนกลุ่มที่มีความเสี่ยง ทั้งนี้เพื่อให้การตีความสอดคล้องกับตัวแปรตามที่ 0 แทน ไม่หลบหนี และ 1 แทนหลบหนี

ตาราง 3-3 ข้อบ่งชี้ต่างๆ ที่แสดงความเสี่ยงของผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว และร้อยละของการหลบหนีและไม่หลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว

ลำดับ	ข้อบ่งชี้	ข้อมูล	ร้อยละของการหลบหนีและไม่หลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว										กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติของข้อบ่งชี้				
			รวม (1,148)		อาญา (808)		เชียงใหม่ (122)		จันทบุรี (107)		นครศรีธรรมราช (111)			รวม	อาญา	เชียงใหม่	จันทบุรี	นครศรีฯ
			หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี						
1	สัญชาติและเชื้อชาติ	ไทย	22.1	77.9	24.5	75.5	22.0	78.0	11.1	88.9	9.2	90.8	สัญชาติอื่นๆ	***	***	*	x	x
		ลาว พม่า กัมพูชา	46.2	53.8	60.0	40.0	0.0	100.0	0.0	100.0	0.0	0.0						
		อื่นๆ (เวียดนาม สิงคโปร์ จีน ปากีสถาน สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อิตาลี ฮังการี ไนจีเรีย แคนเมอรูน)	74.1	25.9	72.0	28.0	100.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0						
2	กลุ่มอาชีพ	ผู้ปฏิบัติงานด้านเกษตรกรรม	30.1	70.0	33.3	66.7	50.0	50.0	23.1	76.9	0.0	0.0	ผู้ประกอบการธุรกิจ	*	*	x	x	x
		ผู้ประกอบการวิชาชีพ	14.3	85.7	16.7	83.3	0.0	100.0	0.0	0.0	0.0	0.0						
		ผู้ให้บริการและจำหน่ายสินค้า	9.1	90.9	9.1	90.9	25.0	75.0	0.0	100.0	0.0	0.0						
		ผู้ประกอบการธุรกิจ	44.4	55.6	43.8	56.3	100.0	0.0	0.0	100.0	0.0	0.0						
		นักเรียน/นักศึกษา/แม่บ้าน	11.1	88.9	7.1	92.9	25.0	75.0	0.0	0.0	0.0	0.0						
		ผู้รับจ้าง	19.1	80.9	16.2	83.8	31.1	68.9	23.0	77.0	0.0	0.0						
3	ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบัน	ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบันเหมือนกัน	20.0	80.0	19.6	80.4	25.9	74.1	12.5	87.5	0.0	100.0	ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบันต่างกัน	*	***	x	x	x
		ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบันต่างกัน	26.6	73.4	32.1	67.9	22.2	77.8	22.8	77.2	9.3	90.7						

ลำดับ	ข้อบ่งชี้	ข้อมูล	ร้อยละของการหลบหนีและไม่หลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว										กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติของข้อบ่งชี้				
			รวม (1,148)		อาญา (808)		เชียงใหม่ (122)		จันทบุรี (107)		นครศรีธรรมราช (111)			รวม	อาญา	เชียงใหม่	จันทบุรี	นครศรีฯ
			หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี						
4	การกระทำต่อเหยื่อ	มีความรุนแรงต่อร่างกาย	9.8	90.2	22.9	77.1	3.2	96.8	0.0	100.0	5.6	94.4	อื่นๆ (จันทบุรี) มีการวางแผนล่วงหน้า (รวม, นครศรี)	*	x	x	**	*
		มีการวางแผนล่วงหน้า	19.9	80.1	19.6	80.4	15.8	84.2	28.6	71.4	22.2	77.8						
		อื่นๆ (ไม่มีเหยื่อ,ทำร้ายจิตใจ,ข่มขู่)	17.8	82.2	20.0	80.0	10.0	90.0	30.8	69.2	0.0	100.0						
5	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	มี	18.3	81.7	29.5	70.5	19.4	80.6	13.8	86.2	3.8	96.2	ไม่มีการปฏิเสธข้อกล่าวหา	*	x	x	*	x
		ไม่มี	25.1	74.9	25.4	74.6	25.9	74.1	32.6	67.4	14.0	86.0						
6	ลักษณะการกระทำ ความผิด	ทำคนเดียว	26.1	73.9	27.6	72.4	23.8	76.2	26.7	73.3	13.8	86.2	ทำคนเดียว	***	x	x	x	*
		ทำเป็นกลุ่มที่ไม่ใช่ขบวนการ	15.4	84.6	19.1	80.9	22.2	77.8	13.6	86.4	2.3	97.8						
7	ความเห็นของพนักงานสอบสวน	คัดค้านการขอประกัน	29.2	70.8	27.3	72.7	63.6	36.4	47.1	52.9	7.7	92.3	คัดค้านการขอประกัน	x	x	***	x	x
		ไม่คัดค้านการขอประกัน	23.5	76.5	25.7	74.3	20.2	79.8	24.3	75.7	8.6	91.4						
8	การคัดค้านจากโจทก์	คัดค้านการขอประกัน	31.0	69.0	31.3	68.8	33.3	66.7	100.0	0.0	0.0	100.0	คัดค้านการขอประกัน	x	x	x	**	x
		ไม่คัดค้านการขอประกัน	21.9	78.1	23.7	76.3	23.5	76.5	18.4	81.6	9.7	90.3						
9	การกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว	มีการกระทำผิด	40.9	59.1	50.0	50.0	50.0	50.0	0.0	0.0	0.0	100.0	มีการกระทำผิดระหว่างปล่อย	*	*	x	x	x
		ไม่มีการกระทำผิด	22.0	78.0	25.0	75.0	18.9	81.1	23.5	76.5	8.5	91.5						

ลำดับ	ข้อบ่งชี้	ข้อมูล	ร้อยละของการหลบหนีและไม่หลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว										กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติของข้อบ่งชี้				
			รวม (1,148)		อาญา (808)		เชียงใหม่ (122)		จันทบุรี (107)		นครศรีธรรมราช (111)			รวม	อาญา	เชียงใหม่	จันทบุรี	นครศรีฯ
			หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี						
10	การหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว	มีการหลบหนี	50.4	49.6	53.3	46.7	57.1	42.9	39.6	60.4	27.8	72.2	มีการหลบหนีระหว่างปล่อย	***	***	***	***	***
		ไม่มีการหลบหนี	3.4	96.6	4.0	96.0	1.4	98.6	5.7	94.3	0.0	100.0		***	***	***	***	***
11	จำนวนการถูกจับกุม	ไม่เคยเลย	18.6	81.4	31.9	68.1	17.2	82.8	0.0	0.0	8.8	91.2	1-4 ครั้ง (เชียงใหม่) 5 ครั้งขึ้นไป (รวม)	**	x	*	x	x
		1-4 ครั้ง	33.2	66.8	35.0	65.0	50.0	50.0	30.4	69.6	12.5	87.5		**	x	*	x	x
		5 ครั้งขึ้นไป	33.3	66.7	50.0	50.0	0.0	78.8	0.0	100.0	0.0	0.0		**	x	*	x	x
12	จำนวนข้อหา	ไม่มีข้อหา	15.8	84.2	27.9	72.1	5.4	94.6	0.0	0.0	11.0	89.0	มากกว่า 1 ข้อหา	***	x	***	*	x
		1 ข้อหา	34.0	66.0	37.9	62.1	41.0	59.0	30.0	70.0	4.8	95.2		***	x	***	*	x
		มากกว่า 1 ข้อหา	34.6	65.4	33.3	66.7	46.7	53.3	71.4	28.6	7.1	92.9		***	x	***	*	x
13	คดีอื่นที่ค้างพิจารณา	มี	35.5	64.5	42.6	57.4	36.4	63.6	17.6	82.4	21.4	78.6	มีคดีอื่นค้างพิจารณา	***	**	x	x	x
		ไม่มี	20.4	79.6	24.3	75.7	18.0	82.0	20.0	80.0	7.7	92.3		***	**	x	x	x
14	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับ	ไม่เคยเลย	2.9	97.1	8.3	91.7	2.8	97.2	0.0	0.0	1.3	98.8	2 ครั้งขึ้นไป	***	***	***	x	***
		1 ครั้ง	33.1	46.9	57.3	42.7	50.0	50.0	27.3	72.7	29.2	70.8		***	***	***	x	***
		2 ครั้งขึ้นไป	52.4	47.6	59.3	40.7	44.4	55.6	0.0	100.0	66.7	33.3		***	***	***	x	***

ลำดับ	ข้อบ่งชี้	ข้อมูล	ร้อยละของการหลบหนีและไม่หลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว										กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติของข้อบ่งชี้				
			รวม (1,148)		อาญา (808)		เชียงใหม่ (122)		จันทบุรี (107)		นครศรีธรรมราช (111)			รวม	อาญา	เชียงใหม่	จันทบุรี	นครศรีฯ
			หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี						
15	รายได้ต่อเดือน	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	6.7	93.3	0.0	100.0	0.0	100.0	25.0	75.0	0.0	0.0	ไม่มีกลุ่มใดมีนัยสำคัญ	x	x	x	x	x
		10,001-20,000 บาท	10.5	89.5	0.0	100.0	0.0	100.0	50.0	50.0	33.3	66.7		x	x	x	x	x
		มากกว่า 20,000 บาท	0.0	100.0	0.0	100.0	0.0	100.0	0.0	100.0	0.0	0.0		x	x	*	x	x
16	ประวัติการเสพ	เคยเสพ	26.1	73.9	26.4	73.6	37.5	62.5	38.5	61.5	11.8	88.2	เคยเสพ	x	x	*	x	x
		ไม่เคยเสพ	14.0	86.0	22.2	77.8	6.3	93.8	25.0	75.0	0.0	100.0		*	x	*	x	x
17	เพศของผู้พิพากษา	ชาย	26.0	74.0	27.6	72.4	31.0	69.0	20.9	79.1	10.8	89.2	ชาย	*	x	*	x	x
		หญิง	16.9	83.1	18.4	81.6	13.0	87.0	26.7	73.3	7.7	92.3		*	**	x	x	x
18	ประเภทของการปล่อยชั่วคราว	แบบมีประกัน	25.0	75.0	27.7	72.3	24.4	75.6	22.9	77.1	9.7	90.3	แบบมีประกัน	*	**	x	x	x
		แบบไม่มีประกัน	14.7	85.3	15.0	85.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	100.0		x	*	x	x	x
19	วงเงินประกัน	มี	24.5	75.5	26.9	73.1	24.2	75.8	22.9	77.1	9.3	90.7	มีวงเงินประกัน	x	*	x	x	x
		ไม่มี	11.8	88.2	11.8	88.2	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0		x	*	x	x	x
20	ใช้ตนเองเป็นหลักประกัน	ไม่ใช้	24.8	75.2	27.6	72.4	24.0	76.0	22.7	77.3	9.3	90.7	ไม่ใช้ตนเองเป็นหลักประกัน	x	*	x	x	x
		ใช้	14.5	85.5	14.5	85.5	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0		x	*	x	x	x

ลำดับ	ข้อบ่งชี้	ข้อมูล	ร้อยละของการหลบหนีและไม่หลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว										กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติของข้อบ่งชี้				
			รวม (1,148)		อาญา (808)		เชียงใหม่ (122)		จันทบุรี (107)		นครศรีธรรมราช (111)			รวม	อาญา	เชียงใหม่	จันทบุรี	นครศรีฯ
			หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี						
21	ใช้ที่ดินเป็นหลักประกัน	ไม่ใช้	26.8	73.2	27.5	72.5	28.4	71.6	25.0	75.0	17.0	83.0	ไม่ใช้ที่ดินเป็นหลักประกัน	***	*	x	x	*
		ใช้	10.7	89.3	15.0	85.0	15.0	85.0	11.8	88.2	3.3	96.7						
22	ใช้กรรมสิทธิ์ห้องชุดเป็นหลักประกัน	ไม่ใช้	24.5	75.5	27.0	73.0	23.3	76.7	22.7	77.3	9.3	90.7	ไม่ใช้กรรมสิทธิ์ห้องชุดเป็นหลักประกัน	x	*	x	x	x
		ใช้	7.1	92.9	0.0	100.0	100.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0						
23	ใช้สมุดบัญชีเป็นหลักประกัน	ไม่ใช้	23.9	76.1	26.1	73.9	23.3	76.7	22.3	77.7	9.0	91.0	ใช้สมุดบัญชีเป็นหลักประกัน	x	*	x	x	x
		ใช้	38.5	61.5	50.0	50.0	100.0	0.0	33.3	66.7	12.5	87.5						
24	ใช้ตำแหน่งเป็นหลักประกัน	ไม่ใช้	24.9	75.1	27.0	73.0	25.0	75.0	24.7	75.3	9.5	90.5	ไม่ใช้ตำแหน่งเป็นหลักประกัน	**	*	x	x	x
		ใช้	0.0	100.0	0.0	100.0	0.0	100.0	0.0	100.0	0.0	100.0						
25	มูลค่าของหลักประกัน	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100,000 บาท	42.7	57.3	46.7	53.3	35.1	64.9	22.2	77.8	24.1	75.9	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100,000 บาท	***	***	**	x	*
		100,001-300,000 บาท	8.1	91.9	10.2	89.8	4.4	95.6	12.5	87.5	2.9	97.1						
		มากกว่า 300,000 บาท	11.8	88.2	13.0	87.0	26.3	73.7	11.8	88.2	4.3	95.7						

ลำดับ	ข้อบ่งชี้	ข้อมูล	ร้อยละของการหลบหนีและไม่หลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว										กลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง	ระดับนัยสำคัญทางสถิติของข้อบ่งชี้				
			รวม (1,148)		อาญา (808)		เชียงใหม่ (122)		จันทบุรี (107)		นครศรีธรรมราช (111)			รวม	อาญา	เชียงใหม่	จันทบุรี	นครศรีฯ
			หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี	หนี	ไม่หนี						
26	ความเกี่ยวข้องระหว่างผู้ประกันกับผู้ต้องหา	ความเกี่ยวข้องโดยอาชีพ (นายประกัน ทนาย บริษัทประกัน)	25.3	74.7	31.0	69.0	17.6	82.4	23.6	76.4	4.3	95.7	เกี่ยวข้องโดยอาชีพ (อาญา) เกี่ยวข้องโดยความสัมพันธ์ทางอ้อม (เชียงใหม่) เกี่ยวข้องโดยความสัมพันธ์ทางตรง (จันทบุรี)	x	*	***	**	*
		ความเกี่ยวข้องโดยความสัมพันธ์ทางตรง (พ่อแม่ พี่น้อง ภรรยา/สามีจดทะเบียน)	22.8	77.2	21.8	78.2	18.2	81.8	50.0	50.0	17.4	82.6						
		ความเกี่ยวข้องโดยความสัมพันธ์ทางอ้อม (ญาติ)	16.9	83.1	13.3	86.7	80.0	20.0	0.0	100.0	0.0	0.0						
		ความเกี่ยวข้องที่ไม่มีความผูกพันทางกฎหมายครอบครัว (เพื่อน นายจ้าง คนรู้จัก ภรรยา/สามีที่ไม่จดทะเบียน)	26.1	73.9	26.7	73.3	60.0	40.0	6.3	93.8	20.0	80.0						

คำอธิบายสัญลักษณ์

*	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
**	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
***	หมายถึง	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001
X	หมายถึง	ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 3-4 ข้อบ่งชี้ต่างๆ ที่แสดงความเสี่ยงของผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว

ข้อบ่งชี้		การจัดกลุ่มคำตอบ	
		เพื่อการสร้างแบบบันทึกข้อมูล	เพื่อการวิเคราะห์ทางสถิติ
คุณลักษณะของผู้ต้องหา			
1	สัญชาติและเชื้อชาติ	1 ไทย	0 = ไทย
		2 ลาว พม่า กัมพูชา	1 = อื่นๆ
		3 เวียดนาม สิงคโปร์ จีน ปากีสถาน สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อิตาลี ฮังการี ไนจีเรีย แคนเมอรูน	
2	กลุ่มอาชีพ	1 ผู้ปฏิบัติงานด้านเกษตรกรรม	0 ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ
		2 ผู้ประกอบวิชาชีพ	
		3 ผู้ให้บริการและจำหน่ายสินค้า	
		4 นักเรียน/นักศึกษา/แม่บ้าน	
		5 ผู้รับจ้าง	
		6 ผู้ประกอบการธุรกิจ	1 เจ้าของธุรกิจ
3	รายได้ต่อเดือน	1 น้อยกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท	0 น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท
		2 10,001-20,000 บาท	
		3 มากกว่า 20,000 บาท	1 มากกว่า 20,000 บาท
4	ภูมิลำเนาที่อยูปัจจุบัน	1 ภูมิลำเนาที่อยูปัจจุบัน เหมือนกัน	0 เหมือนกัน
		2 ภูมิลำเนาที่อยูปัจจุบันต่างกัน	1 ต่างกัน
พฤติกรรมของผู้ต้องหา			
5	การกระทำต่อเหยื่อ	1 มีการกระทำต่อร่างกาย	ปรับชื่อดัชนีเป็น พฤติการณ์คดี 0 ไม่มีการวางแผน 1 มีการวางแผน
		2 มีการวางแผนล่วงหน้า	
		3 ไม่มีเหยื่อ, ทำร้ายจิตใจ, ข่มขู่	
6	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	1 มี	0 ปฏิเสธ
		2 ไม่มี	1 ไม่ปฏิเสธ
7	ลักษณะของการกระทำ ความผิด	1 ทำคนเดียว	1 ทำคนเดียว
		2 ทำเป็นกลุ่มที่ไม่ใช่ขบวนการ	0 ทำเป็นกลุ่ม
8	การกระทำ ความผิด ระหว่างปล่อยชั่วคราว	1 มีการกระทำความผิด	1 เคย
		2 ไม่มีการกระทำความผิด	0 ไม่เคย
9	การหลบหนีระหว่างปล่อย ชั่วคราว	1 มีการหลบหนี	1 หลบหนี
		2 ไม่มีการหลบหนี	0 ไม่หลบหนี

ข้อบ่งชี้		การจัดกลุ่มคำตอบ	
		เพื่อการสร้างแบบบันทึกข้อมูล	เพื่อการวิเคราะห์ทางสถิติ
ประวัติการกระทำผิด			
10	ประวัติเสพ	1 เคยเสพ	1 เคยเสพ
		2 ไม่เคยเสพ	0 ไม่เคยเสพ
11	จำนวนการถูกจับกุม	1 ไม่เคยเลย	ปรับข้อต่อนี้เป็น จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต
		2 จำนวน 1-4 ครั้ง	
		3 จำนวน 5 ครั้งขึ้นไป	0 ไม่มี 1 มีมากกว่า 1 ครั้ง
12	จำนวนข้อหา	1 ไม่มีข้อหา	0 ไม่มี
		2 มี 1 ข้อหา	1 มีมากกว่า 1 ข้อหา
		3 มากกว่า 1 ข้อหา	
13	คดีอื่นที่ค้างพิจารณา	1 มี	0 มี
		2 ไม่มี	1 ไม่มี
14	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับ	1 ไม่เคยเลย	0 ไม่มี
		2 จำนวน 1 ครั้ง	1 มีมากกว่า 1 ครั้ง
		3 จำนวน 2 ครั้งขึ้นไป	
หลักประกัน			
15	ประเภทการปล่อยชั่วคราว	1 แบบมีประกัน	ไม่ได้นำมาวิเคราะห์ เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ กำหนดขอบเขตของการ ปล่อยชั่วคราวแบบไม่มี ประกัน
		2 แบบไม่มีประกัน	
16	วงเงินประกัน	1 มี	
		2 ไม่มี	
17	ใช้ตนเองเป็นหลักประกัน	1 ไม่ใช่	
		2 ใช่	
18	ใช้ที่ดินเป็นหลักประกัน	1 ไม่ใช่	
		2 ใช่	
19	ใช้กรรมสิทธิ์ห้องชุดเป็น หลักประกัน	1 ไม่ใช่	
		2 ใช่	
20	ใช้สมุดบัญชีเป็น หลักประกัน	1 ไม่ใช่	
		2 ใช่	
21	ใช้ตำแหน่งเป็น หลักประกัน	1 ไม่ใช่	ไม่ได้นำมาวิเคราะห์ เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ กำหนดขอบเขตของการ ปล่อยชั่วคราวแบบไม่มี ประกัน
		2 ใช่	
22	มูลค่าของหลักประกัน	1 น้อยกว่าหรือเท่ากับ 100,000 บาท	
		2 100,001-300,000 บาท	
		3 มากกว่า 300,000 บาท	

ข้อบ่งชี้		การจัดกลุ่มคำตอบ	
		เพื่อการสร้างแบบบันทึกข้อมูล	เพื่อการวิเคราะห์ทางสถิติ
23	ความเกี่ยวข้องระหว่างผู้ประกันกับผู้ต้องหา	1 ความเกี่ยวข้องโดยอาชีพ (นายประกัน หนาย บริษัทประกัน)	
		2 ความเกี่ยวข้องโดยความสัมพันธ์ทางตรง (พ่อแม่ พี่น้อง ภรรยา/สามีจดทะเบียน)	
		3 ความเกี่ยวข้องโดยความสัมพันธ์ทางอ้อม (ญาติ)	
		4 ความเกี่ยวข้องที่ไม่มีความผูกพันทางกฎหมายครอบครัว (เพื่อน นายจ้าง คนรู้จัก ภรรยา/สามีไม่จดทะเบียน)	
อื่นๆ			
24	เพศของผู้พิพากษา	1 ชาย	ไม่ได้นำมาวิเคราะห์ เนื่องจากไม่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราว
		2 หญิง	
25	ความเห็นของพนักงานสอบสวน	1 ไม่คัดค้านการขอประกัน	0 ไม่มี
		2 คัดค้านการขอประกัน	1 มี
26	การคัดค้านจากโจทก์	1 ไม่คัดค้านการขอประกัน	0 ไม่มี
		2 คัดค้านการขอประกัน	1 มี

3.3 ดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว

การวิจัยเพื่อค้นหาดัชนีเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว ใช้ข้อมูลของการปล่อยชั่วคราวระหว่างปี พ.ศ. 2556-2559 จากตัวอย่าง 4 ศาล ได้แก่ ศาลอาญา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช และศาลจังหวัดจันทบุรี จำนวนสำนวนคดีของผู้ต้องหา 1,148 สำนวนคดี ลักษณะทั่วไปของสำนวนคดีที่นำมาวิเคราะห์ทางสถิติปรากฏ ดังตาราง 3-5 สรุปได้ว่า เมื่อพิจารณาสถานภาพคดี และประเภทคดีจำแนกตามศาล คงเหลือสำนวนคดีของผู้ต้องหาที่มีข้อมูลสมบูรณ์และนำมาวิเคราะห์ได้จำนวน 1,139 สำนวนคดี ซึ่งผู้ต้องหากระทำความผิดในฐานความผิดประกอบด้วย คดีเกี่ยวกับเพศ คดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน คดีเกี่ยวกับเอกสาร คดีเกี่ยวกับจราจร และคดีเกี่ยวกับยาเสพติด ทั้งนี้คดีที่มีสัดส่วนสูงสุดคือ คดียาเสพติด (ร้อยละ 50.4) รองลงมาคือ คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน (27.7) และคดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย (ร้อยละ 11.2) ซึ่งสอดคล้องกับรายงานสถิติคดีศาลยุติธรรมทั่วประเทศ ประจำปี 2559 ที่พบว่า ข้อหาอันดับแรกที่สูงที่สุดการพิจารณาคดีอาญาในระดับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ คือ พรบ.ยาเสพติด (สำนักงานศาลยุติธรรม, 2559) เมื่อพิจารณาสถานภาพคดีของผู้ต้องหาปัจจุบัน พบว่า มีสัดส่วนของผู้หลบหนีเพียงร้อยละ 24

ตาราง 3-5 ร้อยละและจำนวนของสำนวนคดี จำแนกตามลักษณะทั่วไปของข้อมูลและศาล (จำนวน 1,139 สำนวนคดี)

ลักษณะทั่วไป		ศาล				รวม
		อาญา	เชียงใหม่	นครศรีฯ	จันทบุรี	
สถานภาพคดี	ไม่หลบหนี	73.9 (594)	76.0 (92)	90.8 (99)	79.0 (83)	76.2 (868)
	หลบหนี	26.1 (210)	24.0 (29)	9.2 (10)	21.0 (22)	23.8 (271)
ประเภทคดี	เพศ	1.9 (15)	4.9 (6)	9.9 (11)	0.9 (1)	2.9 (33)
	ชีวิตและร่างกาย	6.3 (51)	24.6 (30)	19.8 (22)	24.3 (26)	11.2 (129)
	ทรัพย์สิน	28.6 (231)	17.2 (21)	17.1 (19)	43.9 (47)	27.7 (318)
	เอกสาร	3.6 (29)	9.8 (12)	3.6 (4)	2.8 (3)	4.2 (48)
	จราจร	3.3 (27)	9.8 (12)	0.9 (1)	0.9 (1)	3.6 (41)
	ยาเสพติด	56.3 (455)	33.6 (41)	48.6 (54)	27.1 (29)	50.4 (579)

จากข้อบ่งชี้ที่แสดงความเสี่ยงของผู้ต้องหาหรือจำเลยจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว จำนวน 26 ตัว เมื่อวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างข้อบ่งชี้ต่างๆ ในสำนวนคดีกับสถานภาพของคดี ซึ่งจะนำไปสู่การคัดเลือกเป็นดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว ดังตาราง 3-3 พบว่า มีข้อบ่งชี้ที่กลายเป็นดัชนีความเสี่ยงที่บ่งชี้แนวโน้มของการหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จำนวน 14 ตัว ได้แก่ สัญชาติและเชื้อชาติ กลุ่มอาชีพ ภูมิภานากับที่อยู่ปัจจุบัน การกระทำต่อเหยื่อ การปฏิเสธข้อกล่าวหา ลักษณะของการกระทำผิด ความเห็นของพนักงานสอบสวน การคัดค้านจากโจทก์ การกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว การหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว จำนวนการถูกจับกุม จำนวนข้อหา คดีอื่นที่ค้างพิจารณา และจำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด ส่วนรายได้ต่อเดือน แม้ปรากฏว่าไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่จากการสัมภาษณ์ผู้พิพากษา พบว่า สถานะทางเศรษฐกิจสามารถเป็นข้อบ่งชี้ของการหลบหนีได้ จึงนำมาพิจารณาเป็นดัชนีร่วมด้วย ดังนั้น จึงมีดัชนีความเสี่ยงที่ได้จากผลการวิเคราะห์สำนวนคดีและการสัมภาษณ์ผู้พิพากษา รวม 15 ตัว ทั้งนี้ได้มีการปรับชื่อเรียกดัชนีใหม่ให้สอดคล้องกับหลักนิติศาสตร์ สรุปได้ดังตาราง 3-6 ส่วนข้อบ่งชี้ที่ไม่มีนัยสำคัญหรือมีนัยสำคัญแต่ไม่นำมาพิจารณาเนื่องจากเหตุผล 2

ประการ คือ โครงการวิจัยนี้กำหนดขอบเขตของการปล่อยชั่วคราวแบบไม่มีประกัน และบางข้อบ่งชี้ไม่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราว มีจำนวนทั้งสิ้น 11 ตัว ได้แก่ ประวัติการเสพ เพศของผู้พิพากษา ประเภทของการปล่อยชั่วคราว วงเงินประกัน ใช้ตนเองเป็นหลักประกัน ใช้ที่ดินเป็นหลักประกัน ใช้กรรมสิทธิ์ห้องชุดเป็นหลักประกัน ใช้สมุดบัญชีเป็นหลักประกัน ใช้ตำแหน่งเป็นหลักประกัน มูลค่าของหลักประกัน และความเกี่ยวข้องระหว่างผู้ประกันกับผู้ต้องหา

ตาราง 3-6 การปรับข้อและนิยามของดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว

ข้อบ่งชี้		ดัชนี		นิยามของดัชนี
ลำดับ	ชื่อข้อบ่งชี้	ลำดับ	ชื่อดัชนี	
1	สัญชาติและเชื้อชาติ	1	สัญชาติและเชื้อชาติ	สิ่งที่ผูกพันทางกฎหมายและจิตใจของบุคคลไว้กับรัฐใดรัฐหนึ่ง ซึ่งบุคคลนั้นต้องปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อกำหนดสิทธิและหน้าที่ระหว่างบุคคลกับรัฐที่อยู่ในสังกัด ในที่นี้แบ่งสัญชาติและเชื้อชาติ ออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) สัญชาติไทย 2) สัญชาติลาว พม่า กัมพูชา และ 3) สัญชาติอื่นๆ เช่น เวียดนาม สิงคโปร์ จีน ปากีสถาน สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อิตาลี ฮังการี ไนจีเรีย และแคเมอรูน
2	กลุ่มอาชีพ	2	กลุ่มอาชีพ	การทำกิจกรรมหรือการทำงานใดๆ ที่ใช้แรงงาน ความรู้และทักษะของผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งทำให้เกิดรายได้ตอบแทน ในที่นี้แบ่งกลุ่มอาชีพ ออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่ 1) ผู้ปฏิบัติงานด้านเกษตรกรรม 2) ผู้ประกอบวิชาชีพ เช่น วิศวกร ตำรวจ ทหาร 3) ผู้ให้บริการและผู้จำหน่ายสินค้า 4) ผู้ปฏิบัติงานด้านธุรกิจ 5) นักเรียน/นักศึกษา/แม่บ้าน และ 6) ผู้รับจ้าง
3	รายได้ต่อเดือน	3	รายได้ต่อเดือน	รายได้ต่อเดือนที่ผู้ต้องหาได้รับจากการประกอบอาชีพ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) มากกว่า 20,000 บาท และ 2) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท
4	ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบัน	4	ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบัน	แหล่งที่อยู่อาศัยของผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยเปรียบเทียบระหว่างภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบัน ซึ่งภูมิลำเนาในที่นี้คือ จังหวัดที่บุคคลใช้เป็นถิ่นที่อยู่อาศัยอย่างถาวร ส่วนที่อยู่ปัจจุบัน เป็นจังหวัดที่อยู่อาศัยในปัจจุบันของผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบันอาจเป็นจังหวัดเดียวกันหรือต่างกันได้ ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบันเหมือนกัน และ 2) ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบันต่างกัน

ข้อบ่งชี้		ดัชนี		นิยามของดัชนี
ลำดับ	ชื่อข้อบ่งชี้	ลำดับ	ชื่อดัชนี	
5	การกระทำต่อเหยื่อ	5	พฤติการณ์คดี	ลักษณะการกระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยขณะก่อเหตุ ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า และ 2) มีการวางแผนล่วงหน้า
6	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	6	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	การที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยปฏิเสธการกระทำความผิดที่เจ้าพนักงานตั้งข้อกล่าวหา ในที่นี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) การปฏิเสธ และ 2) ไม่มีการปฏิเสธ
7	ลักษณะของการกระทำความผิด	7	ลักษณะของการกระทำความผิด	การกระทำความผิดที่พิจารณาจากจำนวนผู้กระทำความผิด ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) การกระทำความผิดแบบคนเดียว และ 2) การกระทำความผิดแบบกลุ่มที่ไม่มีการวางแผนเป็นขบวนการ
-	-	8	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	ลักษณะที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายจากการกระทำของผู้ต้องหา ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มี 2) มีผู้เสียหาย และ 3) ผู้เสียหายเสียชีวิต
8	ความเห็นของพนักงานสอบสวน	9	การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว	การที่มีพนักงานสอบสวนหรือโจทก์ขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราวของผู้ต้องหา ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีการคัดค้าน และ 2) มีการคัดค้าน
9	การคัดค้านจากโจทก์			
10	การกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว	10	เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว	การที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยกระทำความผิดระหว่างที่ศาลหรือเจ้าพนักงานอนุญาตให้พ้นจากการควบคุมระหว่างการสอบสวนหรือพิจารณาคดี ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ มีการกระทำความผิด และ 2) ไม่มีการกระทำความผิด
11	จำนวนการถูกจับกุม	11	จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	จำนวนครั้งที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกพิพากษาจำคุกจากเจ้าพนักงาน ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่เคยเลย 2) จำนวน 1 ครั้ง และ 3) จำนวน 2 ครั้งขึ้นไป
12	คดีอื่นที่ค้างพิจารณา	12	คดีอื่นค้างพิจารณา	การที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยมีประวัติการกระทำความผิดในอดีตที่ศาลยังพิจารณาไม่เสร็จสิ้นตั้งแต่วันที่ยื่นฟ้องจนถึงวันที่ถูกจับกุมครั้งล่าสุด ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีคดี และ 2) มีคดี

ข้อบ่งชี้		ดัชนี		นิยามของดัชนี
ลำดับ	ชื่อข้อบ่งชี้	ลำดับ	ชื่อดัชนี	
13	จำนวนข้อหา	13	จำนวนครั้งที่เคยถูกตั้งข้อหาจากเจ้าพนักงาน	จำนวนข้อหาที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกกล่าวหาจากเจ้าพนักงานที่ผ่านมา ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีข้อหา 2) 1 ข้อหา และ 3) มากกว่า 1 ข้อหา
14	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับ	14	จำนวนครั้งที่เคยถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด	จำนวนครั้งที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกหมายจับจากเจ้าพนักงานเพราะไม่มาตามศาลนัด ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่เคยเลย 2) จำนวน 1 ครั้ง และ 3) จำนวน 2 ครั้งขึ้นไป

นอกจากข้อค้นพบจากการวิเคราะห์ทางสถิติแล้ว ผลจากการสัมภาษณ์ผู้พิพากษาในประเด็นการปฏิบัติของผู้มีสิทธิปล่อยชั่วคราวของทั้ง 4 ศาล พบว่า ผู้พิพากษาใช้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจปล่อยชั่วคราวในด้านสภาพความผิด พฤติการณ์คดีว่ามีลักษณะเป็นมืออาชีพรหรือไม่ มีการวางแผนเป็นขบวนการหรือไม่ ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย ความน่าเชื่อถือของนายประกัน และลักษณะการพูดคุยของผู้ต้องหา ดังนั้น จึงนำดัชนีเหล่านี้มาพิจารณาร่วมด้วย อนึ่ง ผลการวิจัยนี้ เป็นการดูความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว จากสถิติการหลบหนี แต่ยังไม่มีการเก็บข้อมูลของผู้ต้องหาที่แสดงถึงแนวโน้มการทำความผิดซ้ำในระหว่างการปล่อยชั่วคราว ดังนั้นเพื่อให้การพัฒนาระบบปล่อยชั่วคราวครอบคลุมความเสี่ยงต่อการกระทำความผิดซ้ำ จึงใช้เครื่องมือประเมินความเสี่ยงทางจิตวิทยา คือ แบบตรวจความผิดปกติทางจิต (Psychopathology Checklist: PCL-R)

แบบตรวจความผิดปกติทางจิตที่นำมาใช้นี้ เป็นเครื่องมือที่นิยมใช้ในกลุ่มประชากรที่มีความผิดปกติทางจิต แบบย่ออาชญากรรม ฉบับเต็มมีจำนวน 22 ข้อ ฉบับสั้น มีจำนวน 12 ข้อ (PCL: SV) องค์ประกอบในเครื่องมือชุดนี้ คือ การประเมินอารมณ์ ความสัมพันธ์กับคนอื่น วิถีชีวิต และการต่อต้านสังคม โดยการประเมินจากข้อมูลผู้ต้องหา รายงาน จากการสังเกตพฤติกรรม หรือจากการสอบถามครอบครัว ใช้ข้อมูลจากสถานการณ์การทำงานที่บ้านและในกลุ่มเพื่อน ในแต่ละข้อจะมีการให้คะแนนเป็น 0 = ไม่มีอาการ 1 = มีอาการไม่สม่ำเสมอ และ 2 = มีอาการสม่ำเสมอ คะแนนมากกว่า 18 คือว่ามีอาการผิดปกติทางจิต ในต่างประเทศ เครื่องมือดังกล่าวใช้ในการประเมิน Violence risk ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้จึงนำมาปรับปรุงและทดลองใช้กับผู้ต้องหาในประเทศไทย

กล่าวโดยสรุป ดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวในการศึกษาครั้งนี้ มีจำนวนทั้งหมด 15 ตัว ดังตาราง 3-7 แบ่งเป็น 14 ตัว ได้มาจากการวิเคราะห์สำนวนคดี จำนวน 1,148 สำนวนคดี และการสัมภาษณ์ผู้พิพากษา ซึ่งสามารถยืนยันและสนับสนุนได้ตามข้อกำหนดเกี่ยวกับการวินิจฉัยคำร้องขอปล่อยชั่วคราวของศาล ประกอบด้วย สัญชาติและเชื้อชาติ กลุ่มอาชีพ รายได้ต่อเดือน ภูมิลำเนาที่อยู่ปัจจุบัน พฤติการณ์คดี การปฏิเสธข้อกล่าวหา ลักษณะการกระทำความผิด ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต คดีอื่นค้างพิจารณา จำนวนครั้งที่ถูกตั้งข้อหาจากเจ้าพนักงาน และจำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด ส่วนดัชนีอีก 1 ตัว คือ คะแนนจากบุคลิกภาพ ได้มาจากการทบทวนเอกสารงานวิจัย

สำหรับค่าน้ำหนักของดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว มี 2 ค่า ได้แก่ 0 คะแนน หมายถึง มีความเสี่ยงต่ำ และ 1 คะแนน มีความเสี่ยงสูง กลุ่มรายการที่ได้คะแนน 1 ถือว่าเป็นกลุ่มเสี่ยงสูงที่จะมีแนวโน้มหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว

ตาราง 3-7 ดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว

ลำดับที่	ดัชนี	ข้อกำหนดที่เกี่ยวกับการวินิจฉัย คำร้องขอปล่อยชั่วคราวของศาล	ค่าน้ำหนักดัชนี		
			0 คะแนน	1 คะแนน	
ดัชนีจากผลการวิเคราะห์สำนวนคดีและการสัมภาษณ์ผู้พิพากษา					
คุณลักษณะผู้ต้องหา	1	สัญชาติและเชื้อชาติ	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	ไทย	ไม่ใช่ไทย
	2	กลุ่มอาชีพ	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ	เจ้าของธุรกิจ
	3	รายได้ต่อเดือน	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	มากกว่า 20,000 บาท	น้อยกว่าหรือ เท่ากับ 20,000 บาท
	4	ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบัน	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	เหมือนกัน	ต่างกัน
พฤติการณ์แห่งคดีขณะก่อเหตุ	5	พฤติการณ์แห่งคดี	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (3)	ไม่มีการวางแผน	มีการวางแผน
	6	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (2)	ปฏิเสธ	ไม่ปฏิเสธ
	7	ลักษณะการกระทำความผิด	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (1)	ทำเป็นกลุ่ม	ทำคนเดียว
	8	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (6)	ไม่มีผู้เสียหาย	มีผู้เสียหาย/ ผู้เสียหายเสียชีวิต
	9	การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อย ชั่วคราว	ป.วิ.อ.มาตรา 108/2 วรรคหนึ่ง	ไม่มี	มี (พร้อมบันทึก เหตุผล)
ประวัติการกระทำผิดในอดีต	10	เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่เคย	เคย
	11	จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่มี	มากกว่าหรือ เท่ากับ 1 ครั้ง
	12	คดีอื่นค้างพิจารณา	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (7)	ไม่มี	มี
	13	จำนวนครั้งที่ถูกตั้งข้อหาจากเจ้า พนักงาน	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่มี	มีมากกว่าหรือ เท่ากับ 1 ข้อหา
	14	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มา ตามศาลนัด	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่มี	มีมากกว่าหรือ เท่ากับ 1 ครั้ง
ดัชนีจากการทบทวนเอกสารงานวิจัย					
	15	คะแนนวัดจากบุคลิกภาพ		คะแนนต่ำกว่า 18 คะแนน	คะแนนมากกว่า หรือเท่ากับ 18 คะแนน

เมื่อพิจารณาการกำหนดค่าน้ำหนักของดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวในการวิจัยครั้งนี้ พบว่ามีความสอดคล้องกับการให้คะแนนความเสี่ยงที่พบจากการทบทวนเอกสารของต่างประเทศในบางข้อบ่งชี้ โดยสามารถสรุปได้ดังตาราง 3-8

ตาราง 3-8 การเปรียบเทียบการให้ค่าน้ำหนักดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว

การทบทวนเอกสาร		การนำมาปรับใช้ในงานวิจัย	
ข้อบ่งชี้ความเสี่ยง	คะแนนความเสี่ยง	ดัชนีเสี่ยงในงานวิจัย	คะแนนความเสี่ยง
1. ฐานะ	-	รายได้ต่อเดือน	0-มากกว่า 20,000 บาท 1-น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท
2. อาชีพ	-	อาชีพ	0-ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ 1-เจ้าของธุรกิจ
3. อายุ	0 – 47 ปี ขึ้นไป 1 – 27 ถึง 46 ปี 2 – 26 ปีหรือน้อยกว่า	ไม่ได้นำมาศึกษา	
4. สถานภาพสมรส	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
5. ประวัติการกระทำความผิด	-	เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว	0-ไม่เคย 1-เคย
6. การศึกษา	0 – ปริญญาตรีขึ้นไป 1 – มัธยมปลาย, ป.วิชาชีพ 2 – ต่ำกว่ามัธยมปลาย	ไม่ได้นำมาศึกษา	
7. สิ่งแวดล้อมการอยู่อาศัย	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
8. สัญชาติ/การมีเครือข่ายในต่างประเทศ	-	สัญชาติและเชื้อชาติ	0-ไทย 1-ไม่ใช่ไทย
9. อัตรารโห	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
10. ความรุนแรงของข้อหา	0 – ลหุโทษ 1 – หนักกว่าลหุโทษ	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	0-ไม่มีผู้เสียหาย 1-มีผู้เสียหาย/ผู้เสียหายเสียชีวิต
11. การเข้ามอบตัว	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
12. มีคดีอยู่แล้วปัจจุบัน/มีคดีอื่นที่อยู่ระหว่างพิจารณา	0 – ไม่มี 1 – มี	คดีอื่นค้างพิจารณา	0 – ไม่มี 1 – มี
13. ประเภทของคดี/ประเภทของข้อหาในคดีปัจจุบัน	0 – ลักทรัพย์หรือฉ้อโกง, คดีเกี่ยวกับการใช้กำลังรุนแรง 1 – ยาเสพติด, อาวุธและคนเข้าเมือง	ไม่ได้นำมาศึกษา	
14. การมีโทรศัพท์มือถือ	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
15. เคยมีคดีอุกฉกรรจ์/เคยมี Violence crime	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
16. เคยมีคดีลหุโทษ	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
17. จำนวนการกระทำความผิดครั้งก่อนที่ไม่ใช่ลหุโทษ	0 – ไม่มี 1 – หนึ่งถึงสี่ครั้ง	ไม่ได้นำมาศึกษา	

การทบทวนเอกสาร		การนำมาปรับใช้ในงานวิจัย	
	2 - ห้าครั้งขึ้นไป		
18. การใช้สารเสพติด	0 - ไม่มี 1 - มี	ไม่ได้นำมาศึกษา	
19. การดื่มสุรา	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
20. ความผูกพันในครอบครัว	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
21. หลักฐานการต่อสู้คดี	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
22. คำให้การเกี่ยวกับคดีของจำเลย	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
23. เคยหลบหนี/จำนวนครั้งที่เคยไม่มาศาล/ประวัติ FTA (Fail to Appear)	0 - ไม่มี 1 - หนึ่งถึงสี่ครั้ง 2 - ห้าครั้งขึ้นไป	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด	0- ไม่มี 1- มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง
24. สุขภาพกาย	-	ไม่ได้นำมาศึกษา	
25. ภาวะทางจิต	-	บุคลิกภาพ	0-คะแนนต่ำกว่า 18 คะแนน 1-คะแนนเท่ากับหรือมากกว่า 18 คะแนน
26. นิสัย	-		
27. ทักษะต่อต้านสังคม	-		
28. คบ/มีเพื่อนต่อต้านสังคม	-		
29. บุคลิกต่อต้านสังคม	-		
30. เคยติดคุก	-	จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	0- ไม่มี 1- มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง

บทที่ 4

ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงในการสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว ในต่างประเทศ

ในการวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์ข้อ 2 “เพื่อศึกษาถึงระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงในการสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวในต่างประเทศ” มีวิธีการศึกษา และผลการศึกษา ดังนี้

- 4.1 วิธีการศึกษา
- 4.2 ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยง
- 4.3 ข้อบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว

4.1 วิธีการศึกษา

ในการค้นหาระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยง มีกลุ่มตัวอย่าง และขั้นตอนในการศึกษา ดังนี้

4.1.1 กลุ่มตัวอย่าง

เอกสารเชิงวิชาการ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงในการสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวจากต่างประเทศระหว่างปีค.ศ. 2007-2016 และบทความบางส่วนในปีอื่นๆ ที่นอกเหนือจากที่กำหนดไว้แต่มีข้อมูลที่ช่วยให้ข้อค้นพบมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้นรวมทั้งหมดจำนวน 37 เรื่อง

4.1.2 ขั้นตอนการศึกษา

สังเคราะห์เอกสารงานวิจัย เพื่อให้ได้ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงในการสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวจากเอกสารงานวิจัยต่างประเทศ โดยใช้คำในการสืบค้น ได้แก่ “Pretrial release” “Pretrial release system” “Pretrial risk assessment” และ “Decision in pretrial release” จากฐานข้อมูล APA และ Sage publication

4.2 ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยง

ผลการสังเคราะห์เอกสารทางวิชาการภาษาอังกฤษ พบบทความที่สอดคล้องกับเกณฑ์การคัดเลือกทั้งสิ้นจำนวน 5 เรื่อง จาก 37 เรื่องที่กล่าวถึงประเด็นระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยง ซึ่งสรุปสาระสำคัญของระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงได้ 4 ขั้นตอน ปรากฏดังแผนภาพ 4-1

ขั้นที่ 1 รวบรวมข้อมูลที่บ่งชี้ความเสี่ยงในการหลบหนี

ในต่างประเทศจะมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่รวบรวมตรวจสอบและรายงานข้อมูลเกี่ยวกับผู้ต้องหาหรือจำเลยต่อศาลและให้คำแนะนำศาลเกี่ยวกับลักษณะและเงื่อนไขการปล่อยชั่วคราวที่เหมาะสมกับผู้ต้องหาแต่ละราย เรียกว่า สำนักปล่อยชั่วคราว ในหน่วยงานนี้จะมีเจ้าหน้าที่รวบรวมข้อมูล ซึ่งข้อมูลที่ต้องรวบรวม ได้แก่ อายุของผู้ต้องหา ระยะเวลาในการอาศัยอยู่ที่ภูมิลำเนาในอดีตและปัจจุบัน ครอบครัวและชุมชนที่อาศัยอยู่ อาชีพและประวัติการทำงาน ฐานะการเงินและที่มาของรายได้ สภาพร่างกายและจิตใจ ประวัติการเสพยา พฤติกรรมในอดีต ประวัติการกระทำความผิด ข้อเท็จจริงว่าขณะถูกจับคดีนี้ผู้ต้องหาอยู่ระหว่างการคุมความประพฤติ ระหว่างปล่อยชั่วคราวโดยมีทัณฑ์บน หรือระหว่างปล่อยชั่วคราวหรือไม่ และประวัติการไปศาลตามนัด เป็นต้น ส่วนแหล่งของข้อมูล สามารถรวบรวมได้จากตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยและ

แหล่งอื่นๆ เช่น จากปากคำของสมาชิกในครอบครัว คนรู้จัก นายจ้าง ระบบทะเบียนประวัติอาชญากร ประวัติการต้องคดีของศาล ทะเบียนประวัติการคุมประพฤติ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ตรวจสอบข้อมูล

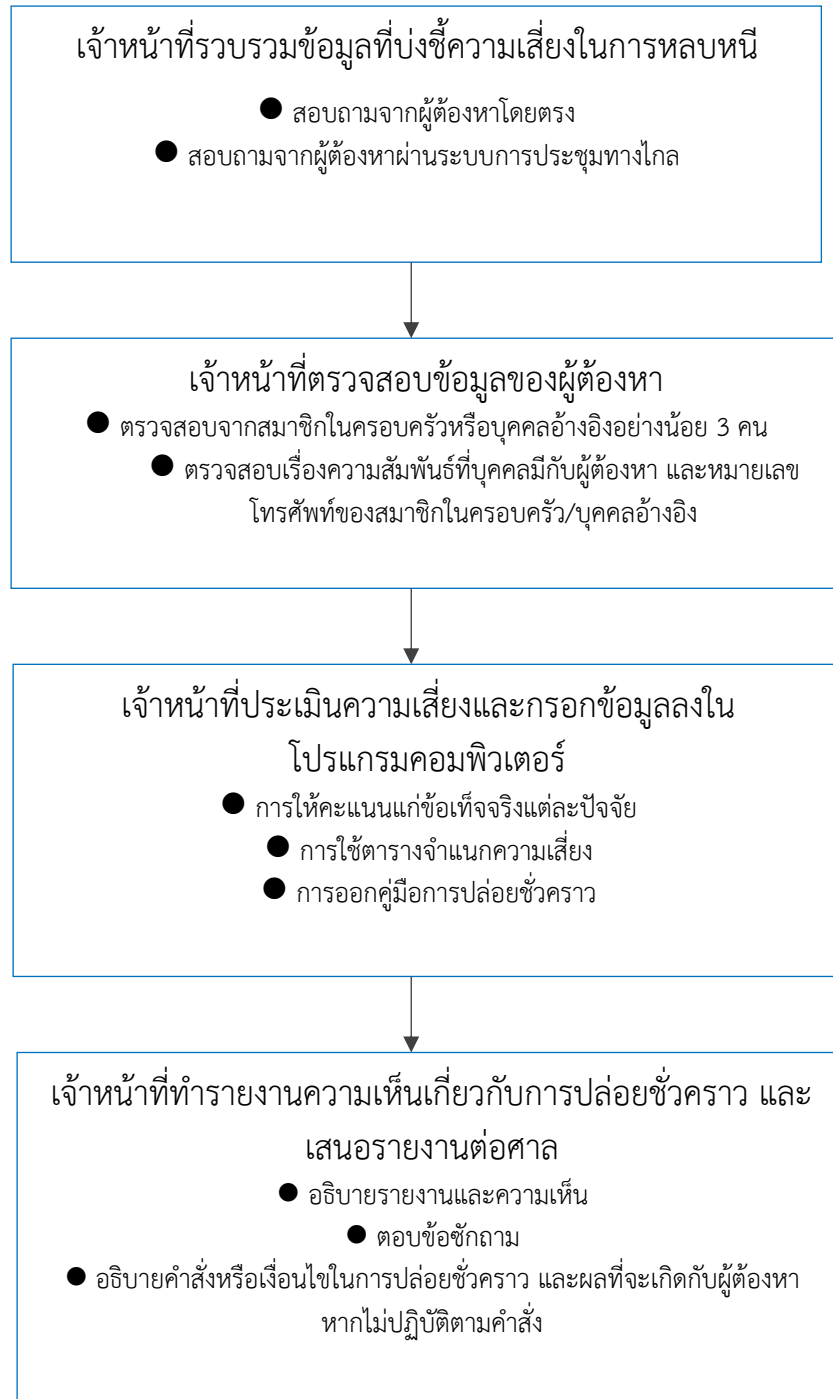
การตรวจสอบข้อมูลเป็นสิ่งจำเป็นที่สำนักงานปล่อยชั่วคราวต้องดำเนินการจากแหล่งข้อมูลที่เป็นอิสระอย่างน้อยหนึ่งแหล่ง วิธีการที่นิยม เช่น โทรศัพท์สอบถามจากครอบครัวและผู้ใกล้ชิดกับผู้ต้องหาหรือจำเลยหรือลงพื้นที่ไปพบกับบุคคลอ้างอิง เป็นต้น

ขั้นที่ 3 ประเมินความเสี่ยง

เกณฑ์การวิเคราะห์เพื่อประเมินความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นหากปล่อยชั่วคราว ได้แก่ เกณฑ์ภาวะวิสัย ซึ่งนิยมใช้มากกว่าเกณฑ์อัตวิสัยเนื่องจากมีความยุติธรรมและโปร่งใส โดยมีวิธีการดังนี้ การให้คะแนนแก่ข้อเท็จจริงตามแต่ละปัจจัย การใช้ตารางจำแนกความเสี่ยง และการออกคู่มือการปล่อยชั่วคราวเมื่อพิจารณาความแพร่หลาย พบว่า วิธีการให้คะแนนแก่ข้อเท็จจริงตามแต่ละปัจจัย เป็นวิธีที่นิยมและใช้ปฏิบัติมากที่สุด

ขั้นที่ 4 รายงานและเสนอความเห็นเกี่ยวกับการให้ปล่อยชั่วคราวและเงื่อนไขต่อศาล

เจ้าหน้าที่ศาลจะต้องนำเสนอรายงานต่อศาลด้วยตนเอง เพราะบางกรณีอาจต้องตอบข้อสงสัยจากผู้พิพากษา พนักงานอัยการ และนายฝ่ายจำเลย ส่วนศาลต้องพิจารณาปัจจัยด้านความปลอดภัยในสังคม และความเสี่ยงในการหลบหนีก่อนสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวหรือสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราว ติดตามสถานะและข้อเท็จจริงของผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ยังไม่ได้รับการปล่อยชั่วคราว

แผนภาพ 4-1 ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงในการสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว

4.3 ข้อบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว

จากการสังเคราะห์งานวิจัยภาษาอังกฤษ 37 เรื่อง พบว่า มีบทความจำนวน 13 เรื่อง จาก 37 เรื่องที่ระบุข้อบ่งชี้ในการประเมินความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวและผลของการปล่อยชั่วคราว ซึ่งผลของการปล่อยชั่วคราว ได้แก่ การหลบหนี การก่อเหตุร้าย การถูกจับกุมซ้ำ รวมทั้งผลของการปล่อยชั่วคราวในหลายรูปแบบ เช่น อาจเป็นได้ทั้งการหลบหนี การก่อเหตุร้าย การถูกจับกุมซ้ำ เป็นต้น

สำหรับรายละเอียดของข้อบ่งชี้ของการปล่อยชั่วคราว ได้แก่ ฐานะ (บทความที่ 8) อายุของผู้ต้องหา (บทความที่ 4, 33, 35,38) ประวัติการกระทำความผิด (บทความที่ 4, 5, 14, 17, 18,22,33) การศึกษา (บทความที่ 14, 22, 33, 38) สุขภาพกาย (บทความที่ 33) ภาวะทางจิต (บทความที่ 4, 7, 14, 22) นิสัย (บทความที่ 7) อาชีพและประวัติการทำงาน (บทความที่ 5, 7, 14, 18, 33, 34, 35, 37) สิ่งแวดล้อมและการอยู่อาศัย (บทความที่ 5, 7, 14, 18, 22, 23, 32, 33, 34, 35, 37) สัญชาติและการมีเครือข่ายในต่างประเทศ (บทความที่ 33, 37) อัตราโทษ (บทความที่ 4, 22) การเข้ามอบัติ (บทความที่ 7) มีคดีค้างพิจารณา (บทความที่ 4, 5, 8, 18, 20, 32, 33, 34, 37) สถานภาพสมรส (บทความที่ 4, 33) ประเภทของคดี (บทความที่ 37) การมีโทรศัพท์/มือถือ (บทความที่ 4) ประวัติ FTA (Fail to Appear) (บทความที่ 4, 5, 7, 17, 18, 20, 32, 33, 34, 35,37) เคยมีคดีอุกฉกรรจ์/เคยมี Violence crime (บทความที่ 4, 5, 7, 8, 17, 18, 20,32,34,37) เคยมีคดีลหุโทษ (บทความที่ 4, 5, 7, 8, 17, 20, 32) มีการใช้สารเสพติด (บทความที่ 5, 8, 14, 18, 22, 32, 33, 34, 35, 37) มีการดื่มสุรา (บทความที่ 37) ความผูกพันในครอบครัว (บทความที่ 7) หลักฐานการต่อสู้คดี (บทความที่ 7) คำให้การเกี่ยวกับคดีของจำเลย (บทความที่ 7) เคยหลบหนี (บทความที่ 8) ทักษะคดีต่อต้านสังคม (บทความที่ 14) เพื่อนฝูงต่อต้านสังคม (บทความที่ 14) บุคลิกภาพต่อต้านสังคม (บทความที่ 14) อยู่ระหว่างการคุมประพฤติ (บทความที่ 20, 33) เคยติดคุก (บทความที่ 33, 34, 35) รายละเอียดสรุปได้ดังตาราง 4-1

ตาราง 4-1 ประเด็นข้อบ่งชี้ในการประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว

ประเด็นข้อบ่งชี้	คำอธิบายข้อบ่งชี้	ลำดับบทความที่ระบุผลของการปล่อยชั่วคราว		
		ผลการหลบหนี	ผลการก่อเหตุร้าย/จับกุมซ้ำ	ผลหลายด้าน เช่น หลบหนี ก่อเหตุร้ายแรง/จับกุมซ้ำ ไม่มารายงานตัว
1. ฐานะ	สถานะทางเศรษฐกิจและรายได้จากการประกอบอาชีพของผู้ต้องหา/จำเลย	-	-	8
2. อายุ	อายุเต็มของผู้ต้องหา/จำเลย ในขณะที่ถูกดำเนินคดี	-	4	33,35,38
3. ประวัติการกระทำความผิด	ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำความผิดตั้งแต่ก่อนถูกดำเนินคดีในปัจจุบัน	22, 5, 17	4, 14, 17, 22	18,33
4. การศึกษา	ระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ต้องหา/จำเลย	22	14,22	33,37

ประเด็นข้อบ่งชี้	คำอธิบายข้อบ่งชี้	ลำดับบทความที่ระบุผลของการปล่อยชั่วคราว		
		ผลการหลบหนี	ผลการก่อเหตุร้าย/จับกุมซ้ำ	ผลหลายด้าน เช่น หลบหนี ก่อเหตุร้ายแรง/จับกุมซ้ำ ไม่มารายงานตัว
5. สุขภาพกาย	ภาวะความแข็งแรงของร่างกาย การเจ็บป่วย หรือการมีโรคประจำตัว	-	-	33
6. ภาวะทางจิต	สภาวะจิตใจ อารมณ์ และความคิดที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมและสิ่งแวดล้อม	22	4, 14, 22	7
7. นิสัย	การกระทำที่เคยชิน หรือที่ปฏิบัติเป็นประจำของผู้ต้องหา/จำเลยซึ่งครอบคลุมทั้งกายและวาจา	-	-	7
8. อาชีพ	อาชีพของผู้ต้องหา/จำเลยขณะถูกดำเนินคดี	5	14	7,18,33,34,35,37
9. สิ่งแวดล้อมการอยู่อาศัย	ลักษณะที่อยู่อาศัยของผู้ต้องหา/จำเลยที่เสี่ยงหรือเอื้อต่อการกระทำผิด	5, 22, 23	14, 22	7, 18, 32,33,34,35,37
10. สัญชาติ/การมีเครือข่ายในต่างประเทศ	สิ่งที่ผูกพันทางกฎหมายและจิตใจของบุคคลไว้กับรัฐ หรือการมีคนรู้จักในประเทศอื่นที่ช่วยให้ผู้ต้องหา/จำเลยสามารถหลบหนี	-	-	33,37
11. อัตรโทษ	เกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดว่าการกระทำผิดใดจะได้รับโทษเท่าใด	22	4, 22	-
12. การเข้ามอบตัว	การที่ผู้ต้องหา/จำเลยตัดสินใจมอบตัวต่อเจ้าพนักงานโดยที่ไม่ต้องให้พนักงานจับกุม	-	-	7
13. มีคดีอยู่แล้วปัจจุบัน	การมีประวัติการกระทำผิดในอดีตที่ศาลยังพิจารณาไม่เสร็จสิ้น	5, 20	4, 20	8, 18, 32,33,34,37
14. สถานภาพสมรส	ความผูกพันระหว่างชายกับหญิงในการเป็นสามีภรรยา	-	4	33
15. ประเภทของคดี	การจำแนกหรือแบ่งคดีออกเป็นกลุ่ม	-	-	37

ประเด็นข้อบ่งชี้	คำอธิบายข้อบ่งชี้	ลำดับบทความที่ระบุผลของการปล่อยชั่วคราว		
		ผลการหลบหนี	ผลการก่อเหตุร้าย/จับกุมซ้ำ	ผลหลายด้าน เช่น หลบหนี ก่อเหตุร้ายแรง/จับกุมซ้ำ ไม่มารายงานตัว
16. การมีโทรศัพท์มือถือ	การมีเครื่องมือติดต่อสื่อสาร	-	4	-
17. ประวัติ FTA (Fail to Appear)	การมีประวัติการไม่มาปรากฏตัวตามศาลนัด	5, 17, 20	4, 17, 20	7, 18, 32,33,34,35,37
18. เคยมีคดีอุกฉกรรจ์/เคยมี Violence crime	การที่ผู้ต้องหา/จำเลยมีประวัติการก่อคดีร้ายแรง สะท้อนขวัญ ซึ่งมีบทลงโทษที่รุนแรงกว่าคดีอื่นๆ	5, 20, 17	4, 17, 20	7, 8, 18, 32,34,37
19. เคยมีคดีลหุโทษ	การที่ผู้ต้องหา/จำเลยมีประวัติการก่อคดีไม่ร้ายแรงหรือโทษเบา	5, 17, 20	4, 17, 20	7, 8, 32
20. การใช้สารเสพติด	การใช้จ่ายหรือสารเคมีใดๆ ที่เมื่อเสพเข้าสู่ร่างกายแล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจ	5, 22	14, 22	8, 18, 32,33,34,35,37
21. การดื่มสุรา	การดื่มของมึนเมาที่มีส่วนประกอบของแอลกอฮอล์	-	-	37
22. ความผูกพันในครอบครัว	ความสัมพันธ์ใกล้ชิดหรือสนิทสนมระหว่างผู้ต้องหา/จำเลยกับสมาชิกในครอบครัว	-	-	7
23. หลักฐานการต่อสู้คดี	พยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับคดีและที่พบในสถานที่เกิดเหตุที่ผู้ต้องหา/จำเลยพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตนเองเมื่อถูกกล่าวหา	-	-	7
24. คำให้การเกี่ยวกับคดีของจำเลย	ถ้อยคำหรือข้อความที่ผู้ต้องหา/จำเลยรับหรือปฏิเสธ หรือแก้ข้อกล่าวหาในคดี	-	-	7
25. เคยหลบหนี	ประวัติการหนีการจับกุมของเจ้าพนักงาน	-	-	8
26. ทักษะต่อต้านสังคม	ความคิดและความรู้สึกที่ไม่ชอบหรือขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ของสังคม	-	14	-
27. คบหรือมีเพื่อนฝูงต่อต้านสังคม	การมีเพื่อนที่มีความคิดและความรู้สึกที่ไม่ชอบหรือขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ของสังคม	-	14	-

ประเด็นข้อบ่งชี้	คำอธิบายข้อบ่งชี้	ลำดับบทความที่ระบุผลของการปล่อยชั่วคราว		
		ผลการหลบหนี	ผลการก่อเหตุร้าย/จับกุมซ้ำ	ผลหลายด้าน เช่น หลบหนี ก่อเหตุร้ายแรง/จับกุมซ้ำ ไม่มารายงานตัว
28. บุคลิกต่อต้านสังคม	ลักษณะนิสัยหรือคุณลักษณะที่ขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ของสังคมของผู้ต้องหา/จำเลย	-	14	-
29. อยู่ระหว่างการคุมประพฤติ	การอยู่ระหว่างการใช้มาตรการการปฏิบัติต่อผู้ต้องหา/จำเลยด้วยการไม่ควบคุมตัว แต่ให้กลับไปใช้ชีวิตในสังคมตามปกติ โดยมีเงื่อนไขและการสอดส่องดูแลจากเจ้าพนักงาน	20	20	33
30. เคยติดคุก	การมีประวัติถูกจำคุกในอดีต	-	-	33,34,35

บทที่ 5

หลักเกณฑ์และแนวทางการสร้างคู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการ การส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว

ในการจัดทำคู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว และระบบการสืบเสาะเพื่อสนับสนุนการทำงานของศาล แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

5.1 วิธีการศึกษา

5.2 เครื่องมือประเมินความเสี่ยงและผลการทดลองใช้

5.2.1 ผลการสัมภาษณ์ผู้พิพากษา

5.2.2 ผลการทดลองใช้แบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก

5.2.3 ผลการทดลองใช้แบบวัดบุคลิกภาพ (Rating Scale)

5.3 ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงในศาลของประเทศไทย

5.3.1 แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤตินิยมศาสตร์

5.3.2 แบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก

5.3.3 แบบวัดบุคลิกภาพแบบมาตราประเมินค่า (Rating scale)

5.3.4 การตัดสินใจของผู้พิพากษา

มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

5.1 วิธีการศึกษา

ในการวิเคราะห์รวบรวมและเสนอแนวทางเป็นหลักเกณฑ์เพื่อจัดทำคู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการส่งคำร้องขอปล่อยชั่วคราวจัดสร้างระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงเพื่อสนับสนุนการทำงานของศาล มีกลุ่มตัวอย่าง และขั้นตอนในการศึกษา ดังนี้

5.1.1 กลุ่มตัวอย่าง

1) ผู้พิพากษาซึ่งเป็นผู้บริหารศาล 5 ท่าน จาก ศาลอาญา ศาลอาญากรุงเทพใต้ ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดจันทบุรี และศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช

2) ตัวแทนศาลหรือผู้เกี่ยวข้องศาลละ 10-15 คน จาก ศาลอาญา ศาลอาญากรุงเทพใต้ ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดจันทบุรี และศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช

5.1.2 ขั้นตอนในการศึกษา

1) สัมภาษณ์เชิงลึกผู้พิพากษา เพื่อทราบระบบการปล่อยชั่วคราวของประเทศไทยในปัจจุบัน
2) ใช้เทคนิคการสนทนากลุ่ม (Focus group) เพื่อให้ได้ข้อสรุปเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือประเมินความเสี่ยงในศาลแต่ละแห่ง รวมถึงข้อสรุปเกี่ยวกับดัชนีเสี่ยงที่ใช้

5.1.3 ขั้นตอนของการสร้างและพัฒนาแบบประเมินความเสี่ยงทางพฤตินิยมศาสตร์ มีดังนี้

ผู้วิจัยได้เริ่มจากการค้นหาดัชนีความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ พบดัชนีความเสี่ยง 2 ด้าน ได้แก่ ดัชนีเสี่ยงต่อการหลบหนี จำนวน 14 ดัชนี และ ดัชนีความเสี่ยงที่แสดงถึงแนวโน้มของการกระทำผิดซ้ำ 1 ดัชนี

1) ค้นหาดัชนีความเสี่ยงต่อการหลบหนี 14 ดัชนี

ในส่วนนี้ มีขั้นตอนในการสร้างและพัฒนา (ดังแผนภาพ 5-1) ดังนี้

1.1) ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลการปล่อยชั่วคราวระหว่าง ปีพ.ศ. 2555-2559 จากสำนวนคดีของผู้ต้องหา 4 ศาล ได้แก่ ศาลอาญา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช และ ศาลจังหวัดจันทบุรี จำนวน 1,148 สำนวนคดี จาก 6 ฐานความผิด ได้แก่ คดีเกี่ยวกับเพศ คดีเกี่ยวกับชีวิต และร่างกาย คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน คดีเกี่ยวกับเอกสาร คดีเกี่ยวกับจราจร และคดีเกี่ยวกับยาเสพติด โดยใช้แบบบันทึกสำนวนคดี ที่สร้างจากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราว ของประเทศไทย และต่างประเทศ พบข้อบ่งชี้การหลบหนี 26 ข้อบ่งชี้

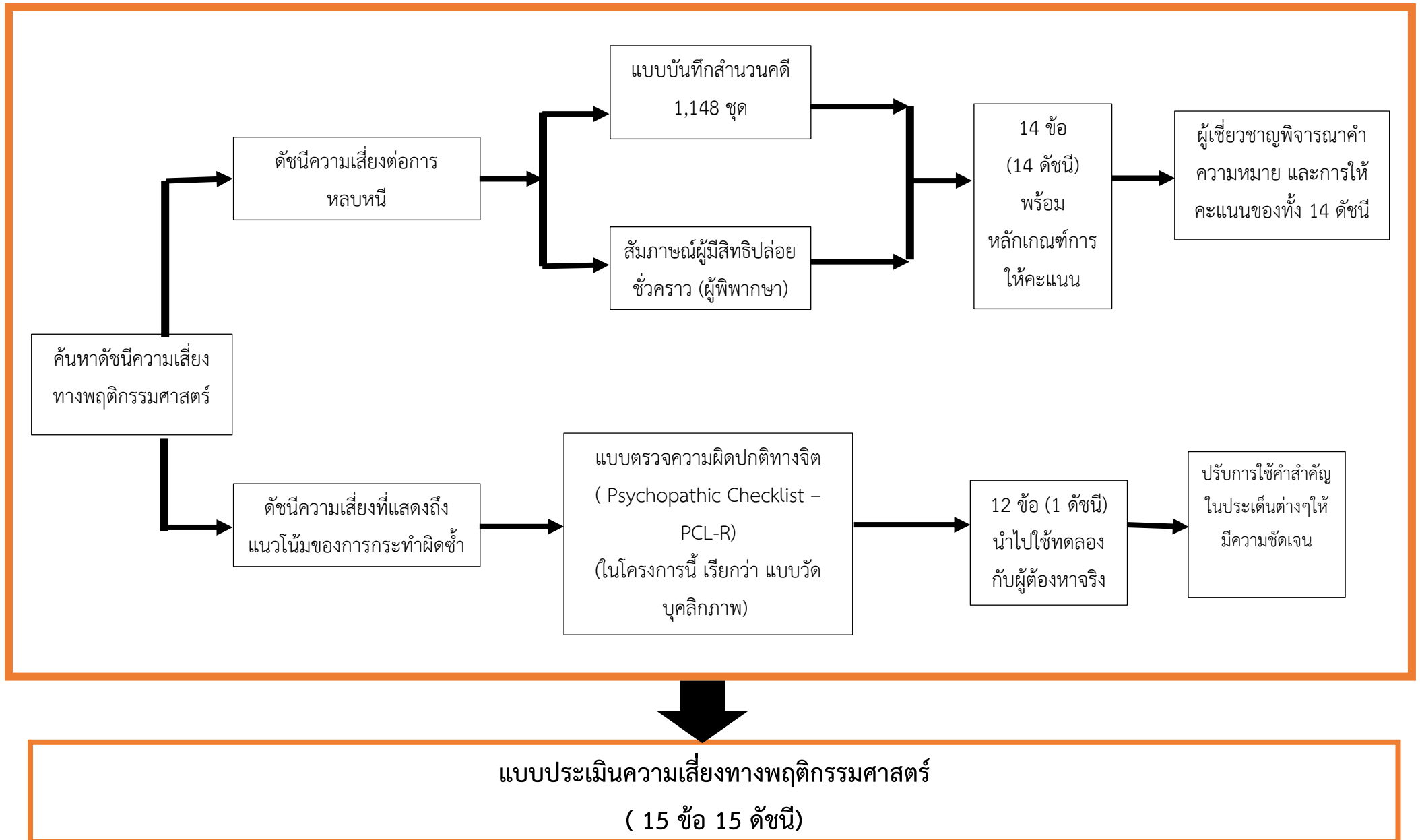
1.2) นำผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบบันทึกสำนวนคดี มาพิจารณา เพื่อให้ได้ ดัชนีเสี่ยงต่อการหลบหนี พบว่า ประกอบด้วย สัญชาติและเชื้อชาติ กลุ่มอาชีพ ภูมิภานากับที่อยู่ปัจจุบัน ประวัติการเสพ พฤติการณ์คดี การปฏิเสธข้อกล่าวหา ลักษณะการทำความผิด การมีผู้มาขอคัดค้าน การปล่อยชั่วคราว การทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว การหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว จำนวน การถูกจับกุม จำนวนข้อหา คดีอื่นที่ค้างพิจารณา และจำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด

1.3) ผู้วิจัยสัมภาษณ์แนวทางการปฏิบัติจริงของผู้มีสิทธิปล่อยชั่วคราว คือ ผู้พิพากษา จาก 4 ศาล ได้แก่ ศาลอาญากรุงเทพอโต ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช และ ศาลจังหวัดจันทบุรี พบดัชนีความเสี่ยงต่อการหลบหนีที่ผู้พิพากษานำมาใช้ประกอบการตัดสินปล่อยชั่วคราว ในด้าน สภาพความผิด พฤติการณ์คดี ว่ามีการลักทรัพย์เป็นมื่ออาชีพ หรือไม่ มีการวางแผนเป็นขบวนการ หรือไม่ ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย ความน่าเชื่อถือของนายประกัน และลักษณะการพูดคุยของผู้ต้องหา

1.4) ผู้วิจัยนำดัชนีความเสี่ยงต่อการหลบหนีที่ได้จากการเก็บบันทึกสำนวนคดี และการสัมภาษณ์ผู้มีสิทธิปล่อยชั่วคราว (ผู้พิพากษา) มาสร้างเป็นแบบประเมินความเสี่ยงทาง พฤติกรรมศาสตร์โดยมีดัชนีความเสี่ยงต่อการหลบหนีจำนวน 14 ดัชนี แบ่งเป็น 14 ข้อในแบบประเมิน

1.5) ผู้วิจัยนำแบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ให้ผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านกฎหมายพิจารณาการใช้ภาษา การเลือกใช้คำ ความหมาย และการให้คะแนนของทั้ง 14 ดัชนี ให้ ถูกต้อง

1.6) ผู้วิจัยปรับตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมาย

ตาราง 5-1 ดัชนีความเสี่ยงที่แสดงถึงการหลบหนี และการให้ค่าน้ำหนักคะแนน มีดังนี้

ลำดับที่	ดัชนี	ค่าน้ำหนักดัชนี	
		0 คะแนน	1 คะแนน
1	สัญชาติและเชื้อชาติ	ไทย	ไม่ใช่ไทย
2	กลุ่มอาชีพ	ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ	เจ้าของธุรกิจ
3	รายได้ต่อเดือน	มากกว่า 20,000 บาท	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท
4	ภูมิลำเนาที่อยู่ปัจจุบัน	เหมือนกัน	ต่างกัน
5	พฤติการณ์คดี	ไม่มีการวางแผน	มีการวางแผน
6	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	ปฏิเสธ	ไม่ปฏิเสธ
7	ลักษณะการกระทำความผิด	ทำเป็นกลุ่ม	ทำคนเดียว
8	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	ไม่มีผู้เสียหาย	มีผู้เสียหาย/ผู้เสียหายเสียชีวิต
9	การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว	ไม่มี	มี (พร้อมบันทึกเหตุผล)
10	เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว	ไม่เคย	เคย
11	จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	ไม่มี	มากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง
12	คดีอื่นค้างพิจารณา	ไม่มี	มี
13	จำนวนครั้งที่ถูกตั้งข้อหาจากเจ้าพนักงาน	ไม่มี	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ข้อหา
14	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด	ไม่มี	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง

2) ค้นหาดัชนีความเสี่ยงที่แสดงถึงแนวโน้มของการกระทำผิดซ้ำ 1 ดัชนี

ในส่วนนี้ผู้วิจัยมีขั้นตอนการสร้างและการพัฒนา ดังต่อไปนี้

2.1) ผู้วิจัยทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ เครื่องมือประเมินความเสี่ยงที่แสดงถึงแนวโน้มของการกระทำผิดซ้ำทางจิตวิทยา คือ แบบตรวจความผิดปกติทางจิต (Psychopathic Checklist – PCL-R) ซึ่งเป็นเครื่องมือที่นิยมใช้ในกลุ่มประชากรที่มีความผิดปกติทางจิต ฉบับเต็มมีจำนวน 22 ข้อ ฉบับสั้น มีจำนวน 12 ข้อ (PCL: SV) องค์ประกอบในเครื่องมือชุดนี้คือ การประเมินอารมณ์ ความสัมพันธ์กับคนอื่น วิถีชีวิต และความต่อต้านสังคม โดยเมื่อนำมาใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้ปรับการเรียกชื่อเป็น แบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก

โดยในการอธิบาย บุคลิกภาพแปรปรวน (Psychopathic personality) นั้น ได้ถูกกล่าวว่าเป็นบุคลิกภาพประเภทหนึ่งในกลุ่มบุคลิกภาพ แบบหลงตัวเอง (narcissistic personality) ที่เรียกว่า malignant narcissist แสดงออกโดยการมีพฤติกรรมก้าวร้าว และ ทารุณ (sadistic) ในปี ค.ศ.1980 แฮร์ (Hare, 1980) สร้างเครื่องมือวัดบุคลิกภาพแปรปรวน (Psychopathy Checklist: PLC) มีจำนวนข้อ 22 ข้อ เพื่อใช้ในการวิจัย ต่อมานำมาพัฒนาคุณภาพ โดยหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และความเที่ยงตรง (validity) หลายครั้งในกลุ่มผู้ต้องหา ใช้สำหรับประเมินลักษณะที่เรียกว่าจิตอาชญากร (criminal psychopathy) มีจำนวน 20 ข้อ (Hare, 1991) เครื่องมือ 20 ข้อนี้ถูกแปลเป็นภาษาไทยโดยกรมสุขภาพจิต ดังนี้ (ณัฐวุฒิ อรินทร์, 2553)

- 1) ช่างพูดเพื่อให้ตนเองดูดี สร้างภาพ ต่อแผล
- 2) คิดว่าตนเองเป็นคนสำคัญ ความคิดเห็นของตนดีกว่าคนอื่น คุยโวโอ้อวด แสดงความมั่นใจมาก ในขณะสัมภาษณ์
- 3) เป็นคนเบื่อง่าย ต้องการสิ่งแปลกใหม่ ทำอะไรที่เสี่ยง โลดโผนซี้รำคาญ ไม่ค่อยพยายาม คนกลุ่มนี้สร้างสรรค์ แต่สร้างสรรค์ได้ไม่นาน
- 4) ชอบโกหกหลอกลวง แต่งเรื่องราวของตนเอง แม้จะรู้ว่าคนอื่นจะจับได้ว่าเป็นเรื่องไม่จริง แต่ก็ไม่กังวลใจ
- 5) เจ้ากี้เจ้าการ ควบคุมคนอื่น ออกคำสั่ง
- 6) ไม่มีความรู้สึกผิด หรือสำนึกผิด ไม่กังวลใจกับสิ่งที่ตนเองทำผิด
- 7) ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกร่วมถ้าไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง เช่น ญาติเสียชีวิต แต่ไม่รู้สึกเศร้าหรือทุกข์
- 8) ไม่รู้สึกเห็นอกเห็นใจคนอื่น เห็นแก่ตัว ดูถูกคนอื่น
- 9) การเอาไรต์เอาเปรียบผู้อื่น ฟังฟังคนอื่น เช่น ขอเงินคนอื่นใช้
- 10) ควบคุมตนเองไม่ดี รอคอยไม่เป็น ก้าวร้าว ดื้อ
- 11) มีพฤติกรรมสำส่อนทางเพศ
- 12) มีปัญหาพฤติกรรมในวัยเด็กต่ำกว่า 12 ปี เช่น ลักทรัพย์ โกหก วางเพลิง หนีเรียน ใช้ความรุนแรง
- 13) ไม่มีเป้าหมายในชีวิต ใช้ชีวิตไปวันๆ

- 14) มีพฤติกรรมหุนหันพลันแล่น ขาดความยับยั้งชั่งใจ ขาดการไตร่ตรอง
- 15) ขาดความรับผิดชอบ ขาดงานบ่อย ๆ ไม่รับผิดชอบต่อครอบครัว เป็นต้น
- 16) ทำผิดแต่ไม่ยอมรับผิด โยนความผิดให้คนอื่น อ้างว่าถูกใส่ความ อ้างว่าจำเหตุการณ์ไม่ได้
- 17) เปลี่ยนคู่อุปถัมภ์บ่อย ๆ เพราะความสัมพันธ์ไม่ราบรื่น ทะเลาะกันแล้วเลิก
- 18) มีประวัติการกระทำผิดที่ถูกดำเนินคดีในวัยเด็ก (ต่ำกว่า 17 ปี)
- 19) กระทำผิดเงื่อนไขการคุมประพฤติ หรือระหว่างการประกันตัว
- 20) มีประวัติก่อความเสียหายให้กับผู้อื่น สังคม ทั้งที่เป็นคดี และไม่เป็นคดี

เครื่องมือ PLC-R มี 2 องค์ประกอบ องค์ประกอบที่ 1 เป็นความบกพร่อง ด้านความรัก ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล องค์ประกอบที่ 2 เป็นความเบี่ยงเบนทางสังคม คะแนนรวมมีค่าตั้งแต่ 0-40 โดยค่าคะแนนสูงกว่า 30 แสดงถึงการมีบุคลิกภาพแบบจิตอาชญากร (criminal psychopathy) งานวิจัยที่ทำกับผู้ต้องขังสตรี 5,288 คนพบว่า ผู้ต้องขังสตรี กลุ่มหนึ่ง มีบุคลิกภาพแบบจิตอาชญากร และคะแนนจากบุคลิกภาพนี้ สามารถทำนายการกระทำผิดซ้ำได้ (Vitale, Smith, Brinkley, & Newman, 2002 ; Moknos, Vohs and Habermeyer, 2013) และต่อมา มีการพัฒนาเครื่องมือฉบับสั้นที่เรียกว่า เป็นฉบับคัดกรอง (screening version) (Hart, Cox, & Hare, 1995) เครื่องมือวัดบุคลิกภาพแปรปรวน ชุดคัดกรองมีจำนวน 12 ข้อ ในการศึกษาคุณภาพของเครื่องมือวัดชุดนี้โดยการนำไปใช้กับผู้ต้องขังชายแคนาดาทั้งเพศชายและเพศหญิงจำนวน 149 คน พบว่ามีผู้แสดงบุคลิกภาพแบบจิตอาชญากรร้อยละ 29.8 ใช้เกณฑ์ตัดคะแนนที่ 18 คะแนน นอกจากนี้การศึกษาผู้ต้องหาคดีความรุนแรงในประเทศนิวซีแลนด์จำนวน 199 คน พบว่าบุคลิกภาพแบบนี้มี 2 องค์ประกอบ องค์ประกอบที่ 1 และ 2 มีความสัมพันธ์ .37 และ .53 กับการถูกกล่าวหาซ้ำ และมีความสัมพันธ์ .40 และ .47 กับการถูกจำคุกซ้ำ (Wilson, 2003)

2.2) ผู้วิจัยนำแบบวัดบุคลิกภาพฉบับสั้น จำนวน 12 ข้อ ให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านกฎหมายพิจารณาการใช้ค่า และการให้คะแนนก่อนนำไปทดลองเก็บข้อมูลจริงที่ศาลอาญากรุงเทพใต้

2.3) ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการทดลองใช้มาปรับการใช้ค่าในประเด็นต่างๆ และการคิดคะแนนให้มีความชัดเจน และง่ายต่อการนำไปใช้ โดย แบบวัดบุคลิกภาพ เป็นเครื่องมือวัดที่มีการใช้เพื่อประเมิน Violence risk ในต่างประเทศ โดยนำมาปรับปรุงและทดลองใช้กับผู้ต้องหาในประเทศไทย โดยมีนิยามของคุณลักษณะหลัก การวัดและการประเมิน ดังนี้

มุมมองต่อตนเอง ผู้อื่น โลก

- ▶ คิดว่าตัวเองมีภาพลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่ สง่างาม มีอำนาจควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง
- ▶ มองผู้อื่นว่าเปราะบาง หรือต้องการอำนาจควบคุมผู้อื่น ที่ตนเองต้องต่อต้าน
- ▶ มองว่าโลกนี้มีคน 2 ประเภท คือ ผู้ล่า และ ผู้ถูกล่า
- ▶ มีความต้องการจะใช้อำนาจควบคุม หรือ อยู่เหนือคนอื่น

ความกลัวและความกังวล

- ▶ มีความสามารถต่ำ ในการที่จะรับรู้ความกลัว หรือ วิตกกังวล ในสถานการณ์ที่คนอื่นจะรู้สึกได้อย่างดี (คนปกติ)
- ▶ มีความสามารถต่ำ ที่จะคาดการณ์ผลทางลบ
- ▶ มีความสามารถต่ำที่จะควบคุมพฤติกรรมที่เป็นผลทางลบ

ความบกพร่องทางอารมณ์

- ▶ มีความสามารถจำกัดต่อการมีอารมณ์รัก เศร้า เห็นใจ เข้าใจผู้อื่น ละอาย เมตตา สำนึกผิด (empathic emotion)
- ▶ ไม่สามารถ หรือ มีความสามารถจำกัด ในการพัฒนาคุณสมบัติของการมีความรับผิดชอบ ผูกพันยึดมั่น จงรักภักดี

คุณสมบัติอื่น ๆ

- ▶ มีความสามารถพิเศษในการเลียนแบบอารมณ์ผู้อื่นโดยเฉพาะ (empathic emotion)
- ▶ อ่านอารมณ์ของผู้อื่นได้ดี
- ▶ เห็นอารมณ์ (empathic emotion) ของผู้อื่นเป็นจุดอ่อนที่จะแสวงหาประโยชน์
- ▶ มีความสัมพันธ์แบบผิวเผิน
- ▶ แสวงหาประโยชน์จากผู้อื่น
- ▶ มีพฤติกรรมการโกหก หลอกลวง จัดการเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ
- ▶ เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จะเปิด ไม่ปิดบังอะไรเลย

โดยแบบวัดบุคลิกภาพ แบบผู้เชี่ยวชาญประเมิน มีวิธีการคิดคะแนน ดังนี้

1. รวมคะแนนข้อ 1-6 (องค์ประกอบ 1) โดยการให้คะแนน ดังนี้

ไม่ใช่ฉัน	ให้คะแนน	0
บางครั้ง	ให้คะแนน	1
บ่อยๆ (คือฉันเลย)	ให้คะแนน	2

 คิดคะแนนเฉลี่ยของด้านนี้
2. รวมคะแนนข้อ 7-12 (องค์ประกอบ 2) โดยการให้คะแนน ดังนี้

ไม่ใช่ฉัน	ให้คะแนน	0
บางครั้ง	ให้คะแนน	1
บ่อยๆ (คือฉันเลย)	ให้คะแนน	2

 คิดคะแนนเฉลี่ยของด้านนี้

3. สำหรับข้อที่ไม่มีคำตอบให้ใช้คะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบใส่แทนที่
4. คิดคะแนนรวมขององค์ประกอบ 1 และองค์ประกอบ 2 โดยการบวกกัน

ตาราง 5-2 ตัวอย่างการคิดคะแนนแบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	คะแนนรวม	รวม
องค์ประกอบที่ 1 ข้อ 1-6 คะแนนเต็ม 12	1	1	1	-	2	1							7	7+8.16 = 15.16 น้อยกว่า 18
	ข้อ 4 ไม่ตอบ ให้แทนที่ด้วยค่า 1.0													
องค์ประกอบที่ 2 ข้อ 7-12 คะแนนเต็ม 12							1	1	1	-	2	2	8.16	ได้ 0 คะแนน
							ข้อ 10 ไม่ตอบแทนที่ด้วย 1.16							

2.4) ผู้วิจัยยังได้พัฒนาแบบวัดบุคลิกภาพ ที่มีลักษณะให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยได้ประเมินตนเอง โดยมีขั้นตอนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

2.4.1) ผู้วิจัยสร้างข้อคำถามจากนิยามศัพท์ของคุณลักษณะ การวัดและการประเมินของแบบวัดบุคลิกภาพ (PCL-R)

2.4.2) นำแบบวัดบุคลิกภาพแบบมาตราประเมินค่า (Rating scale) ไปทดลองเก็บข้อมูลด้วยการให้ประเมินตนเอง และสัมภาษณ์กับนักโทษเพศชาย ในเรือนจำพิเศษกรุงเทพ จำนวน 100 คน แยกตามฐานความผิด 6 ประเภทในจำนวนเท่า ๆ กัน รายละเอียด ดังตาราง 5-3

ตาราง 5-3 แสดงจำนวนนักโทษชาย ที่ทดลองเก็บข้อมูลด้วยแบบวัดบุคลิกภาพแบบมาตราประเมินค่า แยกตามฐานความผิด

อัตราโทษ	ฐานความผิด	จำนวน	จำนวนสัมภาษณ์*
0-5 ปี	1. ความผิดเกี่ยวกับเพศ 2. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	50 คน	15 คน
6-10 ปี	3. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย 4. ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร 5. ความผิดเกี่ยวกับจรรยาบรรณ 6. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด	50 คน	15 คน

*จำนวนการสัมภาษณ์คัดเลือกจากผู้ที่ได้คะแนนแบบวัดจากมากไปน้อย

2.4.3) นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม จากนั้นมีการปรับข้อคำถามบางข้อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ

2.4.4) นำแบบวัดบุคลิกภาพฉบับการประเมินตนเอง ไปทดลองเก็บข้อมูลกับนักโทษเพศหญิง ในทัณฑสถานหญิงกลางจำนวน 100 คน แยกตามฐานความผิด 6 ประเภทในจำนวนเท่า ๆ กัน รายละเอียด ดังตาราง 5-4

ตาราง 5-4 แสดงจำนวนนักโทษหญิง ที่ทดลองเก็บข้อมูลด้วยแบบวัดบุคลิกภาพแบบมาตราประเมินค่า แยกตามฐานความผิด

อัตราโทษ	ฐานความผิด	จำนวน	จำนวนสัมภาษณ์*
0-5 ปี	1. ความผิดเกี่ยวกับเพศ	50 คน	15 คน
6-10 ปี	2. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	50 คน	15 คน
	3. ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย		
	4. ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร		
	5. ความผิดเกี่ยวกับจราจร		
	6. ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด		

*จำนวนการสัมภาษณ์คัดเลือกจากผู้ที่ได้คะแนนแบบวัดจากมากไปน้อย

2.5 วิเคราะห์ข้อมูล

3) นำข้อมูลที่ได้จากการค้นหาดัชนีทางพฤติกรรมศาสตร์ มารวมกันเป็นแบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์จำนวน 15 ข้อ โดย 14 ข้อมาจากดัชนีความเสี่ยงต่อการหลบหนี และ 1 ข้อมาจากดัชนีความเสี่ยงที่แสดงถึงแนวโน้มของการกระทำผิดซ้ำ โดยแบบประเมินความเสี่ยงที่ได้ มีลักษณะ ดังนี้

แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

เลขประจำตัวประชาชน				คะแนน
ชื่อ-นามสกุล				
1 (ก)	สัญชาติและเชื้อชาติ	ไทย = 0	ไม่ใช่ = 1	
2 (ก)	กลุ่มอาชีพ	ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ = 0	เป็นเจ้าของธุรกิจ = 1	
3 (ก,ค)	รายได้ต่อเดือน	มากกว่า 20000 = 0	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20000 = 1	
4 (ก)	ภูมิลำเนาและที่อยู่ปัจจุบัน	เหมือนกัน = 0	ต่างกัน = 1	
5 (ก)	พฤติการณ์คดี	ไม่มีการวางแผน = 0	มีการวางแผน = 1	
6 (ก)	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	ปฏิเสธ = 0	ไม่ปฏิเสธ = 1	
7 (ก)	ลักษณะการกระทำผิด	ทำเป็นกลุ่ม = 0	ทำคนเดียว = 1	
8 (ก)	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	ไม่มีผู้เสียหาย = 0	มีผู้เสียหาย = 1, ผู้เสียหายเสียชีวิต = 2	
9 (ก)	มีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว	ไม่มี = 0	มี = 1 บันทึกลงเหตุผล	
10 (ข,ค)	เคยกระทำผิดระหว่างการปล่อยชั่วคราว	ไม่เคย = 0	เคย = 2	
11 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	ไม่มี = 0	มากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง = 2	
12 (ข,ค)	คดีอื่นค้างการพิจารณา	ไม่มี = 0	มี = 2	
13 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่เคยมีข้อหา	ไม่มี = 0	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ข้อหา = 2	
14 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด	ไม่มี = 0	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง = 2	
15 (ค)	คะแนนจากแบบวัดบุคลิกภาพ	คะแนนต่ำกว่า 18 = 0	คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 18 = 2	

(ก) ข้อมูลมาจากเอกสารชุดคำร้องขอฝากขัง

(ข) ข้อมูลมาจากฐานข้อมูลของศาล

(ค) ข้อมูลมาจากการสัมภาษณ์เพิ่มเติม

4) จัดกลุ่ม การให้คะแนน ซึ่งจะประกอบด้วย การถ่วงน้ำหนัก และ การคิดคะแนนความเสี่ยง แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังตาราง 5-5

ตาราง 5-5 การให้คะแนน ซึ่งจะประกอบด้วย การถ่วงน้ำหนัก และ การคิดคะแนนความเสี่ยง

ข้อ	การถ่วงน้ำหนัก	คะแนนความเสี่ยง		
กลุ่ม 1 ข้อ 1-4	20%	3-4 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	20%
		1-2 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	10%
กลุ่ม 2 ข้อ 5-9	30%	5 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	30%
		3-4 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	20%
		1-2 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	10%
กลุ่ม 3 ข้อ 10-15	50%	5-6 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	50%
		3-4 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	40%
		1-2 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	30%

5) นำแบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ไปใช้กับศาลทดลองทั้ง 7 ศาล ดังนี้

- 5.1) ศาลอาญากรุงเทพใต้
- 5.2) ศาลจังหวัดเชียงใหม่
- 5.3) ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช
- 5.4) ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์
- 5.5) ศาลจังหวัดจันทบุรี
- 5.6) ศาลจังหวัดขอนแก่น
- 5.7) ศาลอาญารธนบุรี

5.2 เครื่องมือประเมินความเสี่ยงและผลการทดลองใช้

5.2.1 ผลการสัมภาษณ์ผู้พิพากษา

จากการสัมภาษณ์ (แนวคำถามในการสัมภาษณ์ผู้พิพากษาอยู่ในภาคผนวก 5: 5.1) พบผลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราว บทบาท ดัชนีเสียง และคดี โดยแสดงผลดังนี้

- 1) ผลการให้สัมภาษณ์ของผู้พิพากษาแยกตามผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและบทบาท
- 2) ผลการให้สัมภาษณ์ของผู้พิพากษาแยกตามดัชนีเสียง
- 3) ผลการให้สัมภาษณ์ของผู้พิพากษาแยกตามประเด็นของคดี

1) ผลการให้สัมภาษณ์ของผู้พิพากษา แยกตามผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และบทบาท
 ตาราง 5-6 ผลการให้สัมภาษณ์ของผู้พิพากษา แยกตามผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และบทบาท

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการ ปล่อยชั่วคราว	ผู้พิพากษา					บทบาท
	1	2	3	4	5	
1. ผู้ร้องขอปล่อยชั่วคราว (ผู้ต้องหา/จำเลย)	✓	✓	✓	✓	✓	ยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราว
2. ตัวแทนผู้ร้องขอปล่อย ชั่วคราว (ญาติ / นายประกัน อาชีพ / ทนายความ / นายจ้าง)	✓	✓	✓	✓	✓	เป็นตัวแทนผู้ต้องหาหรือจำเลยในการยื่น คำร้องขอปล่อยชั่วคราว
3. เจ้าหน้าที่กรมคุ้มครอง สิทธิฯ	-	-	-	✓	-	นำเช็คเท่ากับมูลค่าของเงินประกัน มา ให้กับเจ้าหน้าที่ศาลในกรณีผู้ต้องหา/ จำเลยไปยื่นเรื่องขอให้กรมคุ้มครองสิทธิฯ ช่วยเหลือในเรื่องเงินสำหรับการปล่อย ชั่วคราว
4. เจ้าหน้าที่งาน ประชาสัมพันธ์	✓	✓	✓	✓	✓	1. รับคำร้องขอปล่อยชั่วคราวจากจำเลย ญาติ หรือนายประกันอาชีพ/คำคัดค้าน 2. พิมพ์แบบคำร้องขอปล่อยชั่วคราว 3. ตรวจสอบเอกสารคำร้องและ หลักประกัน 4. ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษา 5. รวบรวมเอกสาร(คำร้องและเอกสาร ประกอบ) หรือขอเอกสารเพิ่มเติมได้
5. หัวหน้าส่วนงาน ประชาสัมพันธ์	✓	-	-	-	✓	ตรวจสอบเอกสารคำร้องและหลักฐานขอ ประกัน เสนอต่อผู้มีอำนาจปล่อยชั่วคราว
6. ผู้พิพากษา	✓	✓	✓	✓	✓	ใช้ดุลพินิจในการสั่งปล่อยหรือไม่ปล่อย จากการตรวจสอบเอกสาร
7. หัวหน้าคณะผู้พิพากษา	-	-	-	✓	✓	ใช้ดุลพินิจในการสั่งปล่อยหรือไม่ปล่อย จากการตรวจสอบเอกสาร
8. เลขานุการศาล	-	-	-	✓		ใช้ดุลพินิจในการสั่งปล่อยหรือไม่ปล่อย จากการตรวจสอบเอกสาร

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการ ปล่อยชั่วคราว	ผู้พิพากษา					บทบาท
	1	2	3	4	5	
9. ร่องอริบตีผู้พิพากษา	-	-	-	✓	✓	ใช้ดุลพินิจในการสั่งปล่อยหรือไม่ปล่อย จากการตรวจสอบเอกสาร

2) ผลการให้สัมภาษณ์ของผู้พิพากษา แยกตามดัชนีเสี่ยง
ตาราง 5-7 ผลการให้สัมภาษณ์ของผู้พิพากษา แยกตามดัชนีเสี่ยง

ดัชนีเสี่ยง	ผู้พิพากษา				
	1	2	3	4	5
1. ความน่าเชื่อถือของนายประกัน/หลักประกัน	✓	✓	✓	-	-
2. ลักษณะการพูดคุยของผู้ต้องหา	✓	-	-	-	-
3. กระทำผิดในคดีอาเสพติด	✓	-	-	-	-
4. ประวัติการกระทำผิด	✓	✓	✓	-	-
5. บุคคลต่างด้าวกระทำผิดรุนแรง	✓	-	-	-	-
6. ความผูกพันกับสังคมที่อยู่อาศัย	-	✓	-	-	-
7. พฤติการณ์คดี - ลักทรัพย์เป็นมืออาชีพ/เป็นขบวนการ - กระทำผิดแล้วหลบหนี	✓	✓	✓	✓	-
8. ประวัติการหลบหนี หลังจากได้รับการปล่อยตัว	-	✓	✓	✓	✓
9. ความร้ายแรงของฐานความผิด/อัตราโทษตามข้อหากระทำ ผิด/สภาพความผิด	-	✓	✓	✓	✓
10. การยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน	-	-	✓	-	-
11. ผู้มาขอค้ำประกัน (ประชาชน ผู้เสียหาย อัยการและ ตำรวจ)	-	-	✓	✓	-
12. ประวัติการกระทำผิดซ้ำ	-	-	-	✓	✓
13. ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	-	-	✓	✓	-
14. การมอบตัว/การรับสารภาพ	-	-	✓	✓	-
15. ตัดยาเสพติด	-	-	-	-	✓

3) ผลการให้สัมภาษณ์ของผู้พิพากษา แยกตามประเด็นของคดี
ตาราง 5-8 ผลการให้สัมภาษณ์ของผู้พิพากษา แยกตามประเด็นของคดี

คดี	ผู้พิพากษา				
	1	2	3	4	5
คดีเกี่ยวกับยาเสพติด	-	-	-	✓	✓
คดีเกี่ยวกับเพศ	-	-	-	-	✓
พฤติการณ์ คดีอุกอาจ ไม่เกรงกลัวกฎหมาย ต่อสู้ ชัดขวาง แสดงเจตนาหลบหนี	-	-	-	-	✓

5.2.2 ผลการทดลองใช้แบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดให้มีการทดลองใช้แบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก ที่ประกอบด้วย ผู้เก็บข้อมูล และเครื่องมือ ที่ต้องฝึกให้มีความน่าเชื่อถือ หลังจากผู้เก็บข้อมูลผ่านการฝึกปฏิบัติ แล้วจึงลงไปเก็บข้อมูลจริง โดยมีรายละเอียดของการฝึกปฏิบัติ ดังนี้

1) การฝึกปฏิบัติ

ในการฝึกปฏิบัตินี้ ผู้วิจัยได้จัดให้มีการอบรมเชิงปฏิบัติการ เพื่อให้ผู้เก็บข้อมูลมีความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายของ บุคลิกภาพแบบแปรปรวน เทคนิคการสัมภาษณ์ และได้ทดลองฝึกปฏิบัติในการสัมภาษณ์ โดยรายละเอียดการฝึกมีดังต่อไปนี้

1.1) จำนวนผู้เข้าร่วมการฝึก

มีผู้เข้าร่วมการฝึกทั้งหมด 10 คน ดังนี้

ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาจิตวิทยาพัฒนาการ	จำนวน 6 คน
ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาจิตวิทยาคลินิก	จำนวน 2 คน
ผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท สาขาการพัฒนาศักยภาพมนุษย์	จำนวน 2 คน

1.2) รูปแบบการฝึก

ในการฝึกปฏิบัติการสัมภาษณ์กรณีศึกษา แบ่งการฝึกออกเป็น 2 รูปแบบ คือ 1. ฝึกจากกรณีศึกษาสมมติ ภายในห้องอบรมเชิงปฏิบัติการ 2. ฝึกจากกรณีศึกษาทั่วไป โดยให้ผู้เก็บข้อมูลเลือกกรณีศึกษาจากคนใกล้ตัวจำนวน 2 กรณีศึกษา เพื่อฝึกเทคนิคในการสัมภาษณ์ (รายละเอียดของแบบฝึกการสัมภาษณ์ ตามภาคผนวกบทที่ 5: 5.2)

1.3) ผลการฝึก

1.3.1) ด้านผู้เก็บข้อมูล

ภายหลังการฝึกปฏิบัติทั้ง 2 รูปแบบ พบผลการฝึกสัมภาษณ์ในเรื่องระยะเวลาโดยเฉลี่ยที่ใช้ในการสัมภาษณ์คือ 20-25 นาทีต่อกรณีศึกษา

ในเรื่องทักษะการสัมภาษณ์ พบว่า ผู้เก็บข้อมูลมีทักษะในการตั้งคำถาม ทักษะการสังเกต ที่เหมาะสมกับการเก็บข้อมูล สังเกตได้จากผลการทำแบบฝึกสัมภาษณ์

1.3.2) ด้านเครื่องมือ

แบบวัดบุคลิกภาพ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก มีองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับการประเมินใน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านอารมณ์ ความสัมพันธ์กับคนอื่น วิถีชีวิต และด้านการต่อต้านสังคม ในแต่ละข้อจะมีการให้คะแนนเป็น 0= ไม่มีอาการ (ในแบบวัดใช้คำว่า ไม่ใช่) 1= มีอาการไม่สม่ำเสมอ (ในแบบวัดใช้คำว่า อาจจะ) และ 2 = มีอาการสม่ำเสมอ (ในแบบวัดใช้คำว่า ใช่)

โดยแบบสัมภาษณ์ที่ใช้ในการฝึกปฏิบัติ นั้น มีการนำคะแนนมาจาก 2 ส่วน ได้แก่ จากผู้ต้องหาประเมินตนเอง และจากการให้คะแนนจากการสัมภาษณ์ของผู้เก็บข้อมูล แต่หลังจากที่ได้ทำการทดลองฝึก ได้มีการปรับให้คิดคะแนนจากการสัมภาษณ์ของผู้เก็บข้อมูลเพียงอย่างเดียว โดยผลที่ได้จากการทดลอง ทำให้มีการเรียงลำดับข้อคำถาม เรียงลำดับตามองค์ประกอบของแต่ละด้าน และได้แนวคำถาม และแนวทางการให้คะแนน (รายละเอียดตามภาคผนวกบทที่ 5: 5.3)

2) การเก็บข้อมูลจริง

เมื่อนำเครื่องมือแบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึกไปใช้กับศาลจำนวน 7 ศาล เก็บข้อมูลระหว่างเดือนกรกฎาคม ถึง เดือนพฤศจิกายน 2560 และ พบว่ามีผู้ต้องหาให้ความร่วมมือตอบแบบสัมภาษณ์จำนวน 136 คน เมื่อทำการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นของแบบสัมภาษณ์ทั้งฉบับ พบว่ามีค่าความเชื่อมั่น .802 (11 ข้อ) ถือว่ามีความเชื่อมั่นสูง

5.2.3 ผลการทดลองใช้แบบวัดบุคลิกภาพ แบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale)

แบบวัดบุคลิกภาพแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale) การสร้างแบบวัดนี้ ได้จากการศึกษานิยามของ Psychopathic personality ชุด Screen จำนวน 12 ข้อ มีคะแนน 0-24 คะแนน cut of > 18 คิดเป็นร้อยละ 75 และจากคู่มือการใช้แบบประเมินความเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมรุนแรง (ณัฐฉัตร อรินทร์, 2553) จากนั้นทำการร่างข้อคำถามซึ่งสอดคล้องกับนิยาม จำนวน 22 ข้อ ใช้มาตราประเมินค่า 5 ระดับ ได้แก่ ใช่ฉันทเลย มีส่วนเหมือนฉันทค่อนข้างมาก มีส่วนเหมือนฉันทปานกลาง มีส่วนเหมือนฉันทค่อนข้างน้อย และ ไม่ใช่ฉันทเลย โดยที่ผู้ให้คะแนนรวมสูงกว่าเป็นผู้มีอาการบุคลิกภาพแปรปรวน (Psychopathic) สูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนน้อย มีการตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาโดยทิมวิจัย จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักโทษชายจำนวน 117 คน และนักโทษหญิงจำนวน 92 คน รวม 209 คน พิมพ์เขียวของแบบวัดบุคลิกภาพ ดังตาราง 5-9

ตาราง 5-9 พิมพ์เขียวข้อคำถามที่ใช้ ตามนิยามของบุคลิกภาพแปรปรวน (psychopathic)

แบบคัดกรอง 12 ข้อ	แบบสอบถาม 22 ข้อ	
	นักโทษหญิง	นักโทษชาย
1. คบหาใครแบบผิวเผิน	ข้อ 1 ฉันไม่มีคนใกล้ชิดสนิทสนมที่ฉันรู้สึกจริงใจ (-)	ข้อ 1 ฉันเล่าเรื่องส่วนตัวให้เพื่อนและคนสนิทฟัง (+)
	ข้อ 2 ฉันไม่ต้องการคบใครแบบรู้จักและเข้าใจกันดี (-)	
2. คอยโต โอ้อวด หลงผิด	ข้อ 3 ฉันเชื่อว่าตัวเองมีความเก่งกว่าคนอื่น และบางครั้งก็ใช้เพื่อประโยชน์ของตัวเอง (-)	
	ข้อ 4 ฉันเชื่อว่าตัวเองเหนือกว่าคนอื่น และพูดให้คนรอบๆ รู้อย่างมั่นใจ (-)	
3. หลอกลวง เสแสร้ง ไม่ซื่อ	ข้อ 5 ถ้าจำเป็น ฉันจะแต่งเรื่องไม่จริงมาเล่าได้อย่างสบายใจ (-)	
4. เอาใจใส่ในอารมณ์หรือความรู้สึกของผู้อื่น	ข้อ 6 ฉันไม่ค่อยเข้าใจความรู้สึก (รัก โกรธ เศร้า) ของผู้อื่น (-)	
	ข้อ 7 เมื่อเพื่อนสนิทรู้สึกเศร้าใจ บ่อยครั้งที่ฉันไม่เข้าใจถึงความรู้สึกนั้น (-)	
	ข้อ 8 ฉันมักไม่ค่อยรู้ตัวว่าตนเองทำผิดต่อผู้อื่น จนกระทั่งเขาบอกฉัน (-)	
5. เสียใจเมื่อกระทำผิด	ข้อ 9 คนที่ทำฉันเจ็บ ฉันต้องเอาคืนในสาสม (-)	ข้อ 9 ถ้าฉันกระทำทำให้ใครได้เจ็บปวด ฉันมักคิดว่าสาสมแล้ว (-)
	ข้อ 10 ฉันทำสิ่งใด ไม่ว่าจะผิดแค่ไหน ฉันต้องรับผิดชอบ (+)	
6. ยอมรับภาระหรือความผิดชอบต่อใครหรือสิ่งใด	ข้อ 11 ฉันเชื่อว่าฉันต้องรับผิดชอบในความผิดที่ทำ (+)	
	ข้อ 12 ในหลายๆ สถานการณ์ที่ผ่านมา ฉันขาดการยั้งคิดคือทำโดยไม่คิด (-)	
7. ว่างวาม หุนหันพลันแล่น	ข้อ 13 คนใกล้ชิดขีดบอกว่าฉันใจร้อนและว่างวาม (-)	
	ข้อ 14 เมื่อฉันตั้งเป้าหมายของชีวิตแล้ว ฉันจะพยายามอย่างที่สุด เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย (+)	
8. ขาดเป้าหมายในชีวิต	ข้อ 14 ในชีวิตของฉัน เมื่อตั้งเป้าหมายแล้ว ฉันจะพยายามมุ่งสู่เป้าหมาย (+)	
	ข้อ 15 ฉันเปลี่ยนเป้าหมายได้ตลอดเวลา (-)	
9. ขาดความรับผิดชอบต่องาน	ข้อ 16 งานทุกอย่างที่ฉันทำ ฉันมุ่งมั่นทำให้สำเร็จทุกอย่าง (+)	
	ข้อ 17 ฉันเปลี่ยนเป้าหมายในชีวิตบ่อยๆ (-)	ข้อ 17 ฉันแบ่งพลังทำงานหลายอย่างพร้อมๆ กัน (-)
	ข้อ 18 บางพฤติกรรมของฉันที่ฉันอยากควบคุมแต่ทำไม่เคยสำเร็จ (-)	
10. ควบคุมพฤติกรรมของตนเองไม่ได้	ข้อ 19 พฤติกรรมบางอย่างของฉัน ฉันเคยอยากหยุดแต่ทำไม่ได้ (-)	
	ข้อ 20 ฉันมั่นใจว่าฉันสามารถควบคุมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตัวเองได้ (+)	
	ข้อ 21 ตอนฉันเป็นวัยรุ่น (อายุน้อยกว่า 15 ปี) ฉันเคยทำผิดกฎระเบียบ (-)	
11. ตอนวัยรุ่น (อายุน้อยกว่า 25 ปี) หลีกเลียงข้อบังคับระเบียบ	ข้อ 22 ตอนฉันเป็นวัยรุ่น (อายุน้อยกว่า 15 ปี) ฉันเคยทำผิดระเบียบของโรงเรียนหลายๆ อย่าง (-)	ข้อ 22 ตอนฉันเป็นวัยรุ่น (อายุน้อยกว่า 15 ปี) เคยคิดหยุดพฤติกรรมไม่ดีบางอย่างของตัวเอง (+)
	12. ตอนเป็นผู้ใหญ่ (อายุมากกว่า 25 ปี) หลีกเลียงกฎหมายข้อบังคับ	
ไม่มีข้อคำถามนี้เพราะนักโทษเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งถือว่าทำผิดกฎข้อบังคับอยู่แล้ว		

แบบคัดกรอง 12 ข้อ	แบบสอบถาม 22 ข้อ	
	นักโทษหญิง	นักโทษชาย
หมายเหตุ หลังการวิเคราะห์มีการตัดข้อเนื่องจากค่าอำนาจจำแนกรายข้อต่ำกว่า 0.2 หรือมีค่าลบ	องค์ประกอบ 1 ตัด ข้อ 9 องค์ประกอบ 2 ตัด ข้อ 14, 16, 20	องค์ประกอบ 1 ตัด ข้อ 1, 9 องค์ประกอบ 2 ตัด ข้อ 14,17,22

ผลการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือวัดบุคลิกภาพแบบแปรปรวนพบว่าในกลุ่มนักโทษชาย องค์ประกอบที่ 1 มีจำนวนข้อคำถามที่มีคุณภาพจำนวน 9 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแบบความสอดคล้องภายใน (alpha coefficient) เท่ากับ 0.61 ข้อคำถามที่เลือกไว้มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .20 - .44 ค่าคะแนนแบ่งกลุ่มที่มีอาการบุคลิกภาพแปรปรวนองค์ประกอบ 1 อยู่ที่ 34 คะแนน (ร้อยละ 75) องค์ประกอบที่ 2 มีจำนวนข้อคำถามที่มีคุณภาพจำนวน 8 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแบบความสอดคล้องภายใน (alpha coefficient) เท่ากับ 0.70 ข้อคำถามที่เลือกไว้มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .07 - .60 ค่าคะแนนแบ่งกลุ่มที่มีอาการบุคลิกภาพแปรปรวนองค์ประกอบ 2 อยู่ที่ 30 คะแนน (ร้อยละ 75)

ในกลุ่มนักโทษหญิง องค์ประกอบที่ 1 มีจำนวนข้อคำถามที่มีคุณภาพจำนวน 10 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแบบความสอดคล้องภายใน (alpha coefficient) เท่ากับ 0.81 ข้อคำถามที่เลือกไว้มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .33 - .62 ค่าคะแนนแบ่งกลุ่มที่มีอาการบุคลิกภาพแปรปรวนองค์ประกอบ 1 อยู่ที่ 38 คะแนน (ร้อยละ 75) องค์ประกอบที่ 2 มีจำนวนข้อคำถามที่มีคุณภาพจำนวน 8 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแบบความสอดคล้องภายใน (alpha coefficient) เท่ากับ 0.79 ข้อคำถามที่เลือกไว้มีค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .34 - .63 ค่าคะแนนแบ่งกลุ่มที่มีอาการบุคลิกภาพแปรปรวนองค์ประกอบ 2 อยู่ที่ 30 คะแนน (ร้อยละ 75)

5.3 ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงในศาลของประเทศไทย

ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยง แบ่งออกเป็น 2 นัย กล่าวคือ นัยแรก หมายถึง กลไกการทำงานปล่อยชั่วคราวในชั้นศาล ซึ่งเกี่ยวข้องกับขั้นตอนการทำงาน และผู้ปฏิบัติงาน เจ้าหน้าที่ศาล และผู้พิพากษา อีกนัย หมายถึง เครื่องมือที่สร้างขึ้นโดยใช้ข้อมูลจากงานวิจัยในอดีตและข้อมูลจากผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ขอให้ปล่อยชั่วคราว จำนวน 3 เครื่องมือ ประกอบด้วย แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ แบบวัดบุคลิกภาพ และเครื่องมือสำหรับการตัดสินใจของผู้พิพากษา มีรายละเอียด ดังนี้

5.3.1 แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ (รายละเอียดตามภาคผนวกบทที่ 5: 5.4)

แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย 2 ส่วน ได้แก่

1) ส่วนแรกข้อมูลทั่วไปของผู้ต้องหาหรือจำเลย ประกอบด้วย เลขประจำตัวประชาชน ชื่อนามสกุล

2) ส่วนที่ 2 เป็นดัชนีความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ จำนวน 15 ดัชนี แบ่งเป็น 2 ด้านที่สำคัญ ได้แก่ 1) ดัชนีความเสี่ยงต่อการหลบหนีจำนวน 14 ข้อ และ 2) ดัชนีความเสี่ยงที่แสดงถึงแนวโน้มของการกระทำผิดซ้ำจำนวน 1 ข้อ ทั้งนี้ในส่วนของดัชนีความเสี่ยง ยังมีการระบุแหล่งที่มาของข้อมูล จาก 3

แหล่ง ได้แก่ ข้อมูลจากเอกสารชุดคำร้องขอฝากขัง ข้อมูลจากฐานข้อมูลของศาล และ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

5.3.2 แบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก (รายละเอียดตามภาคผนวกบทที่ 5: 5.5.1)

แบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก มีองค์ประกอบที่สำคัญสำหรับการประเมินใน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านอารมณ์ ความสัมพันธ์กับคนอื่น วิถีชีวิต และด้านการต่อต้านสังคม ในแต่ละข้อจะมีการให้คะแนนเป็น 0= ไม่มีอาการ (ในแบบวัดใช้คำว่า ไม่ใช่) 1= มีอาการไม่สม่ำเสมอ (ในแบบวัดใช้คำว่า อาจจะมี) และ 2 = มีอาการสม่ำเสมอ (ในแบบวัดใช้คำว่า ใช่)

ในการประเมิน ดูจากคะแนนรวม มากกว่า 18 คือว่ามีอาการผิดปกติทางจิต ทั้งนี้ สามารถแยกประเมินรายละเอียดของทั้ง 2 ด้านได้อีกเช่นกัน โดยข้อคำถามข้อ 1-6 เป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์ และข้อคำถามข้อ 7-12 เป็นองค์ประกอบด้านการต่อต้านสังคม

โดยการแปลผลคะแนน จะแปลผลตามองค์ประกอบทั้ง 2 ด้าน ได้แก่

-องค์ประกอบ 1 ข้อ 1-6 คะแนนมากกว่า 9 แสดงว่าเป็นผู้มีปัญหาด้านความรัก และความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเป็นคนเห็นแก่ตัว เอาเปรียบ และใช้ประโยชน์จากผู้อื่นอย่างไม่ละอายใจ

-องค์ประกอบ 2 ข้อ 7-12 คะแนนมากกว่า 9 แสดงว่า เป็นคนที่พร้อมจะทำผิดต่อกฎหมาย หรือแนวปฏิบัติของสังคม

5.3.3 แบบวัดบุคลิกภาพแบบมาตราประเมินค่า (Rating scale) (รายละเอียดตามภาคผนวกบทที่ 5: 5.5.2)

แบบวัดบุคลิกภาพแบบมาตราประเมินค่าที่ใช้ คือ แบบวัดบุคลิกภาพแบบมาตราประเมินค่าของผู้ชาย และของผู้หญิงที่ตัดข้อคำถาม ตามหมายเหตุตาราง 5-9

5.3.4 การตัดสินใจของผู้พิพากษา (รายละเอียดตามภาคผนวกบทที่ 5: 5.6)

เครื่องมือที่ใช้ในขั้นตอนของการประเมินความเสี่ยงและกำกับดูแลการปล่อยชั่วคราว ประกอบด้วยข้อมูล 2 หน้า ได้แก่

- 1) หน้าแรกเป็นผลการประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ที่เจ้าหน้าที่กรอกข้อมูลและคิดคะแนนเป็นร้อยละ
- 2) หน้าที่สองเป็นการตัดสินใจของผู้พิพากษา ที่ทำหน้าที่ปล่อยชั่วคราว โดย ใส่เครื่องหมายใดๆ ก็ได้ (o ,x) รอบข้อ 1.1 ถึง 1.5 ข้อใดก็ได้ เพียงข้อเดียว แล้วเซ็นชื่อในช่องที่กำหนดไว้ให้

เมื่อได้ผลทั้งหมดแล้ว ทางผู้วิจัยได้จัดทำคู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวสำหรับเจ้าหน้าที่ (รายละเอียดตามภาคผนวกบทที่ 5: 5.7) และคู่มือสำหรับผู้พิพากษา (รายละเอียดตามภาคผนวกบทที่ 5: 5.8)

บทที่ 6

ผลการทดลองใช้ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยง และข้อเสนอแนะเพื่อการใช้ผลจากการวิจัย

บทนี้เป็นกรนำเสนอเกี่ยวกับการทดลองใช้ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวในศาลจำนวน 7 แห่ง วัตถุประสงค์ของการวิจัยในส่วนนี้เพื่อตรวจสอบว่าการใช้ระบบสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงนี้มีประสิทธิภาพเชิงเปรียบเทียบอย่างไรกับการตัดสินใจปล่อยชั่วคราวก่อนหน้านี้ และการใช้ระบบนี้มีผลอย่างไรต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอเป็น 5 ประเด็น ดังนี้

6.1 วิธีการวิจัย

เพื่อให้เข้าใจภาพโดยรวมของการสร้างระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว จึงนำเสนอวิธีการวิจัยตั้งแต่เริ่มต้นดังนี้

วิธีการวิจัยของงานวิจัยนี้เริ่มจากการวิเคราะห์และการสังเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราวโดยใช้ฐานข้อมูลประเทศไทยคือ Thailis และฐานข้อมูลวารสารจาก American Psychological Association (APA) และ ฐานข้อมูล SAGE Publication คัดกรองบทความที่เกี่ยวข้อง แล้วจึงได้ข้อบ่งชี้ความเสี่ยงการหลบหนี การกระทำผิดซ้ำ หรือการไปยุ่งเหยิงกับพยาน

การวิจัยนี้ทำตามรูปแบบของการสังเคราะห์งานวิจัยที่เรียกว่าการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบ (Systematic Literature Review) ผลทำให้ได้ข้อบ่งชี้ความเสี่ยงจำนวน 26 ตัวดูรายละเอียดใน ตาราง 3-3 ของบทที่ 3 นอกจากนี้ยังได้ภาพของการมีระบบสืบเสาะข้อมูลเพื่อการประเมินความเสี่ยงของต่างประเทศตามที่ปรากฏผลในบทที่ 4

ลำดับต่อมาเป็นการวิจัยเชิงปริมาณเพื่อค้นหาตัวบ่งชี้ที่ทำนายการหลบหนีของผู้ต้องหาคดีอาญาในประเทศไทยโดยใช้ข้อมูลจากสำนวนคดีแดงจากศาลชั้นต้นจากภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย 4 แห่ง โดยสร้างแบบบันทึกจากข้อบ่งชี้ความเสี่ยงและข้อมูลที่ปรากฏมีบันทึกคดี ทำการเก็บข้อมูลทั้งคดีที่มีการหลบหนี และคดีที่ไม่มีการหลบหนี ในคดีอาญาเกี่ยวกับคดีเกี่ยวกับเพศ คดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน คดีเกี่ยวกับเอกสาร คดีเกี่ยวกับจราจร และคดีเกี่ยวกับยาเสพติด โดยคัดย้อนหลังไป 5 ปี รวบรวมสำนวนคดีของผู้ต้องหาได้ทั้งหมด 1,148 สำนวนคดี มีอัตราส่วนการหลบหนีอยู่ที่ร้อยละ 24 หลังจากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์ Chi-square พบว่ามีดัชนีที่สัดส่วนผู้ต้องหาที่หลบหนี และไม่หลบหนีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 14 ดัชนี ตามที่ปรากฏในบทที่ 3 ตาราง 3-6 โดยนำหน้าดัชนี ใช้ 0 และ 1 หมายความว่า ค่าดัชนีที่ค่าเป็น 1 ผู้ต้องหามีความเสี่ยงสูงกว่า ค่า 0 และเพื่อให้การประเมินความเสี่ยงใช้ข้อมูลด้านจิตวิทยาของการเป็นอาชญากรจึงมีการใช้เครื่องมือสัมภาษณ์เชิงลึกบุคลิกภาพแปรปรวนด้วย

ลำดับต่อมาเป็นการทดลองใช้ระบบสืบเสาะเพื่อการประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราวกับศาลชั้นต้น จำนวน 3 ศาลและต่อมาเพิ่มเป็น 7 ศาล การทดลองเริ่มเดือนกรกฎาคม 2560 (ซึ่งก่อนหน้านี้มีการนำร่องในเดือนกุมภาพันธ์ 2560 และมีการทำระบบคอมพิวเตอร์เพื่อการเก็บข้อมูลซึ่งทำเพิ่มเติม) การวิจัยช่วงนี้เป็นกรวิจัยปฏิบัติการโดยมีการติดตามผลที่จำนวนผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราว จำนวนผู้ต้องหาที่มารายงานตัว จำนวนผู้ต้องหาที่หลบหนี จำนวนผู้ต้องหาที่กระทำผิดซ้ำ โดยผลการติดตามพบว่าจำนวนผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวในจำนวนที่มากขึ้น แต่อัตราส่วนของการหลบหนีไม่ควรมากขึ้นกว่าเดิม

นอกจากนี้จากการสอบถามผู้เกี่ยวข้องพบว่า การมีระบบยังแสดงถึงความยุติธรรมของระบบศาลที่ให้โอกาสแก่ผู้ด้อยโอกาสให้สร้างอิสรภาพ ให้แก่ตนเองได้อย่างเท่าเทียมกับกลุ่มที่มีโอกาสดีกว่า รวมทั้งไม่สร้างภาระแก่ผู้ต้องหาในการใช้เงินจากนายประกันเอกชน

6.2 ผลการวิจัย

การทดลองใช้ระบบสืบเสาะข้อมูลเพื่อช่วยในการตัดสินใจปล่อยชั่วคราวในศาลทั้ง 7 ศาล มีผลการวิจัยดังนี้

จำนวนผู้ต้องหาที่เข้าร่วมโครงการ “ปล่อยฟรีไม่มีประกัน” เป็นผู้ต้องหาที่มีฐานความผิดจำคุกไม่เกิน 5 ปี การทดลองนี้เก็บข้อมูลระหว่างเดือนกรกฎาคม – พฤศจิกายน 2560 ได้จำนวน 133 คน จำแนกตามศาล 7 ศาล ดังนี้

ตาราง 6-1 จำนวนผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราว จำแนกตามฐานความผิด

ศาล	ฐานความผิด						รวม
	เกี่ยวกับยาเสพติด	เกี่ยวกับจราจร	เกี่ยวกับทรัพย์สิน	เกี่ยวกับร่างกาย	เกี่ยวกับเอกสาร	อื่นๆ	
1.ศาลจังหวัดเชียงใหม่	22	0	5	2	2	4	35
2.ศาลอาญากรุงเทพใต้	28	0	7	0	2	1	38
3.ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช	28	0	3	2	0	0	33
4.ศาลจังหวัดจันทบุรี	2	1	1	0	0	5	9
5.ศาลจังหวัดขอนแก่น	6	0	1	0	1	5	13
6.ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์	3	0	0	0	0	1	4
7.ศาลอาญานนทบุรี	1	0	0	0	0	0	1
รวม	90	1	17	4	5	16	133

จากตาราง 6-1 พบว่าศาลอาญากรุงเทพใต้มีจำนวนการปล่อยชั่วคราวสูงสุด รองลงมาคือศาลจังหวัดเชียงใหม่และศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช ตามลำดับ นอกจากนี้ข้อมูลแสดงว่า คดีที่มีการปล่อยชั่วคราวมากที่สุด คือ คดียาเสพติด ตามด้วยคดีลักทรัพย์

ตาราง 6-2 แสดงจำนวนผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราว จำแนกตาม ดัชนีการปล่อยชั่วคราว กลุ่ม 1

ศาล	สัญชาติและเชื้อชาติ		กลุ่มอาชีพ		รายได้ต่อเดือน		ภูมิลำเนา	
	ไทย	ไม่ใช่	ไม่ใช่ เจ้าของ	เจ้าของ ธุรกิจ	มากกว่า 20,000	น้อยกว่า 20,000	เหมือนกัน	ต่างกัน
1.ศาลจังหวัด เชียงใหม่	31	2	31	2	3	30	26	7
2.ศาลอาญา กรุงเทพใต้	32	0	29	3	4	28	20	12
3.ศาลจังหวัด นครศรี ธรรมราช	31	0	30	1	2	29	23	8
4.ศาลจังหวัด จันทบุรี	7	1	7	1	2	6	6	2
5.ศาลจังหวัด ขอนแก่น	13	0	11	2	2	11	11	2
6.ศาลจังหวัด กาฬสินธุ์	3	0	3	0	0	3	3	0
7.ศาลอาญา ธนบุรี	1	0	1	0	0	1	1	0
รวม	118	3	112	9	13	108	90	31

ตาราง 6-2 แสดงว่า การตัดสินปล่อยชั่วคราวของแต่ละศาลมีความสอดคล้องกันในการใช้ดัชนีเสี่ยง กล่าวคือ มีการปล่อยผู้ต้องหาที่เป็นเป็นสัญชาติและเชื้อชาติไทยมากกว่า ผู้ต้องหาที่ไม่ใช่สัญชาติไทย มีการปล่อยผู้ต้องหาที่ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจมากกว่า ผู้ต้องหาที่เป็นเจ้าของธุรกิจ มีการปล่อยผู้ต้องหาที่มีรายได้น้อยกว่า 20,000 มากกว่า ผู้ต้องหาที่มีรายได้มากกว่า 20,000 และมีการปล่อยผู้ต้องหาที่มีภูมิลำเนาและที่อยู่ปัจจุบันเป็นที่เดียวกันมากกว่าภูมิลำเนาและที่อยู่ปัจจุบันต่างกัน ทั้งนี้มีการใช้ดัชนีความเสี่ยง 2 ตัวที่ไม่สอดคล้องกับคะแนนความเสี่ยงคือ กลุ่มอาชีพ และ รายได้ต่อเดือน

ตาราง 6-3 แสดงจำนวนผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราว จำแนกตามดัชนีการปล่อยชั่วคราว กลุ่ม 2

ศาล	พฤติการณ์คดี		การปฏิเสธข้อกล่าวหา		ลักษณะการกระทำผิด		ผลต่อผู้เสียหาย			มีผู้มาขอคัดค้าน	
	ไม่มีการวางแผน	การวางแผน	ปฏิเสธ	ไม่ปฏิเสธ	ทำเป็น	ทำคน	ไม่มีผู้เสียหาย	มีผู้เสียหาย	/	ไม่มี	มี
1.ศาลจังหวัดเชียงใหม่	25	8	3	30	2	31	24	9		33	0
2.ศาลอาญากรุงเทพใต้	28	4	1	31	8	24	27	5		21	11
3.ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช	26	5	2	29	2	29	25	6		22	9
4.ศาลจังหวัดจันทบุรี	8	0	0	8	2	6	5	3		8	0
5.ศาลจังหวัดขอนแก่น	8	5	2	11	1	12	8	5		6	7
6.ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์	3	0	0	3	2	1	3	0		3	0
7.ศาลอาญาธนบุรี	1	0	0	1	0	1	1	0		0	1
รวม	99	22	8	113	17	104	93	28		93	28

ตาราง 6-3 แสดงว่า การตัดสินใจปล่อยชั่วคราวของแต่ละศาลมีความสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก ในการใช้ดัชนีเสี่ยง กล่าวคือ มีการปล่อยผู้ต้องหาที่มีพฤติการณ์คดีแบบไม่มีการวางแผนมากกว่า ผู้ต้องหาที่มีการวางแผน มีการปล่อยผู้ต้องหาที่ไม่ปฏิเสธข้อกล่าวหามากกว่า ผู้ต้องหาที่ปฏิเสธข้อกล่าวหา มีการปล่อยผู้ต้องหาที่มีลักษณะการกระทำผิดคนเดียว มากกว่า ผู้ต้องหาที่ทำผิดเป็นกลุ่ม และมีการปล่อยผู้ต้องหาที่ไม่กระทำให้เกิดความเสียหายมากกว่า ผู้ต้องหาที่ทำให้มีการเสียหายหรือเสียชีวิต และสุดท้ายมีการปล่อยผู้ต้องหาที่ไม่มีผู้มาขอคัดค้านมากกว่าผู้ต้องหาที่มีผู้มาขอคัดค้าน ทั้งนี้มีการใช้ดัชนีความเสี่ยง 1 ตัวที่ไม่สอดคล้องกับคะแนนความเสี่ยง คือ การปฏิเสธข้อกล่าวหา

ตาราง 6-4 แสดงจำนวนผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราว จำแนกตามดัชนีการปล่อยชั่วคราว กลุ่ม 3

ศาล	ทำผิดระหว่างปล่อยตัว		การจำคุกในอดีต		คดีอื่นค้างพิจารณา		ถูกตั้งข้อหา		ไม่มาตามนัด		คะแนนแบบวัดบุคลิกภาพ	
	ไม่เคย	เคย	ไม่มี	มากกว่า 1 ครั้ง	ไม่มี	มี	ไม่มี	มีมากกว่า 1 ข้อหา	ไม่มี	มีมากกว่า 1 ครั้ง	ต่ำกว่า 18 คะแนน	มากกว่า หรือเท่ากับ 18
1.ศาลจังหวัดเชียงใหม่	33	0	27	6	32	1	31	2	33	0	25	8
2.ศาลอาญากรุงเทพใต้	32	0	24	8	32	0	9	23	32	0	30	2
3.ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช	30	1	26	5	28	3	17	14	30	1	30	1
4.ศาลจังหวัดจันทบุรี	7	1	5	3	8	0	4	4	7	1	8	0
5.ศาลจังหวัดขอนแก่น	13	0	13	0	13	0	8	5	13	0	13	0
6.ศาลจังหวัดกาฬสินธุ์	3	0	3	0	3	0	2	1	3	0	3	0
7.ศาลอาญาธนบุรี	1	0	1	0	1	0	1	0	1	0	1	0
รวม	119	2	99	22	117	4	72	49	119	2	110	11

ตาราง 6-4 แสดงว่า การตัดสินปล่อยชั่วคราวของแต่ละศาลมีความสอดคล้องกันเป็นส่วนมาก ในการใช้ดัชนีเสี่ยงกล่าวคือ มีการปล่อยผู้ต้องหาที่ไม่เคยทำผิดระหว่างการปล่อยชั่วคราวมากกว่า ผู้ต้องหาที่เคยทำผิดระหว่างการปล่อยชั่วคราว มีการปล่อยผู้ต้องหาที่ไม่มีการจำคุกในอดีตมากกว่าผู้ต้องหาที่มีการจำคุกในอดีต มีการปล่อยผู้ต้องหาที่ไม่มีคดีค้างการพิจารณามากกว่า ผู้ต้องหาที่มีคดีค้างการพิจารณา และมีการปล่อยผู้ต้องหาที่มีรายงานตัวตามนัดหมายมากกว่าไม่มาตามนัดหมาย และสุดท้ายมีการปล่อยผู้ต้องหาที่มีคะแนนจากแบบวัดบุคลิกภาพแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ที่มีคะแนนน้อยไม่แสดงบุคลิกภาพแบบแปรปรวนมากกว่า ผู้ต้องหาที่มีคะแนนจากแบบวัดบุคลิกภาพแบบสัมภาษณ์เชิงลึกที่มีคะแนนมากแสดงบุคลิกภาพแบบแปรปรวน ทั้งนี้มีการใช้ดัชนีความเสี่ยงทุกตัวค่อนข้างสอดคล้องกับคะแนนความเสี่ยง

ตาราง 6-5 แสดงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson correlation coefficient) ระหว่างตัวแปร

		คะแนนแบบวัด บุคลิกภาพ	การตัดสินใจ	ดัชนีกลุ่มที่ 1 (behdim1)	ดัชนีกลุ่มที่ 2 (behdim2)	ดัชนีกลุ่มที่ 3 (behdim3)	คะแนน องค์ประกอบ 1	คะแนน องค์ประกอบ 2	ฐานความผิด
คะแนนแบบวัดบุคลิกภาพ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	1	.098	-.043	.004	-.076	.627**	.479**	-.119
	การทดสอบสมมติฐานแบบสองทาง		.288	.634	.967	.400	.000	.000	.192
	จำนวนตัวอย่าง	124	120	124	124	124	121	121	121
การตัดสินใจ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	.098	1	.019	.124	.301**	.075	.210*	-.068
	การทดสอบสมมติฐานแบบสองทาง	.288		.838	.176	.001	.417	.023	.467
	จำนวนตัวอย่าง	120	120	120	120	120	118	118	118
ดัชนีกลุ่มที่ 1 (behdim1)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	-.043	.019	1	-.066	-.034	.031	-.029	-.127
	การทดสอบสมมติฐานแบบสองทาง	.634	.838		.466	.706	.738	.755	.166
	จำนวนตัวอย่าง	124	120	124	124	124	121	121	121
ดัชนีกลุ่มที่ 2 (behdim2)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	.004	.124	-.066	1	-.106	.011	-.039	.221*
	การทดสอบสมมติฐานแบบสองทาง	.967	.176	.466		.241	.908	.672	.015
	จำนวนตัวอย่าง	124	120	124	124	124	121	121	121
ดัชนีกลุ่มที่ 3 (behdim3)	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	-.076	.301**	-.034	-.106	1	-.079	.172	-.201*
	การทดสอบสมมติฐานแบบสองทาง	.400	.001	.706	.241		.392	.060	.027
	จำนวนตัวอย่าง	124	120	124	124	124	121	121	121
คะแนนองค์ประกอบ 1	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	.627**	.075	.031	.011	-.079	1	.474**	-.104
	การทดสอบสมมติฐานแบบสองทาง	.000	.417	.738	.908	.392		.000	.234
	จำนวนตัวอย่าง	121	118	121	121	121	133	133	133
คะแนนองค์ประกอบ 2	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	.479**	.210*	-.029	-.039	.172	.474**	1	-.342**
	การทดสอบสมมติฐานแบบสองทาง	.000	.023	.755	.672	.060	.000		.000
	จำนวนตัวอย่าง	121	118	121	121	121	133	133	133
ฐานความผิด	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	-.119	-.068	-.127	.221*	-.201*	-.104	-.342**	1
	การทดสอบสมมติฐานแบบสองทาง	.192	.467	.166	.015	.027	.234	.000	
	จำนวนตัวอย่าง	121	118	121	121	121	133	133	133

** มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01

* มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

จากตาราง 6-5 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่สำคัญ ประกอบด้วย คะแนนแบบวัดบุคลิกภาพ คะแนนองค์ประกอบ 1 และองค์ประกอบ 2 ของแบบวัดบุคลิกภาพแปรปรวน พบว่าคะแนนมีความสัมพันธ์ ดังนี้ องค์ประกอบ 1 และองค์ประกอบ 2 มีความสัมพันธ์เป็นค่าบวก .47 ถือเป็นความสัมพันธ์ปานกลาง และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แปลความได้ว่า ผู้ต้องหาที่มีความบกพร่องด้วยความสัมพันธ์กับ คนใกล้ชิด มีความรักที่ไม่จริงใจ หลอกลวง มีแนวโน้มจะมีความเบี่ยงเบนต่อมาตรฐานของสังคมด้วย โดยพบความสัมพันธ์กับคะแนนรวมบุคลิกภาพ .63 และ .48

เมื่อวิเคราะห์ตัวบ่งชี้ความเสี่ยง 3 กลุ่ม คือ ดัชนีกลุ่มที่ 1 คุณลักษณะของผู้ต้องหา (behdim1) ดัชนีกลุ่มที่ 2 พฤติกรรมของผู้ต้องหา (behdim2) และ ดัชนีกลุ่มที่ 3 ประวัติการกระทำผิด (behdim3) พบว่า ดัชนีเสี่ยงทั้ง 3 กลุ่มมีความสัมพันธ์กันเล็กน้อย แบบไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่พบว่า ดัชนีกลุ่มที่ 3

ประวัติการกระทำผิด (behdim3) มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจปล่อยชั่วคราวของท่านผู้พิพากษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 มีค่าความสัมพันธ์เป็นค่าบวก .30 แสดงว่า ถ้าค่าคะแนนในกลุ่มดัชนีนี้สูง การตัดสินใจจะไม่ปล่อยตัว

ตาราง 6-6 จำนวนการปล่อยชั่วคราว การมารายงานตัว การหลบหนี และการทำผิดซ้ำ จำแนกตามศาล ช่วง 5 เดือน ก่อนและระหว่างดำเนินโครงการ

ศาล	จำนวนปล่อย			จำนวนมารายงานตัว			จำนวนหลบหนี			จำนวนทำผิดซ้ำ		
	ก่อน	ระหว่าง		ก่อน	ระหว่าง		ก่อน	ระหว่าง		ก่อน	ระหว่าง	
		T1	T2		T1	T2		T1	T2		T1	T2
ธนบุรี	0	49	1	0	22	1	0	2	0	0	1	0
กรุงเทพใต้	0	80	17	0	73	14	0	7	3	0	0	0
เชียงใหม่	0	42	15	0	50	10	0	4	0	0	0	0
จันทบุรี	21	166	37	21	160	36	0	13	1	1	6	0
กาฬสินธุ์	0	82	21	0	77	16	0	4	4	0	1	1
ขอนแก่น	0	92	20	0	94	20	0	1	1	0	5	0
นครศรีฯ	0	80	30	0	75	30	0	5	0	0	0	0

หมายเหตุ

T1 หมายถึง เดือนกุมภาพันธ์-พฤษภาคม 2560

T2 หมายถึง เดือนมิถุนายน 2560

6.3 ข้อเสนอแนะจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

การรับฟังความเห็นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องประกอบด้วย ผู้พิพากษา เจ้าหน้าที่ศาล สื่อมวลชน ทนายความ ตำรวจ และนักวิชาการ จำนวน 58 คน พบข้อสรุปเป็นรายประเด็นดังนี้

ประเด็นที่ 1 ความเห็นเรื่องข้อบ่งชี้ความเสี่ยง

จากการทบทวนงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ และการบันทึกเอกสารจากสำนวนคดีที่มีการปล่อยชั่วคราว พบว่ามีข้อบ่งชี้ความเสี่ยง จำนวน 26 ข้อบ่งชี้ เมื่อทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบระหว่างผู้ต้องหาที่หลบหนีและผู้ต้องหาที่ไม่หลบหนีแล้วพบว่าดัชนีที่จำแนกระหว่าง 2 กลุ่มมี 14 ดัชนี เมื่อนำไปทดลองใช้แล้ว มีผู้เกี่ยวข้องให้ความเห็นเพิ่มเติมดังตาราง 6-7

ตาราง 6-7 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับดัชนีความเสี่ยงการรับฟังความเห็นจากผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

ข้อบ่งชี้ความเสี่ยง	คำอธิบายเพิ่มเติม
การให้น้ำหนักแก่ดัชนีแต่ละตัวควรมีน้ำหนักที่มากกว่า 0 และ 1	เพื่อให้มีความละเอียดและสอดคล้องกับข้อมูลลักษณะของผู้ต้องหายิ่งขึ้น
เชื้อชาติและสัญชาติ	อาจจะเพิ่มคือต้องดูต้นทุนทางสังคม เช่น มีธุรกิจไทยหรือไม่ มี VISA หรือไม่ โดยอาจจะต้องแบ่งรายละเอียดปลีกย่อย
เพศ	บุคลิกภาพแตกต่างกันระหว่างเพศ

ข้อบ่งชี้ความเสี่ยง	คำอธิบายเพิ่มเติม
การศึกษา	ความไม่เข้าใจเอกสาร เสี่ยงหลงผิด
บุคคลในอุปการะเลี้ยงดู	มีบุคคลต้องดูแลมาก มีความเสี่ยงต่ำ
ระยะทางระหว่างที่อยู่กับศาล/การคมนาคม	ความยากลำบากในการเดินทางมารายงานตัว (เวลา: ชั่วโมง)
สถานภาพของครอบครัว	บ้านแตก หย่าร้าง อาจจะมีภาระในครอบครัว มีผู้อยู่ในการดูแลอุปการะอาจจะทำให้เสี่ยงน้อย
พฤติการณ์คดี	ดูจากสถานการณ์ แรงขับ ควาระบุลักษณะของการ กระทำความผิด เช่น เจตนา บันดาลโทษ ความประมาท
กลุ่มอาชีพ	ควรเพิ่มกลุ่มที่ไม่ประกอบอาชีพ และกลุ่มอาชีพของผู้มีอิทธิพล ไม่ประกอบอาชีพ/อาชีพเกี่ยวข้องกับอาชญากรรม
ประวัติการกระทำ	ควรเพิ่มประวัติการต้องโทษ (จำนวนครั้งที่ถูกจำคุก)
ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ประกันกับผู้ต้องหา	ผู้ต้องหา รู้จักกับผู้ใหญ่บ้าน
มีบุคคลรับรอง	บุคคลที่รู้จักและเกรงใจของผู้ต้องหา เช่น ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน ฯลฯ
ภูมิลำเนาของคนในครอบครัว	ดูครอบครัวของผู้ต้องหาว่าอยู่ในภูมิลำเนาเดียวกันหรือไม่
จำนวนผู้พักอาศัย	อยู่คนเดียว หรือ อยู่กับใครบ้าง
การหลีกเลี่ยงหมายเรียก	จำนวนครั้งที่เคยหลีกเลี่ยงหมายเรียก
ปฏิเสธข้อกล่าวหา	ปฏิเสธเพื่อสู้คดี หรือไม่ได้ทำความผิด/ไม่ปฏิเสธ /การยอมรับ คະแนนน่าจะสูง
ความเห็นของพนักงานสอบสวน	ควรใส่ช่องให้เพิ่มเติมเหตุผลในการคัดค้าน/ไม่คัดค้าน
การคัดค้านจากโจทก์/ผู้เสียหาย	แบบฟอร์มควรให้ระบุว่า ใครเป็นผู้คัดค้าน
สถานะ/ความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น	ทราบเหตุผลเห็นยิวร้างผู้ต้องหา/จำเลย อาจจะไม่เห็นระหว่างปล่อย
อายุ/โรคประจำตัว	กรณีผู้ต้องหา/จำเลย มีอายุมากและมีโรคประจำตัวที่ต้องได้รับการรักษาพยาบาลเป็นประจำ อาจจะไม่เห็น
การหลบหนีระหว่างปล่อย	เพิ่มคำ เป็น “ประวัติการหลบหนีระหว่างปล่อย”
อายุความ (พฤติการณ์คดี)	จากพฤติการณ์คดี ถ้าทราบอายุความผู้ต้องหาอาจ ประเมินการหลบหนีได้
อัตราโทษ (พฤติการณ์คดี)	จากพฤติการณ์คดี อัตราโทษสูง ผู้ต้องหามีโอกาสหลบหนี ผลรวมของจำนวนปีที่ติดคุก เนื่องจากเมื่อโทษรุนแรง ทำให้เกิดการหลบหนี ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา 108
ความสามารถ/การรู้ช่องทางหลบหนี	ถ้ารู้ช่องทางการหลบหนี ก็มีโอกาหลบหนี
มูลเหตุจูงใจ	บางกรณีที่เป็นความผิดร้ายแรง (ฆ่าคนตาย) อาจต้อง สืบสวนถึงมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิด เพื่อพิจารณาว่า

ข้อบ่งชี้ความเสี่ยง	คำอธิบายเพิ่มเติม
	ควรปล่อยชั่วคราวหรือไม่ ตัวอย่าง ระหว่างผู้ต้องหาฆ่าสามีมตายเนื่องจากทนถูกทำร้ายร่างกายไม่ไหวกับผู้ต้องหาฆ่าข่มขืนต่อเนื่องต้องพิจารณาแตกต่างกัน
เพิ่มดัชนีเชิงบวก	กรณีมีวงเงินประกันแต่ไม่วางหลักประกัน

ประเด็น 2 ความเห็นเรื่องระบบการสืบเสาะ และประเมินความเสี่ยงเพื่อสนับสนุนการดำเนินการของศาล

จากการทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่า ระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงของต่างประเทศประกอบด้วย ขั้นที่ 1 รวบรวมข้อมูลที่บ่งชี้ความเสี่ยงในการหลบหนี ขั้นที่ 2 ตรวจสอบข้อมูล ขั้นที่ 3 ประเมินความเสี่ยง และ ขั้นที่ 4 รายงานและเสนอความเห็นเกี่ยวกับการให้ปล่อยชั่วคราวและเงื่อนไขต่อศาล เจ้าหน้าที่ศาลจะต้องนำเสนอรายงานต่อศาลด้วยตนเอง เพราะบางกรณีอาจต้องตอบข้อสงสัยจากผู้พิพากษา พนักงานอัยการ และทนายฝ่ายจำเลย ส่วนศาลต้องพิจารณาปัจจัยด้านความปลอดภัยในสังคม และความเสี่ยงในการหลบหนีก่อนสั่งอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวหรือสั่งไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวสำหรับในประเทศไทยก็มีขั้นตอนในการทำงานที่ให้ผู้พิพากษาใช้ดุลพินิจในการตัดสินใจตัดสินปล่อยชั่วคราว ยังไม่มีการกำหนดตัวบ่งชี้ความเสี่ยงและมีการประเมินความเสี่ยงที่เป็นมาตรฐาน

ความเห็นของผู้เกี่ยวข้องเกี่ยวกับระบบการสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงเพื่อสนับสนุนการดำเนินการของศาลพบว่า

1) เกี่ยวกับผลการตัดสิน ข้อ 1.1-1.5

- ควรตัดข้อ 1.1 ให้สาบานตนออกเพราะดูไม่คุ้มครองผู้ถูกกระทำ และการสาบานตนไม่เพียงพอต่อความเสี่ยง ได้ผลระยะสั้น (15 นาที)
- การตัดสินปล่อยชั่วคราวแบบมีเงื่อนไขอาจจะตัดสินมากกว่า 1 ข้อ เช่น ข้อ 1.3 บวกกับ 1.4
- ข้อ 1.3 ควรมีการวางเงินประกันครึ่งหนึ่งกรณีปล่อยชั่วคราว
- ข้อ 1.4 ในกรณีที่อัตราโทษร้ายแรงมาก (ข้อ6-8) เหมาะสมหรือไม่
- ข้อ 1.2 แก่ “หรือ” เป็น “และ”
- การตัดสินควรมีผู้พิพากษาตัดสินมากกว่า 1 ท่าน
- ผู้ต้องหาต่างชาติใช้เกณฑ์ร่วมกับสัญชาติไทยไม่ได้

2) เกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ประเมินความเสี่ยง

- แบบประเมินความเสี่ยงควรใช้จากฐานข้อมูลกรณีข้อเท็จจริง ไม่ใช่จากการสอบถามอย่างเดียว ควรมีกระบวนการติดตามตรวจสอบโดยการเก็บข้อมูลมากกว่า 1 คน “ข้อ 4 ภูมิลำเนา ควรมีการสอบถามเพิ่มจากบุคคลที่สามเพื่อเป็นการตรวจสอบข้อเท็จจริง” “ข้อ 5 พฤติการณ์คดีควรนำอัตราโทษมาพิจารณาร่วมกัน”
- แบบวัดบุคลิกภาพ (In-depth Interview) เพิ่มแบบสังเกต ขณะสัมภาษณ์ ทักษะของนักจิตวิทยาสำคัญต่อการประเมิน
- เกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ใช้เครื่องมือประเมินมีข้อเสนอแนะว่า ผู้วัดประเมินต้องทดลองใช้ ต้องมีประสบการณ์หรือจิตวิทยาในการพูดคุย/ตั้งคำถาม ความพร้อม/อคติ/สถานการณ์ส่วนบุคคลของผู้วัดประเมินอาจมีผลต่อคะแนนการประเมิน

- สถิติสัมพัทธ์/ระดับการศึกษา ของผู้ต้องหาที่มีผลต่อการตอบคำถาม
- แบบวัดบุคลิกภาพ self-report ปรับข้อความให้เข้าใจตรงกันง่ายขึ้น
- แบบวัดบุคลิกภาพ self-report ผู้ต้องหาน่าจะตอบไปทางบวกอยู่แล้ว
- ข้อคำถามอาจจะใช้ไม่ได้กับทุกกลุ่ม เช่น กลุ่มอัตราโทษสูง
- การถ่วงน้ำหนักข้อ 8 ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย 30% นั้นมีความเหมาะสมหรือไม่ ในกรณีที่ผู้ต้องหาทำผิดเป็นวงกว้างมีผลกระทบต่อผู้เสียหายหลายกลุ่ม หรือหรือทำให้เสียหายทรัพย์สินจำนวนมาก
- เวลาในการวัดประเมิน 30 นาที ไม่เพียงพอ

3) เกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจของผู้พิพากษา ควรคำนึงในประเด็นต่อไปนี้

- ความเสี่ยงควรมี Scale เชิงบวก
- ดูจากการกระทำความผิดของผู้ต้องหา
- สอบถามเจ้าหน้าที่ตำรวจถึงพฤติการณ์มีการหลบหนีขณะจับกุมหรือไม่
- พิจารณาจากข้อมูลส่วนตัว เช่น ความลำบาก เดือดร้อน ของผู้ต้องหา
- ควรคำนึงถึงกลุ่มผู้ถูกกระทำ เช่น เด็ก ผู้หญิง คนพิการ ฯลฯ กรณีป่วยหนัก ปล่อยให้รักษาตัว
- กรณีฝากขังข้อหาหนัก เมื่อถึงคราวฟ้องข้อหาเบาลงก็ต้องนำมาพิจารณา
- ประสบการณ์มาก/น้อยของผู้ตัดสินปล่อยชั่วคราว มีผลต่อการพิจารณา
- ในบางรายอาจลงสัมภาษณ์ด้วยตนเอง
- ผู้ต้องหาต่างชาติใช้เกณฑ์ร่วมกับสัญชาติไทยไม่ได้
- พิจารณาจากพฤติการณ์ของคดี/สาเหตุการกระทำผิด
- ควรใช้ดุลพินิจประกอบกับการพิจารณาหลักประกัน -ให้เขียนเหตุผลหรือดุลพินิจของผู้พิพากษา
- กรณีขอความช่วยเหลือจากกองทุนยุติธรรม ได้รับความช่วยเหลือ 100 % หรือไม่

6.4 ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา

ภายหลังการทดลองใช้เครื่องมือและรับฟังความเห็นของกลุ่มผู้เกี่ยวข้อง มีการเปลี่ยนแปลง ดังนี้ แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์มีการปรับการให้คะแนน จาก 0 และ 1 เป็น 1, 2 และ 3 หรือมากกว่า 3 และตัดดัชนีข้อ 15 คือคะแนนบุคลิกภาพออก ตามที่ปรากฏในตาราง 6-8 ทั้งนี้การเพิ่มการวัดบุคลิกภาพของผู้ต้องหาค่าจะทำเมื่อ ไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มดัชนีที่ 3 เลย หรือท่านผู้พิพากษาให้ดำเนินการประเมินบุคลิกภาพของผู้ต้องหารายนั้น ๆ เพิ่มเติม

เนื่องจากเครื่องมือประเมินบุคลิกภาพมี 2 ฉบับ ฉบับที่ต้องใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก (มี 12 ข้อใช้เวลาประมาณ 30 นาทีในการเก็บข้อมูล) และฉบับที่เป็นมาตรประเมินค่าจำนวน 17 ข้อ สำหรับผู้ชาย และ 18 ข้อสำหรับผู้หญิง (ใช้เวลาในการเก็บ 10 นาทีโดยการอ่านให้ฟังและตอบทีละข้อ) ดังนั้นเจ้าหน้าที่ศาลที่ยังไม่ผ่านการฝึกอบรมการสัมภาษณ์เชิงลึก ควรเลือกใช้แบบประเมินบุคลิกภาพที่เป็นมาตรประเมินค่าโดยใช้เกณฑ์การตัดสินตามที่ระบุในบทที่ 5 ในอนาคตที่เจ้าหน้าที่ศาลผ่านการฝึกอบรมการ

เก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกแล้ว ก็ควรใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกเนื่องจากเป็นเครื่องมือที่มีความเที่ยงตรงและความเชื่อมั่นสูงกว่า

การปรับตัวเลขคะแนนในทุกดัชนีความเสี่ยง ได้มาจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวในบทที่ 3 โดยใช้ค่าร้อยละของการปล่อยชั่วคราวแล้วหลบหนี และไม่หลบหนีเป็นค่าเทียบเคียง

การแบ่งความร้ายแรงของข้อหาเป็น 8 กลุ่มตามหลักเกณฑ์ที่กล่าวไว้ในหนังสือของ ศาสตราจารย์ ดร.เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์ ที่คณะผู้วิจัยนำมาสังเคราะห์และสรุปไว้ในบทที่ 2 หน้า 23

นอกจากนี้มีการปรับค่าความเสี่ยงใหม่ตามที่ปรากฏในตาราง 6-9 โดยให้น้ำหนักแก่กลุ่มดัชนีกลุ่มที่ 3 มากขึ้นเป็นร้อยละ 80 ส่วนกลุ่มดัชนีที่ 1 และ 2 ให้ความเสี่ยงร้อยละ 20 เท่ากัน ค่าน้ำหนักที่ให้กับดัชนีแต่ละกลุ่มได้จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวในบทที่ 3 ที่พบว่าน้ำหนักของดัชนีในกลุ่ม 3 ทำนายการหลบหนี / ไม่หลบหนีของผู้ต้องหาได้สูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่ดัชนีในกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 ทำนายได้น้อยกว่า อีกทั้งดัชนีในกลุ่ม 3 เป็นดัชนีที่ปรากฏเป็นกฎหมายอาญาที่ว่าด้วยการปล่อยชั่วคราว

สุดท้ายคือ การตัดสินใจของผู้พิพากษามีการเปลี่ยนแปลง ตามตาราง 6-11

ตาราง 6-8 ดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว (ปรับปรุง 27/02/61)

ลำดับ	ดัชนี	1 คะแนน	2 คะแนน	3 คะแนนหรือมากกว่า ดูรายละเอียดที่ระบุ
1	สัญชาติ	ไทย	ต่างชาติแต่มีใบอนุญาตทำงานหรือได้รับอนุญาตให้อยู่ถาวร	ต่างชาติไม่มีใบอนุญาตทำงานหรือได้รับอนุญาตให้เข้ามาชั่วคราว
2	การทำงาน	ทำงานปัจจุบันมาไม่น้อยกว่า 1 ปี	ทำงานปัจจุบันน้อยกว่า 1 ปี	ไม่มีงานทำ
3	ที่อยู่อาศัย	เป็นที่เดียวกับภูมิลำเนา	คนละที่กับภูมิลำเนา	อยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง
4	ครอบครัวและภาระอุปการะเลี้ยงดู	มีภาระต้องอุปการะคนในครอบครัว	อยู่บ้านเดียวกับครอบครัวแต่ไม่มีภาระต้องอุปการะ	อยู่คนละแห่งกับครอบครัวและไม่มีภาระต้องอุปการะ
5	พฤติการณ์คดี	ไม่มีการวางแผน		มีลักษณะเป็นการวางแผน/ไตร่ตรองล่วงหน้าให้คะแนน 4 คะแนน
6	รับสารภาพหรือปฏิเสธ	ปฏิเสธ		รับสารภาพ
7	มีผู้ร่วมกระทำความผิดหรือไม่	มี		ไม่มี (ทำคนเดียว)
8	มีผู้เสียหายหรือไม่	ไม่มี	มี	มีการทำร้ายร่างกาย หรือข่มขู่ทำร้ายจิตใจ
9	มีผู้คัดค้านการปล่อยหรือไม่	ไม่มี	มี พนง.สอบสวน/อัยการ หรือ ผู้เสียหาย/พยานคัดค้าน	พนง.สอบสวน/อัยการ และ ผู้เสียหาย/พยานคัดค้าน 6 คะแนน
10	มีคดีอาญาอื่นกำลังอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลหรือไม่	ไม่มี	มี 1 คดี	มีมากกว่า 1 คดี
11	เคยถูกตำรวจตั้งข้อหามาก่อนหรือไม่	ไม่เคย	เคย 1 – 2 ครั้ง	มากกว่า 2 ครั้ง
12	เคยถูกจำคุกมาก่อนหรือไม่	ไม่เคย	เคย 1 ครั้ง	เคยมากกว่า 1 ครั้ง
13	เคยทำผิดระหว่างปล่อยหรือไม่	ไม่เคย		เคย 15 คะแนน

ลำดับ	ดัชนี	1 คะแนน	2 คะแนน	3 คะแนนหรือมากกว่า ดูรายละเอียดที่ระบุ
14	เคยหลบหนี ระหว่างปล่อย ชั่วคราวหรือไม่	ไม่เคย		เคย 15 คะแนน

หมายเหตุ 1 รายละเอียดของการเปลี่ยนชื่อและลดดัชนีอยู่ในตาราง 3-6 บทที่ 3

ตาราง 6-9 สูตรคำนวณความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว (27 ก.พ. 2561)

กลุ่ม	ความเสี่ยง	คะแนนรวมแต่ละกลุ่ม	=	% ความเสี่ยง
กลุ่ม 1 (ข้อ 1-4)	20%	6-4 คะแนน	=	5 %
		9-7 คะแนน	=	10 %
		12-10 คะแนน	=	20 %
กลุ่ม 2 (ข้อ 5-9)	20%	8-5 คะแนน	=	5 %
		12-9 คะแนน	=	10 %
		16-13 คะแนน	=	15 %
		19-17 คะแนน	=	20 %
กลุ่ม 3 (ข้อ 10-14)	80%	5 คะแนน	=	10 %
		6-11 คะแนน	=	40 %
		12-17 คะแนน	=	60 %
		18-39 คะแนน	=	80 %

ตาราง 6-10 ระดับความเสี่ยง

ช่วง % ความเสี่ยง	ระดับความเสี่ยง
20 %	ต่ำมาก
25 % - 40 %	ต่ำ
45 % - 60 %	ปานกลาง
65 % - 80 %	สูง
85 % - 120 %	สูงมาก

ในส่วนของการตัดสินใจของผู้พิพากษา ได้มีการเพิ่มในส่วนของการตัดสินผู้พิพากษา จากเดิม 2 ตัวเลือก ให้มี 3 ตัวเลือก ได้แก่

- 1.ปล่อยชั่วคราว แบบมีเงื่อนไข
- 2.ปล่อยชั่วคราว โดยมีหลักประกัน (ระบุหลักประกัน) _____
- 3.ไม่ปล่อยชั่วคราว เนื่องจาก (ระบุ) _____

โดยการเพิ่มข้อ ปล่อยชั่วคราว โดยมีหลักประกัน นั้นเป็นการแสดงให้เห็นว่า ถึงแม้การวิจัยครั้งนี้ กำหนดขอบเขตของการปล่อยชั่วคราวแบบไม่มีประกัน เนื่องจากดำเนินการวิจัยภายใต้โครงการปล่อยฟรี ไม่มีประกัน แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลสำนวนคดีจำนวน 1,148 สำนวนคดี การวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ข้อบ่งชี้ประเภทของการปล่อยชั่วคราว แบบมีประกันและแบบไม่มีประกันมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการหลบหนีของผู้ต้องหาหรือจำเลย และประเภทของหลักประกันที่ดี ได้แก่ มูลค่าของหลักประกัน การใช้ที่ดินเป็นหลักประกัน และการใช้ตำแหน่งเป็นหลักประกัน จึงกำหนดให้การปล่อยชั่วคราวโดยมีหลักประกัน เป็นหนึ่งตัวเลือกของการตัดสินผู้พิพากษา รายละเอียด ดังตาราง 6-11

ตาราง 6-11 การตัดสินใจของผู้พิพากษา

หมายเลขผู้พิพากษา _____ วันที่ _____ เดือน _____

		← ความร้ายแรงของข้อหา →								
		ร้ายแรงน้อย				ร้ายแรงมาก				
		1	2	3	4	5	6	7	8	
ฐานความผิด ฐานความผิด		โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน	โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีแต่ไม่เกิน 20 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปี แต่ไม่เกิน 20 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี แต่ไม่เกิน 20 ปี	โทษตั้งแต่ 10 ปี ถึงจำคุกตลอดชีวิต	
	เสียหาย → เสียหาย ระดับความเสียหาย ← เสียหายมาก	(0-20%) 1 ต่ำมาก	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1
		(21-40%) 2 ต่ำ	1.1	1.1	1.1	1.1	1.2	1.2	1.2	1.2
		(41-60%) 3 ปานกลาง	1.2	1.2	1.2	1.2	1.3	1.3	1.3	1.3
		(61-80%) 4 สูง	1.3	1.3	1.3	1.3	1.4 หรือ 2	1.4 หรือ 2	1.4 หรือ 2	1.4 หรือ 2
		(81-100%) 5 สูงมาก	1.4	1.4	1.4	1.4	1.5 หรือ 2 หรือ 3	1.5 หรือ 2 หรือ 3	1.5 หรือ 2 หรือ 3	1.5 หรือ 2 หรือ 3

การตัดสินใจ

1. ปลดปล่อยชั่วคราวแบบมีเงื่อนไข
- 1.1 สาบานตน 1.2 สาบานตนหรือแต่งตั้งผู้กำกับดูแล 1.3 รายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ แบบไม่มีที่
- 1.4 รายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่แบบมีที่ 1.5 EM / EM + ห้ามออกหรือเข้าเขตกำหนด
2. ปลดปล่อยชั่วคราว โดยมีหลักประกัน ระบุหลักประกัน.....
3. ไม่ปล่อยชั่วคราว เนื่องจาก

ลงชื่อ.....(ผู้พิพากษา)

.....(ว / ด / ป)

6.5 ข้อเสนอแนะเพื่อการใช้ผลการวิจัย

6.5.1 การใช้เงินประกันและหลักประกันในการปล่อยชั่วคราวไม่ใช่การประกันความเสี่ยงที่คงเส้นคงวา ผลจากการวิจัยพบว่า ผู้ต้องหาที่ได้รับการปล่อยชั่วคราว แบบมีประกัน และไม่มีประกันนั้น มีความเกี่ยวข้องกับ การหลบหนี หรือไม่หลบหนีของผู้ต้องหา ในกลุ่มรวมโดยพบว่า กลุ่มที่ได้รับการปล่อยตัวโดยมีประกัน มีการหลบหนีสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการปล่อยตัวโดยไม่มีประกัน และเมื่อพิจารณาประเภทของหลักประกัน แล้วพบว่าหลักประกันที่มีการหลบหนีน้อยกว่า คือ ที่ดิน ใช้ตำแหน่ง และมูลค่าของหลักประกัน มีค่ามากกว่า 100,000 บาทขึ้นไป อย่างไรก็ตาม การใช้หลักประกันทั้งสามแบบนี้ ก็มีผลต่อการไม่หลบหนี กับกลุ่มตัวอย่าง ในบางศาลชั้นต้น และศาลจังหวัดที่เป็นตัวอย่างเท่านั้น จึงแสดงการใช้หลักประกัน ไม่ได้เป็นการประกันความเสี่ยงที่คงเส้นคงวา

6.5.2 งานวิจัยนี้ใช้การประเมินความเสี่ยง จากการวิจัยข้อมูลของการหลบหนี เมื่อผู้ต้องหาได้รับการปล่อยชั่วคราว จากสำนวนคดีจำนวน 1,148 สำนวนคดี จากการทบทวน และคัดเลือกคดีที่ให้ได้ผลในต่างประเทศและประเทศไทย จำนวน 15 ดัชนีเสี่ยง และนำไปทดลองใช้ในศาลจำนวน 7 แห่ง พบว่ามีประสิทธิภาพในระดับดี คือ จำนวนผู้ได้รับการปล่อยชั่วคราวมีสูงขึ้น แต่อัตราส่วนของการหลบหนี ไม่เพิ่มขึ้น อัตราส่วนของการกระทำผิดซ้ำไม่เพิ่มขึ้น ดังนั้น จึงควรพัฒนา และนำไปใช้อย่างเป็นระบบ และต่อเนื่อง

6.5.3 ระบบการสืบเสาะ และประเมินความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวนี้ มีเครื่องมือสำคัญ คือ แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ แบบประเมินบุคลิกภาพ ซึ่งต้องมีการฝึกผู้ใช้เครื่องมือทั้งสองนี้ ให้มีความชำนาญอีกทั้งต้องมีการจัดสรรเวลาของบุคลากรของศาล ให้มีประสิทธิภาพ หรือเพิ่มบุคลากรที่จะมาทำงานด้านนี้ โดยให้มีการเตรียมการ คือ ควรมีการอบรมอย่างน้อย 1 วัน ให้แก่บุคคลที่จะทำงานในเรื่อง การประเมินความเสี่ยง

6.5.4 การสร้างระบบสืบเสาะและประเมินความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวในการวิจัยนี้มีขอบเขตของกลุ่มเป้าหมาย คือ ผู้ต้องหาคดีอาญาในศาลชั้นต้นที่มีอายุเกิน 18 ปีบริบูรณ์ และเป็นผู้ต้องหาในฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย เกี่ยวกับทรัพย์สิน เกี่ยวกับเอกสาร เกี่ยวกับจราจร และเกี่ยวกับ ยาเสพติด เครื่องมือที่สร้างขึ้นนี้จะนำไปใช้กับผู้ต้องหาที่มีลักษณะแตกต่างไปจากที่กล่าวนี้ควรคำนึงถึงความแตกต่างเรื่องฐานความผิด อายุ ว่าต่างกันมากเพียงใด

6.5.5 ควรมีการเก็บข้อมูลสถิติของการปล่อยชั่วคราว การหลบหนี การกระทำผิดซ้ำอย่างต่อเนื่อง เพื่อประเมินประสิทธิภาพของเครื่องมือและปรับปรุงอย่างสม่ำเสมอ เมื่อพบว่ามีเปลี่ยนแปลงในเรื่องของการ อัตราการหลบหนี หรือการกระทำผิดซ้ำ ที่เพิ่มขึ้นอย่างผิดปกติก็ควรทบทวน ดัชนีทั้ง 14 ตัว การให้น้ำหนักแก่ดัชนี การคิดคะแนนความเสี่ยง

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กุศล บุญเย็น. 2541. *คำอธิบายกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา*. กรุงเทพฯ: นิติบรรณการ.
- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. 2553. *คำอธิบายหลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการดำเนินคดีในชั้นตอนก่อนการพิจารณา*. กรุงเทพมหานคร: ห้างหุ้นส่วนจำกัด สำนักพิมพ์พลสยาม พรินติ้ง (ประเทศไทย).
- คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2550. *โครงการยุติธรรมโพล ครั้งที่ 6 การประกันตัว หรือปล่อยชั่วคราวในคดีอาญา*.
- คณิง ภาไชย. 2555. *กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 1*. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพฯ: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- คำพิพากษาฎีกา จัดพิมพ์โดย เนติบัณฑิตยสภา
- ธัญญา นุช ตันติกุล. 2557. อิศราพราคาแพงสำหรับคนจน: การปล่อยชั่วคราว สภาพปัญหา และหนทางแก้ไข (ตอนที่ 1). *ตุลพาห*, 61(3), 151-179.
- นิติกานต์ จิวพานนท์. 2552. ปัญหาและอุปสรรคของการปล่อยชั่วคราว: ศึกษากรณีการนำระบบประกันภัยมาใช้เป็นหลักประกันตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ณรงค์ ใจหาญ และคณะ. 2549. รายงานสรุปโครงการวิจัยเรื่อง “ศึกษาความเป็นไปได้ในการกำหนดชั้นโทษและการนำไปปรับใช้ในประมวลกฎหมายอาญา”. *ตุลพาห*, 53(2), 1-59.
- ณัฐวุฒิ อรินทร์. 2553. *คู่มือการใช้แบบประเมินความเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมรุนแรง (ฉบับปรับปรุง)*. กรุงเทพฯ: บริษัท ปียอนด์ พับลิชชิง จำกัด.
- บัญญัติ วิสุทธีมรรค. 2533. การประกันตัวผู้ต้องหาชั้นพนักงานอัยการ. *วารสารอัยการ*, 13(5): 22
- บุรณิมา คุณิอาจ. 2557. อำนาจศาลในการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยชั่วคราว. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติศาสตร์) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ประเทือง กิรติบุตร. 2520. *คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พชรเมธ ภูมิสถิต. 2556. ปล่อยตัวชั่วคราว: ศึกษาเปรียบเทียบระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษรและกฎหมายจารีตประเพณีกับกฎหมายไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติศาสตร์) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- มุขเมธิน กลั่นนุรักษ์ ประพิณ ประดิษฐากร และธัญญา นุช ตันติกุล. 2559. เงินไม่ใช่ว่าตอบ (อีกต่อไป): การปล่อยชั่วคราวที่ไม่ยึดโยงกับฐานะหรือทรัพย์สิน กรณีศึกษาของศาลในระดับท้องถิ่นและระดับสหพันธรัฐ ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ประเทศสหรัฐอเมริกา. *ตุลพาห*, 63(2), 38-79.
- สถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรสัตว์. 2560. *รายงานผลการสำรวจความคิดเห็นของผู้พิพากษาเกี่ยวกับการประเมินความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราวของศาลยุติธรรม*. สืบค้นจาก <http://www.rabi.coj.go.th>
- สรรร อักษรกริช. 2555. ปัญหาการปล่อยชั่วคราวในคดีอาญาตามหลักการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหา หรือจำเลยไม่มีความผิด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติศาสตร์) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สิทธิพร บุญคุ้ม. 2550. การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาและจำเลยในคดีอาญาโดยการปล่อยชั่วคราว. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารนิติศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- สุกานดา สาลี. 2555. ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการด้านการขอลปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยของศาลจังหวัดจันทบุรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สุนทร นามแสง. 2555. การคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในระหว่างคดี: ศึกษากรณีการปล่อยชั่วคราวในคดีอัตราโทษจำคุกไม่เกินสามปี. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุรินทร์ มากชูชิต. 2555. ระบบปล่อยตัวชั่วคราวผู้ถูกกล่าวหา: ศึกษาการใช้หลักประกันในคดีอาญา. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะนิติศาสตร์.
- สุวัณชัย ใจหาญ. 2536. คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 2 มาตรา 77 ถึง 156.
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. 2559. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับupdate ล่าสุด). มาตรา 106, มาตรา 107, มาตรา 108.
- อนุมัติ ใจสมุทร. 2514. คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยหลักทั่วไปตลอดถึงการไต่สวนมูลฟ้อง มาตรา 1 ถึงมาตรา 171. พิมพ์ครั้งที่ 9 กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์พี่น้องการพิมพ์.

ภาษาอังกฤษ

- Administration of Pretrial Release and Detention: A Proposal for Unification. (1973). *The Yale Law Journal*, 83(1), 153-180. doi:10.2307/795321
- Alsdorf, M. Public Safety Assessment – Court: PSA – Court. Presentation.
- American BAR Association. 2016. *Frequently asked questions about pretrial release decision making*. Available at: URL:<http://www.nacdl.org/WorkArea/DownloadAsset.aspx?id=25187>. Accessed February 14, 2016.
- Austin, J., Bhati, A., Jones, R.M. & Ocker, R. 2010. *Florida assessment instrument*. The report supported by the Bureau of Justice Assistance (BJA). Available at:www.JFA-Associates.com.
- Austin, J., Ocker, R., & Bhati, A. (2010). *Kentucky Pretrial Risk Assessment Instrument Validation - Pretrial Justice Institute*. Pretrial Justice Institute. Retrieved 10 December 2016, from <http://www.pretrial.org/wpfb-file/2010-ky-risk-assessment-study-jfa-pdf/>
- Baskin-Sommers, A., Baskin, D., Sommers, I., Casados, A., Crossman, M., & Javdani, S. (2016). The impact of psychopathology, race, and environmental context on violent offending in a male adolescent sample. *Personality Disorders: Theory, Research, And Treatment*, 7(4), 354-362. <http://dx.doi.org/10.1037/per0000168>
- Bechtel, K., Holsinger, A., Lowenkamp, C., & Warren, M. A Meta-Analytic Review of Pretrial Research: Risk Assessment, Bond Type, and Interventions. *SSRN Electronic Journal*. <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.2741635>
- Bechtel, K., Lowenkamp, C., & Holsinger, A. (2011). *Identifying the Predictors of Pretrial Failure: A Meta-Analysis Evidence-Based Practices in Action 75 Federal Probation 2011*. Heinonline.org. Retrieved 10 December 2016, from <http://heinonline.org/HOL/LandingPage?handle=hein.journals/fedpro75&div=27&id=&page=> Kentucky pretrial release manual. (2013) (1st ed.). Frankfort, Ky.

- Boccaccini, M., Turner, D., Murrie, D., Henderson, C., & Chevalier, C. (2013). Do scores from risk measures matter to jurors?. *Psychology, Public Policy, And Law*, 19(2), 259-269. <http://dx.doi.org/10.1037/a0031354>
- Churcher, F., Mills, J., & Forth, A. (2016). The predictive validity of the Two-Tiered Violence Risk Estimates Scale (TTV) in a long-term follow-up of violent offenders. *Psychological Services*, 13(3), 232-245. <http://dx.doi.org/10.1037/ser0000073>
- Dahle, K., Biedermann, J., Lehmann, R., & Gallasch-Nemitz, F. (2014). The development of the Crime Scene Behavior Risk measure for sexual offense recidivism. *Law And Human Behavior*, 38(6), 569-579. <http://dx.doi.org/10.1037/lhb0000088>
- Edens, J., Cox, J., Smith, S., DeMatteo, D., & Sörman, K. (2015). How reliable are Psychopathy Checklist–Revised scores in Canadian criminal trials? A case law review. *Psychological Assessment*, 27(2), 447-456. <http://dx.doi.org/10.1037/pas0000048>
- Edens, J., Penson, B., Ruchensky, J., Cox, J., & Smith, S. (2016). Interrater reliability of Violence Risk Appraisal Guide scores provided in Canadian criminal proceedings. *Psychological Assessment*, 28(12), 1543-1549. <http://dx.doi.org/10.1037/pas0000278>
- Evans, S. & Salekin, K. (2014). Involuntary civil commitment: Communicating with the court regarding “danger to other”. *Law And Human Behavior*, 38(4), 325-336. <http://dx.doi.org/10.1037/lhb0000068>
- Federal Pretrial Risk Assessment Instrument (PTRA) - Pretrial Justice Institute. (2016). Pretrial Justice Institute. Retrieved 10 December 2016, from <http://www.pretrial.org/wpfb-file/federal-pretrial-risk-assessment-instrument-2010-pdf/>
- Harris, P., Boccaccini, M., & Murrie, D. (2015). Rater differences in psychopathy measure scoring and predictive validity. *Law And Human Behavior*, 39(4), 321-331. <http://dx.doi.org/10.1037/lhb0000115>
- Jeffrey M. Allen. 1972. *Pretrial release under California Penal code section 853.6: An examination of citation release*. Available at: <http://scholarship.law.berkeley.edu/californialawreview/vol60/iss5/6>
- Jones, R.J. 2012. *The Colorado pretrial assessment tool (CPAT)*. The report jointed partnership among Ten Colorado Countries, the Pretrial Justice, and the JFA Institute.
- Julienne James, Lauren-Brooke Eisen & Ram Subramanian. 2012. *A view from the states: evidence-based public safety legislation*. Available at: [://scholarcommons.law.northwestern.edu/jclc/vol102/iss3/9](http://scholarcommons.law.northwestern.edu/jclc/vol102/iss3/9)
- Lehmann, R., Hanson, R., Babchishin, K., Gallasch-Nemitz, F., Biedermann, J., & Dahle, K. (2013). Interpreting multiple risk scales for sex offenders: Evidence for averaging. *Psychological Assessment*, 25(3), 1019-1024. <http://dx.doi.org/10.1037/a0033098>

- Mamalian, C.A. 2011. *State of the science of pretrial risk assessment*. The research report support by the Bureau of Justice Assistance (BJA). Available at:www.JFA-Associates.com.
- Michael R. Handler. 2011. A Law of passion, not of principle, nor even purpose: A call to repeal or revise the Adam Walsh act amendments to the bail reform act of 1984. Available at:[//scholarcommons.law.northwestern.edu/jclc/vol101/iss1/6](http://scholarcommons.law.northwestern.edu/jclc/vol101/iss1/6).
- Mills, J. & Gray, A. (2013). Two-tiered violence risk estimates: A validation study of an integrated-actuarial risk assessment instrument. *Psychological Services*, 10(4), 361-371. <http://dx.doi.org/10.1037/a0032608>
- Mokros, A., Vohs, K., & Habermeyer, E. (2014). Psychopathy and Violent Reoffending in German-Speaking Countries. *European Journal Of Psychological Assessment*, 30(2), 117-129. <http://dx.doi.org/10.1027/1015-5759/a000178>
- Mono, J.E. Danner; Marie, V. & Lisa, M.S. Risk-based pretrial release recommendation and supervision guidelines. 2015. The report support by the Bureau of Justice Assistance (BJA). Available at:www.JFA-Associates.com.
- Nagel, I.H. 1983. *The legal/extra-legal controversy: Judicial decisions in pretrial release*. Articles by Maurer Faculty. Paper2078. Available at: <http://www/repository.law.indiana.edu/facpub/2078>.
- Pretrial Justice Institute (PJI). 2015 (May). Pretrial risk assessment: science provides guidance on assessing defendants Issue brief. A Publication of the pretrial justice institute. Available at: [http://www.pretrial.org/download/advocacy/Issue%20Brief-Pretrial%20Risk%20Assessment%20\(May%202015\).pdf](http://www.pretrial.org/download/advocacy/Issue%20Brief-Pretrial%20Risk%20Assessment%20(May%202015).pdf)
- Pretrial Justice Institute. (N.D.). Risk assessment evidence-based pretrial decision-making. Available at:www.Pretrial.org
- Sammons, A. (N.D.). Eysenck's theory of the criminal personality. Available at: http://www.psychotron.org.uk/newResources/criminological/A2_AQB_crim_Eysenck_Theory.pdf
- Smid, W., Kamphuis, J., Wever, E., & Van Beek, D. (2014). A comparison of the predictive properties of nine sex offender risk assessment instruments. *Psychological Assessment*, 26(3), 691-703. <http://dx.doi.org/10.1037/a0036616>
- Summers, C. & Willis, T. 2016. Pretrial risk assessment: research summary. USA.: Bureau of Justice Assistance.
- Tarescavage, A., Luna-Jones, L., & Ben-Porath, Y. (2014). Minnesota Multiphasic Personality Inventory-2–Restructured Form (MMPI-2-RF) predictors of violating probation after felonious crimes. *Psychological Assessment*, 26(4), 1375-1380. <http://dx.doi.org/10.1037/pas0000022>
- The Board of Directors of the Judicial Conference of Indiana,. (2010). *Indiana Risk Assessment System*. Ohio: Center for Criminal Justice Research.

- VanNostrand, M., Austrin, J., Bhati, A., & Johns, M. (2012). The Colorado Pretrial Assessment Tool (CPAT). Pretrial justice institute (PJI founded 1977). Retrieved from <https://www.pretrial.org/download/risk-assessment/CO%20Pretrial%20Assessment%20Tool%20Report%20Rev%20-%20PJI%202012.pdf>
- VanNostrand, M. & Lowenkamp, C. (2013). Retrieved 10 December 2016, from http://www.arnoldfoundation.org/wp-content/uploads/2014/02/LJAF_Report_no-interview_FNL.pdf
- Wallinius, M., Delfin, C., Billstedt, E., Nilsson, T., Anckarsäter, H., & Hofvander, B. (2016). Offenders in emerging adulthood: School maladjustment, childhood adversities, and prediction of aggressive antisocial behaviors. *Law And Human Behavior*, 40(5), 551-563. <http://dx.doi.org/10.1037/lhb0000202>
- Wilson, N., (2003). The Utility of the Psychopathy Checklist- Screening Version for Predicting Serious Violent Recidivism in a New Zealand Offender Sample. (Doctorate of Philosophy, University of Waikato).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

บทที่ 3

3.1 เอกสารเชิงวิชาการที่นำมาสังเคราะห์

3.2 แบบบันทึกการเก็บข้อมูลจากสำนวนคดี

3.1 เอกสารเชิงวิชาการที่นำมาสังเคราะห์

บทความที่ 1

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	นิติกานต์ จิวผกาพนธ์
ชื่อเรื่อง	ปัญหาและอุปสรรคของการปล่อยชั่วคราว: ศึกษากรณีการนำระบบประกันภัยมาใช้เป็นหลักประกันตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญา
ปี ค.ศ.	2551
ประเภทงานวิจัย	วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
สรุปสาระสำคัญ	พบผลการวิจัยที่เกี่ยวกับ การนำระบบประกันภัยมาใช้เป็นหลักประกันตัว เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้ต้องหา หรือจำเลยที่มีฐานะยากจน ให้สามารถชำระเบี้ยประกันภัยเพื่อตอบแทนในการที่บริษัทประกันภัยเข้ารับเป็นนายประกันในการปล่อยชั่วคราวต่อเจ้าพนักงานหรือศาลแล้วแต่กรณี ผลวิจัยพบว่า 1. ยังไม่มีกฎหมายมาบังคับใช้มาตรการนี้ทำให้ผู้ต้องหา หรือจำเลยที่ไม่มีความรู้ทางด้านกฎหมาย ถูกเอารัดเอาเปรียบได้ง่าย และ 2. ไม่มีบทลงโทษที่เหมาะสม ทำให้ผู้ต้องหา หรือจำเลยมักถูกกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพ
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	✓
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 2

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	บุรณิมา คุณิอาจ
ชื่อเรื่อง	อำนาจศาลในการกำหนดเงื่อนไขในการปล่อยชั่วคราว
ปี ค.ศ.	2557
ประเภทงานวิจัย	วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
สรุปสาระสำคัญ	จากการวิเคราะห์บทบัญญัติของกฎหมาย กระบวนการ และวิธีการต่างๆ ของประเทศไทย เปรียบเทียบกับต่างประเทศพบข้อเสนอแนะทางข้อกำหนดที่เกี่ยวกับมาตรการควบคุมทางกฎหมายหรือเงื่อนไขต่างๆ ที่เกี่ยวกับการตัดสินใจปล่อยตัว โดยไม่ยึดโยงกับหลักประกันเป็นสำคัญ และสร้างความเชื่อมั่นให้กับเจ้าพนักงานหรือศาล
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	<ol style="list-style-type: none"> กำหนดให้ผู้ต้องหาหรือจำเลยมีเสรีภาพในที่อยู่อาศัย หรือสถานที่ที่กำหนดไว้เท่านั้น โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแล หรือ การรับรองของบุคคลที่ปกครองดูแล หากต้องออกนอกบริเวณหรือพื้นที่จะต้องได้รับอนุญาต และใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ (House Arrest) กำหนดให้ผู้ต้องหา หรือจำเลยสาบานตนตามลัทธิทางศาสนา หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เคารพนับถือว่าจะมาตามที่ศาลกำหนดนัด นำวิธีการคุมประพฤติมาใช้ โดยกำหนดให้ผู้ต้องหาหรือจำเลย ไปรายงานตัวต่อศาล หรือเจ้าพนักงานเป็นระยะ ห้ามเดินทางออกนอกราชอาณาจักร ห้ามผู้ต้องหาหรือจำเลย ติดต่อสื่อสารหรือเข้าไปในเขตที่อยู่อาศัยของผู้เสียหาย หรือพยาน ห้ามติดต่อสื่อสาร หรือคบค้าสมาคมกับผู้ต้องหาหรือจำเลยที่กระทำผิดร่วมกัน ห้ามคบค้าสมาคมกับบุคคลบางกลุ่มที่กำหนด ห้ามครอบครอง หรือมีไว้ หรือพกพาซึ่งอาวุธร้ายแรงที่อาจใช้ในการก่ออันตรายได้ ห้ามเข้าไปเกี่ยวข้องกับอาชีพหรือกิจกรรมทางสังคมบางประเภท และมาตรการอื่นๆ เพื่อควบคุมไม่ให้ไปยุ่งเหยิงกับหลักฐาน หรือหลบหนี หรือ ก่ออันตรายแก่สังคม
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 3

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	พชรมณต์ ภูมิสถิต
ชื่อเรื่อง	ปล่อยตัวชั่วคราว: ศึกษาเปรียบเทียบระบบกฎหมายลายลักษณ์อักษรและกฎหมายจารีตประเพณีกับกฎหมายไทย
ปี ค.ศ.	2556
ประเภทงานวิจัย	วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
สรุปสาระสำคัญ	ผลการวิจัยพบว่า มีแนวความคิดการปล่อยชั่วคราว โดยมีหลักประกันเป็นสำคัญ (Money Bail System) ของระบบกฎหมายในกลุ่มประเทศกฎหมายจารีตประเพณี (Common law) มาใช้และเรียกหลักประกันสูงเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายต่อกระบวนการยุติธรรมและกระทบกระเทือนต่อความเชื่อมั่นและความศรัทธาของประชาชนอันเป็นตามหลักประกันในการต่อสู้คดีเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ได้อย่างเต็มที่
ดัชนีเสียง	✓
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	<ol style="list-style-type: none"> 1. กำหนดมาตรการตรวจสอบการออกหมายเรียก หมายจับ ของพนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจ ให้สามารถกระทำโดยผ่านพนักงานอัยการ เพื่อให้มีความเห็นก่อน 2. พิจารณาเหตุอันควรที่ผู้ต้องหา หรือจำเลยจะไม่หลบหนี ได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> 2.1 ไม่มีพฤติการณ์หลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน 2.2 ไม่ไปก่อเหตุร้ายประการอื่น เช่น กักกัน ห้ามเข้าเขตที่กำหนดเรียกประกันทัณฑ์บน คุ่มตัวไว้ในสถานพยาบาล ห้ามประกอบอาชีพบางอย่าง 2.3 ไม่พบปะหรือเกี่ยวข้องกับบุคคลที่ผู้พิพากษากำหนดไว้ เช่น ผู้เสียหาย หรือพยาน 3. ผู้ต้องหา หรือจำเลยมารายงานตัวต่อศาลตามกำหนดนัดเป็นระยะ 4. ผู้ต้องหา หรือจำเลย ส่งมอบเอกสารส่วนตัวทุกอย่าง เช่น หนังสือเดินทาง ใบขับขี่ ให้เจ้าหน้าที่ของศาล หรือ ตำรวจ
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	<p>กำหนดให้การปล่อยตัวชั่วคราวผู้ต้องหา หรือจำเลยโดยมีหลักประกันของเจ้าพนักงาน โดยให้คำนึงถึงลักษณะส่วนบุคคลของผู้ต้องหา หรือจำเลย เพื่อกำหนดหลักประกันที่เหมาะสมของกับผู้ถูกปล่อยชั่วคราวแต่ละคน ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ฐานะทางเศรษฐกิจของบุคคล 2. อายุ 3. ประวัติความประพฤติ 4. สติปัญญา 5. การศึกษาอบรม 6. สุขภาพ

ประเด็น	ข้อมูล
	<ol style="list-style-type: none">7. ภาวะแห่งจิต8. นิสัย9. อาชีพ10. สิ่งแวดล้อมของผู้นั้น11. สภาพความผิดหรือเหตุอื่นอันควรปราณี

บทความที่ 4

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	สรรร อักษรกริช
ชื่อเรื่อง	ปัญหาการปล่อยชั่วคราวในคดีอาญาตามหลักการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหา หรือจำเลยไม่มีความผิด
ปี ค.ศ.	2555
ประเภทงานวิจัย	การค้นคว้าอิสระปริญญาโท
สรุปสาระสำคัญ	การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ แบบพรรณนา และวิเคราะห์จากเอกสาร ผลจากการศึกษาพบว่า การปล่อยชั่วคราวตามกฎหมายของไทย ตามปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราวในชั้นศาล มีประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการใช้ดุลพินิจสั่งปล่อยชั่วคราว และ ปัญหาเกี่ยวกับประเภทของการปล่อยชั่วคราว มีผลกระทบต่อให้จำเลยในคดีอาญาไม่ได้รับความเสมอภาค และเป็นธรรมจากความแตกต่างกันในด้านฐานะทางเศรษฐกิจ ตามสิทธิที่ได้รับการคุ้มครองรับรองไว้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 30 และ มาตรา 39 ประกอบกับปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ที่ประกาศว่า ทุกคนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทางอาญามีสิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจ	✓
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 5

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	สิทธิพร บุญคุ้ม
ชื่อเรื่อง	การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของผู้ต้องหาและจำเลยในคดีอาญาโดยการปล่อยชั่วคราว
ปี พ.ศ.	2550
ประเภทงานวิจัย	วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก
สรุปสาระสำคัญ	<p>ผลการวิจัยเชิงคุณภาพว่า การพิจารณาปล่อยชั่วคราวนั้น เจ้าพนักงานและศาลได้ให้ความสำคัญแก่หลักประกัน ทำให้ไม่สอดคล้องกับหลักการที่ให้ปล่อยชั่วคราวเป็นหลัก โดยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาควรได้รับการแก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ในคดีความผิดลหุโทษนั้น มิให้มีการควบคุมตัวจำเลยในศาล 2. ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน 3 ปีให้ปล่อยชั่วคราวโดยไม่ต้องมีการประกัน หากมีเหตุจำเป็นต้องมีประกันให้กำหนดวงเงินไม่เกิน 60,000 บาท เว้นแต่มีเหตุสมควรที่จะสั่งเป็นอย่างอื่น 3. ในกรณีเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสั่งปล่อยชั่วคราวหรือ สั่งไม่อนุญาต ผู้ร้องขอมีสิทธิยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งนั้นได้ 4. ให้เจ้าพนักงานซึ่งกฎหมายกำหนด ให้มีหน้าที่รวบรวมข้อเท็จจริง ทำรายงานเสนอความคิดเห็นต่อเจ้าพนักงานซึ่งมีอำนาจสั่งปล่อยชั่วคราว มีหน้าที่เพิ่มเติมในการติดตามตัวผู้ต้องหา หรือจำเลยที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวเป็นระยะ หากผู้ต้องหาหรือจำเลยรายใดผิดเงื่อนไข หรือมีพฤติการณ์หลบหนี หรือจะไปยุ่งเหยิงกับหลักฐาน หรือเป็นอันตรายต่อสังคมแล้ว ให้เจ้าพนักงานรายงานให้เจ้าพนักงาน หรือศาลทราบโดยเร็ว เพื่อพิจารณาเปลี่ยนแปลงคำสั่งต่อไป 5. ในคดีที่มีข้อหาความผิดซึ่งกฎหมายกำหนดอัตราโทษอย่างต่ำให้จำคุกตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป หรือโทษสถานหนักกว่านั้น หากศาลมีคำสั่งให้ปล่อยชั่วคราว แต่พนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการผู้รับผิดชอบ เห็นว่า ผู้ต้องหาหรือจำเลยน่าจะหลบหนี หรือไปก่อให้เกิดอันตรายเสียหาย หากได้รับการปล่อยชั่วคราว ก็มีอำนาจที่จะอุทธรณ์คำสั่งของศาลได้ โดยถ้าเป็นศาลชั้นต้นให้อุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์ ถ้าเป็นศาลอุทธรณ์ให้อุทธรณ์ไปยังศาลฎีกา 6. หลักการที่กำหนดให้ปล่อยชั่วคราวเป็นหลัก การเอาตัวบุคคลไว้ในอำนาจรัฐเท่าที่จำเป็น ควรนำมาบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เพื่อให้มีความชัดเจนและมีกฎหมายรองรับ <p>ในส่วนของผลเชิงปริมาณ พบผลเกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับการปล่อยชั่วคราวของเจ้าพนักงานในการยุติธรรม โดยมีสรุปผลการวิเคราะห์ ดังนี้</p>

ประเด็น	ข้อมูล
	<p>1. ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับทัศนะเกี่ยวกับการปล่อยชั่วคราว ในส่วนของกฎหมาย และการใช้ดุลพินิจในการปล่อยชั่วคราว ได้แก่</p> <p>1.1 ประเภทของเจ้าพนักงาน (พนักงานสอบสวน อัยการ ผู้พิพากษา) โดยพบว่า พนักงานสอบสวนมีทัศนะต่อกฎหมายไปในทางคุ้มครองสิทธิมากกว่าผู้พิพากษา และอัยการ</p> <p>1.2 อายุและระยะเวลาในการทำงาน โดยพบความสัมพันธ์แบบแปรผกผัน คือ อายุและระยะเวลาในการทำงานมาก มีทัศนะในการใช้ดุลพินิจในการปล่อยชั่วคราวในระดับต่ำ</p> <p>1.3 ลักษณะส่วนบุคคลและทัศนะของเจ้าพนักงานในการยุติธรรม มีอิทธิพลต่อการพิจารณาประเภทการส่งปล่อยชั่วคราว ดังนี้</p> <p>1.3.1 กรณีการปล่อยชั่วคราวโดยมีประกัน และมีหลักประกัน พบว่า ถ้าเจ้าพนักงานมีทัศนะต่อการใช้ดุลพินิจในการปล่อยชั่วคราวในทางบวก (เห็นด้วยที่จะปล่อยชั่วคราวเพิ่มขึ้น) อัตราการปล่อยชั่วคราวโดยมีประกัน และหลักประกันก็จะเพิ่มขึ้น</p> <p>1.3.2 กรณีการปล่อยชั่วคราวโดยมีประกัน (ไม่มีหลักประกัน) พบว่า ถ้าเจ้าพนักงานมีทัศนะต่อการใช้ดุลพินิจในการปล่อยชั่วคราวในระดับการเห็นด้วยเพิ่มขึ้น อัตราการปล่อยชั่วคราวโดยมีประกัน (ไม่มีหลักประกัน) แสดงให้เห็นว่า ยังให้ความสำคัญกับหลักประกันอยู่นั่นเอง</p> <p>1.3.3 กรณีการปล่อยชั่วคราว โดยไม่มีประกัน พบว่า ถ้าเจ้าพนักงานมีทัศนะต่อความไม่เสมอภาคอันเกิดจากฐานะทางเศรษฐกิจ ไปในทางคุ้มครองสิทธิผู้ต้องหา หรือจำเลยในระดับสูง อัตราการปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกันก็จะสูงตามไปด้วย (จากข้อมูลพบเพียงร้อยละ 8 ที่ได้รับการปล่อยชั่วคราวในกรณีนี้)</p>
ดัชนีเสี่ยง	✓
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	✓
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	✓

บทความที่ 6

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	สุกานดา สาลี
ชื่อเรื่อง	ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการด้านการขอปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยของศาลจังหวัดจันทบุรี
ปี ค.ศ.	2555
ประเภทงานวิจัย	การค้นคว้าอิสระปริญญาโท
สรุปสาระสำคัญ	ผลการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการด้านการขอปล่อยชั่วคราวผู้ต้องหาหรือจำเลยของศาลจังหวัดจันทบุรีมีความแตกต่างกัน มีดังนี้ 1. เพศ 2. อายุ 3. สถานภาพการสมรส 4. ระดับการศึกษา 5. อาชีพ 6. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 7

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	สุนทร นามแสง
ชื่อเรื่อง	การคุ้มครองสิทธิของผู้ถูกกล่าวหาในระหว่างคดี: ศึกษากรณีการปล่อยชั่วคราวในคดีอัตราโทษจำคุกไม่เกินสามปี
ปี ค.ศ.	2555
ประเภทงานวิจัย	การค้นคว้าอิสระปริญญาโท
สรุปสาระสำคัญ	<p>ผลการศึกษาเกี่ยวกับ ในระหว่างการดำเนินคดี ก่อนศาลตัดสิน ควรจะ เป็นไปในแนวทาง “อาศัยเหตุอันมีความจำเป็นที่จะเอาตัวไว้ในอำนาจ รัฐอันเป็นเหตุหลัก และเหตุแห่งความร้ายแรงแห่งความผิดอันเป็นเหตุ รอง” โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาจากเหตุแห่งความร้ายแรงแห่งความผิด แล้ว ให้พิจารณาสิ่งต่อไปนี้ ในการปล่อยชั่วคราวในคดีอัตราโทษจำคุก ไม่เกิน 3 ปี มีดังต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อัตราโทษ 2. การเข้ามอบตัวของผู้ถูกกล่าวหา 3. ความเป็นไปได้ในการไกล่เกลี่ยบรรเทาผลร้าย 4. การให้โอกาสในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ทางกฎหมายอย่างเต็มที่
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 8

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ชื่อเรื่อง	โครงการยุติธรรมโพล ครั้งที่ 6 การประกันตัว หรือปล่อยชั่วคราวในคดีอาญา
ปี ค.ศ.	2550
ประเภทงานวิจัย	รายงานการวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	<p>พบผลการทำวิจัย ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ประชาชนใน กทม. และปริมณฑลเห็นด้วยต่อการประกันตัว หรือปล่อยชั่วคราวในคดีอาญาในประเด็น ดังต่อไปนี้ <ol style="list-style-type: none"> 1.1 การเปิดโอกาสให้สามารถร้องขอประกันตัวหรือปล่อยชั่วคราวในการกระทำผิดคดีอาญาในระหว่างการสอบสวน ไม่ว่าจะโทษหนักหรือเบา (ร้อยละ 68.2) 1.2 การที่ต้องมีการควบคุมตัวผู้ต้องสงสัยว่า กระทำผิดระหว่างดำเนินคดี และส่วนใหญ่บุคคลเหล่านั้นไม่สามารถหาเงินมาวางประกันเพื่อตำรวจปล่อยตัวได้ (ร้อยละ 50.1) 1.3 การพิจารณาให้ประกันตัว ต้องพิจารณาด้วยความรวดเร็ว หลักทรัพย์ประกันต้องไม่สูงเกินไป และหากไม่ให้ประกันต้องชี้แจงเหตุผลประกอบด้วย (ร้อยละ 66.9) 1.4 การให้ประกันตัว อาจเป็นช่องทางหนึ่งที่ทำให้ผู้กระทำผิดหลบหนี และไม่ได้รับโทษจนขาดอายุความของการดำเนินคดี (ร้อยละ 68.4) 1.5 ในบางกรณีควรมีการติดตั้งระบบการควบคุมตัวด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ เช่น ข้อมือ หรือข้อเท้า เพื่อป้องกันการหลบหนี (ร้อยละ 62.3) 1.6 หากมีการหลบหนีระหว่างประกันตัว ควรกำหนดให้หยุดนับอายุความของการดำเนินคดี (ร้อยละ 74.0) 1.7 การหยุดนับอายุความเมื่อมีผู้หลบหนี อาจเป็นเหตุให้ตำรวจไม่เร่งติดตามตัวผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีในเวลาอันควรจนสิ้นสุดอายุความ (ร้อยละ 62.4) 1.8 การขอรับเงินจากกองทุนยุติธรรมเพื่อเป็นหลักประกัน สำหรับผู้มีรายได้น้อย เป็นการช่วยประชาชนเข้าถึงความยุติธรรมมากขึ้น และเป็นการช่วยเหลือด้านการเงินอีกด้วย (ร้อยละ 58.4) 1.9 ผลจากการจัดตั้งกองทุนยุติธรรม และการสนับสนุนในการประกันตัวเมื่อถูกตำรวจจับ อาจมีผลทำให้คนบางกลุ่ม ไม่กลัวการถูกจับเมื่อกระทำผิด (ร้อยละ 52.2) 1.10 การสนับสนุนทางเลือกอื่นในการประกันตัว เช่น การใช้กรมธรรม์ประกันภัย ซึ่งผู้ถูกจับเป็นผู้จ่ายเบี้ยประกัน (ร้อยละ 56.8)

ประเด็น	ข้อมูล
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	✓
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

จากงานวิจัยทั้ง 8 เรื่องพบว่า มีประเด็นที่เกี่ยวข้องสรุปได้ดังนี้

1. ระบบการตัดสินใจปล่อยตัวชั่วคราวของประเทศไทยที่ใช้อยู่เป็นแนวคิดของกฎหมายในกลุ่มกฎหมายจารีตประเพณี เพื่อนำมาปฏิบัติ ยังพบว่ามีข้อปัญหาอยู่บ้างในเรื่องการเอาผิดเอาเปรียบจากบริษัทที่รับเป็นนายประกันในการปล่อยตัวชั่วคราวของจำเลยที่มีฐานะยากจน (1) มีการละเมิดสิทธิ เสรีภาพ ความเสมอภาค และความเป็นธรรม (1,4)
2. มาตรการก่อนการตัดสินใจของศาลควรมีมาตรการตั้งแต่ขั้นกระบวนการสืบเสาะข้อมูลก่อน (3, 5) มีการใช้ข้อมูลประกอบการตัดสินใจปล่อยตัว (3, 5, 7) และมีมาตรการภายหลังการปล่อยตัว (2, 3)
3. ประชาชนผู้มาใช้บริการปล่อยตัวชั่วคราวมีความพึงพอใจต่อบริการในระดับที่แตกต่างกัน (6) และมีความเห็นชอบในระดับปานกลางต่อกิจกรรมและวิธีปฏิบัติต่างๆ ในกระบวนการปล่อยตัวชั่วคราว

3.2 แบบบันทึกการเก็บข้อมูลจากสำนวนคดี

แบบบันทึกข้อบ่งชี้ความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวจากสำนวนคดี

คำชี้แจง

1. แบบบันทึกข้อมูลนี้สร้างขึ้นเพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับข้อบ่งชี้ต่างๆ ที่แสดงว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยมีแนวโน้มจะหลบหนีในระหว่างปล่อยชั่วคราว และระบบการสืบเสาะประเมินความเสี่ยงในการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว
2. แบบบันทึกข้อมูลนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่
 - ส่วนที่ 1 ข้อมูลของผู้บันทึก
 - ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของสำนวนคดี
 - ส่วนที่ 3 ข้อบ่งชี้ความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว
3. ให้ผู้บันทึกกรอกข้อมูลให้ครบถ้วนในแต่ละส่วน โดยทำเครื่องหมาย ลงในช่อง หรือกรอกข้อมูลตามข้อคำถาม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลของผู้บันทึก

1.1 ชื่อ-นามสกุลของผู้บันทึก.....

1.2 วันที่บันทึก.....

1.3 เวลาที่เริ่มบันทึก.....เวลาที่สิ้นสุดการบันทึก.....

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของสำนวนคดี

2.1 หมายเลขคดีแดง หมายเลข...../ปี พ.ศ.....

2.2 ศาล

- 1 ศาลอาญา
- 2 ศาลเชียงใหม่
- 3 ศาลจันทบุรี
- 4 ศาลนครศรีธรรมราช

2.3 ประเภทของคดี

ฐานความผิด	โปรดระบุมาตรา
☐ 1 ความผิดเกี่ยวกับเพศ	
☐ 2 ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	
☐ 3 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ (ได้แก่ ลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ทรัพย์ โจร รีดเอาทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ และรับของโจร)	
☐ 4 ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร (ม.264-ม.269)	
☐ 5 ความผิดตาม พรบ. จราจรทางบก	
☐ 6 ความผิดตาม พรบ. ยาเสพติดให้โทษ	

ส่วนที่ 3 ข้อบ่งชี้ความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว

3.1 คุณลักษณะของผู้ต้องหา

ข้อบ่งชี้	มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
เพศ	☐ 1 ชาย ☐ 2 หญิง ☐ 3 อื่นๆ (ระบุ).....	
สถานภาพสมรส	☐ 1 โสด ☐ 2 มีภรรยาหรือสามี ☐ 3 มีภรรยาหรือสามีและลูก ☐ 4 อื่นๆ (ระบุ).....	
ระดับการศึกษาสูงสุด	☐ 1 ต่ำกว่าประถมศึกษา ☐ 2 ประถมศึกษา ☐ 3 มัธยมศึกษา ☐ 4 ปวช. ☐ 5 ปวส. ☐ 6 ปริญญาตรี ☐ 7 สูงกว่าปริญญาตรี ☐ 8 อื่นๆ (ระบุ).....	
สัญชาติ	☐ 1 ไทย ☐ 2 อื่นๆ (ระบุ).....	
เชื้อชาติ	☐ 1 ไทย ☐ 2 อื่นๆ (ระบุ).....	
อายุขณะที่ถูกจับกุม	ระบุอายุปี.....เดือน	
อาชีพขณะที่ถูกจับกุม	☐ 1 ไม่มีงานทำ ☐ 2 มีงานทำ (ระบุอาชีพ).....	
รายได้ต่อเดือนปัจจุบัน	ระบุจำนวนบาท	
ภูมิลำเนาบ้านเกิด	☐ 1 กรุงเทพฯ ☐ 2 จังหวัด (ระบุ).....	
ปัจจุบันอยู่กับใคร	☐ 1 มีบ้านของตัวเอง ☐ 2 อยู่กับพ่อแม่ ☐ 3 อื่นๆ (ระบุ).....	
ที่อยู่ปัจจุบัน	☐ 1 กรุงเทพฯ ☐ 2 จังหวัด (ระบุ).....	
ประวัติการเสพสารเสพติด	☐ 1 เคยเสพ ☐ 2 ไม่เคยเสพ	
ประวัติการดื่มสุรา	☐ 1 เคยดื่ม ☐ 2 ไม่เคยดื่ม	

3.2 พฤติการณ์แห่งคดีขณะก่อเหตุ

ข้อบ่งชี้	มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
การกระทำต่อเหยื่อ/โจทก์	☐ 1 มีความรุนแรงต่อร่างกาย ☐ 2 มีการวางแผนล่วงหน้า ☐ 3 อื่นๆ ระบุ.....	
การขัดขืนการจับกุม	☐ 1 มี ☐ 2 ไม่มี	
การปฏิเสธข้อกล่าวหา	☐ 1 มี ☐ 2 ไม่มี	
ปริมาณของกลางในการกระทำ ความผิด เช่น ทรัพย์สินเสพติดให้ระบุ ชื่อ และจำนวน	ระบุ.....	
ลักษณะของการกระทำผิด	☐ 1 ทำคนเดียว ☐ 2 ทำเป็นกลุ่ม	

3.3 การให้ประกันสำหรับการปล่อยตัวชั่วคราวในการทำผิดครั้งนี้/หรือครั้งหลังสุด

ข้อบ่งชี้	มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
ช่วงที่ขอพิจารณาปล่อยชั่วคราว	☐ 1 ระหว่างสอบสวนและพิจารณาคดี ☐ 2 อื่นๆ (ระบุ).....	
ประเภทของการปล่อยตัวชั่วคราว	☐ 1 แบบมีประกัน ☐ 2 แบบไม่มีประกัน	
ชื่อผู้พิพากษาที่ตัดสินปล่อยตัว ชั่วคราว	ระบุชื่อ.....นามสกุล.....	
วงเงินประกัน	☐ 1 มี ระบุวงเงิน.....บาท ☐ 2 ไม่มีวงเงินประกัน	
ประเภทของหลักประกัน	☐ 1 ไม่ต้องมีหลักประกัน (ใช้ตนเองเป็น หลักประกัน) ☐ 2 ที่ดิน ☐ 3 กรมสิทธิห้องชุด ☐ 4 พันธบัตรสลากออมสิน ☐ 5 สมุดบัญชี ☐ 6 ตำแหน่ง ☐ 7 อื่นๆ ระบุ.....	
มูลค่าของหลักประกัน	ระบุ.....	

ข้อบ่งชี้	มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
จำนวนเงินประกัน	ระบุ.....	
ความเกี่ยวข้องของผู้ประกันกับผู้ต้องหา	☐ 1 พ่อหรือแม่ ☐ 2 พี่หรือน้อง ☐ 3 เพื่อน ☐ 4 นายจ้าง ☐ 5 ภรรยา/สามีจดทะเบียน ☐ 6 ภรรยา/สามีไม่จดทะเบียน ☐ 7 อื่นๆ ระบุ.....	
ระยะเวลาที่ถูกควบคุมตัว	ระบุวันที่ถูกจับ..... ระบุวันที่ฝากขัง..... ระบุวันที่ศาลอนุมัติปล่อยชั่วคราว.....	
ความเห็นของพนักงานสอบสวนเกี่ยวกับการปล่อยตัวชั่วคราว	☐ 1 คัดค้านการขอประกัน ☐ 2 ไม่คัดค้านการขอประกัน	
มีการคัดค้านจากโจทก์หรือผู้เกี่ยวข้อง	☐ 1 คัดค้านการขอประกัน ☐ 2 ไม่คัดค้านการขอประกัน	
การกระทำผิดระหว่างการปล่อยตัวชั่วคราว	☐ 1 มีการกระทำผิด ☐ 2 ไม่มีการกระทำผิด	
การหลบหนีระหว่างการปล่อยตัวชั่วคราว	☐ 1 มีการหลบหนี ☐ 2 ไม่มีการหลบหนี	

3.4 ประวัติการกระทำผิดในอดีต

ข้อบ่งชี้	มีข้อมูล	ไม่มีข้อมูล
ประวัติการถูกจำคุก	จำนวน.....ครั้ง	
จำนวนครั้งที่เคยมีข้อหาในคดีอาญา (ระบุเลขมาตรา และวรรคที่)	จำนวน.....ครั้ง ความผิดครั้งที่ 1..... ความผิดครั้งที่ 2..... ความผิดครั้งที่ 3..... ความผิดครั้งที่ 4.....	
ขณะที่จับถูกจับนี้ ยังมีคดีอื่นที่ค้างพิจารณา	☐ 1 มีคดีค้าง ☐ 2 ไม่มีคดีค้าง	
จำนวนครั้งที่เคยถูกออกหมายจับ เพราะไม่มาศาลตามนัด	จำนวน.....ครั้ง	

3.5 สถานภาพของคดี/ผู้ต้องหา ณ ปัจจุบัน

- ตัดสินว่าบริสุทธิ์ ตัดสินว่าผิด/จำคุก ตัดสินว่าผิด/รอลงอาญา หลบหนี

ภาคผนวก ข
บทที่ 4

4.1 เอกสารเชิงวิชาการที่นำมาสังเคราะห์

4.1 เอกสารเชิงวิชาการที่นำมาสังเคราะห์

บทความที่ 1

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Andres Mokros, Knut Vohs, and Elmar Habermeyer
ชื่อเรื่อง	Psychopathy and Violent Reoffending in German-Speaking Countries : A Meta-Analysis
ปี ค.ศ.	2013
ประเภทบทความ	การสังเคราะห์งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	เป็นการสังเคราะห์งานวิจัยจำนวน 11 เรื่อง ผู้กระทำความผิด รวม 2,412 คน ที่ใช้เครื่องมือประเมินอาการทางจิต พบว่า PLC (Psychopathy check list) เป็นเครื่องมือที่ใช้ ทำนายการกระทำรุนแรงซ้ำได้ดี
ดัชนีเสี่ยง	PLC-R และ PLC:SV ใช้ในการประเมินความเสี่ยงของการกระทำผิดโดยมีจำนวนข้อคำถาม 20 ข้อ แต่ละข้อมีมาตรประเมินค่า 3 ระดับ คือ 0, 1, 2 ให้ค่าคะแนนเป็น does not apply, somewhat applies, และ definitely applies
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 2

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Arielle R. Baskin-Sommers, Ava T. Casados and Molly K. Crossman, Deborah R. Baskin and Ira Sommers, Shabnam Javdani.
ชื่อเรื่อง	The Impact of Psychopathology, Race, and Environmental Context on Violent Offending in male Adolescent Sample
ปี ค.ศ.	2016
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	ศึกษาความเกี่ยวข้องของระหว่างตัวแปรด้านจิตวิทยา บริบททางสังคม และชีวสังคม ในกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่กระทำผิดกฎหมาย ที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรง ผลพบว่าวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางจิตด้าน antisocial personality disorder (APD) มีการกระทำรุนแรง มากกว่าเด็กวัยรุ่นที่ไม่มีอาการ วัยรุ่นที่มีอาการ APD และอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีความรุนแรงสูง จะก่อคดีอาญาที่รุนแรงมากขึ้นตามไปด้วย
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 3

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Anthony M. Tarescavage, Lynn Luna-Jones and Yossef S. Ben-Porath
ชื่อเรื่อง	Minnesota Multiphasic Personality Inventory-2-Restructured Form (MMPI-2-RF) Predictors of Violating Probation After Felonious Crimes
ปี ค.ศ.	2014
ประเภทบทความ	งานวิจัยเครื่องมือประเมินความเสี่ยง
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยเปรียบเทียบคะแนน MMPI-2-RF ระหว่างกลุ่มนี้ การกระทำผิดอาญาอุกฉกรรจ์ (felony) 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีการฝ่าฝืนกฎ/ไม่ฝ่าฝืน ในระหว่างการคุมประพฤติเป็นระยะเวลา 1 ปี โดยพบว่าทั้งสองกลุ่มมีคะแนนแตกต่างกันด้าน Behavioral /Externalizing Dysfunction Antisocial Behavior, Juvenile Conduct Problem, Substance Abuse, Aggression, Activation และ Disconstraint
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 4

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Austin, J., Bhati, A., Jones, R.M. & Ocker, R.
ชื่อเรื่อง	Florida Assessment Instrument
ปี ค.ศ.	2010
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	<p>1. ภายหลังจากใช้เครื่องมือประเมินความเสี่ยง พบว่า ผู้พิพากษาสามารถตัดสินปล่อยชั่วคราวผู้ถูกกล่าวหาได้สำเร็จถูกต้อง โดยผู้ถูกกล่าวหาเหล่านี้ไม่ถูกจับกุมซ้ำและมาศาลตามวันนัดหมาย (ร้อยละการทำนายได้สำเร็จมีเท่ากับ 87%)</p> <p>2. 28 เมืองในรัฐฟลอริดาเป็นต้นแบบของการวางโปรแกรมการปล่อยชั่วคราว (Pretrial service program) ซึ่งโปรแกรมนี้เป็นการรวบรวมข้อมูลของผู้ถูกกล่าวหา ก่อนการฟังผลการตัดสินปล่อยชั่วคราว และเป็น การให้ข้อมูลกับศาลก่อนการตัดสิน</p>
ดัชนีเสี่ยง	<p>11 ปัจจัยที่มีผลต่อการทำนายเกี่ยวกับการกระทำความผิด และการปล่อยชั่วคราว</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อายุที่กระทำความผิด (Age at admission) 2. ข้อกล่าวหาที่ร้ายแรง (Current most serious charge) 3. Is current charge 4. สถานภาพการทำงาน ณ ช่วงเวลาที่กระทำความผิด (Employment status at admission) 5. สถานภาพสมรส (Marital status) 6. โทรศัพท์/มือถือ (Have a telephone/cell phone) 7. ที่พักอาศัยในปัจจุบัน (Time at current residence) 8. ประวัติการกระทำความผิด (History of sub abuse) หรือสุขภาพจิต (Mental health) 9. Previous FTA 10. ความผิดอาญาประเภทอุกฉกรรจ์ (Previous Adult Felonies) 11. ความผิดอาญาประเภทลหุโทษ (Adult misdemeanors) <p><u>ความหมายของคะแนน</u></p> <p>ประเภท 1 ความเสี่ยงระดับต่ำ (คะแนนระหว่าง 0-12 คะแนน)</p> <p>ประเภท 2 ความเสี่ยงระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ (คะแนนระหว่าง 12-17 คะแนน)</p> <p>ประเภท 3 ความเสี่ยงระดับปานกลาง (คะแนนระหว่าง 18-22 คะแนน)</p> <p>ประเภท 4 ความเสี่ยงระดับปานกลางค่อนข้างสูง (คะแนนมากกว่า 22 คะแนน)</p>

บทความที่ 5

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Danner, Mona J.E., VanNostrand, M. & Spruance, L.M.
ชื่อเรื่อง	Risk-Based Pretrial Release Recommendation and Supervision Guidelines
ปี ค.ศ.	2015
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	<p>1. Virginia Pretrial Risk Assessment Instrument (VPRAI) หรือ Virginal Model เป็นการประเมินความเสี่ยงปล่อยชั่วคราวที่ใช้การวิจัยของรัฐเป็นฐาน (research-based)</p> <p>2. VPRAI ประกอบด้วยข้อคำถามปัจจัยเสี่ยง 8 ข้อที่มีคะแนนเสี่ยงกำกับ (Risk score) ในแต่ละข้อ เมื่อนำแต่ละข้อมารวมกันสามารถแบ่งกลุ่มประเภทของผู้ถูกกล่าวหาออกเป็น 5 กลุ่ม จากกลุ่มต่ำสู่กลุ่มสูงที่สะท้อนถึงความเสี่ยงจะเป็นของความล้มเหลวในการปล่อยชั่วคราว</p>
ดัชนีเสี่ยง	<p>เครื่องมือประเมินความเสี่ยงการปล่อยชั่วคราวของรัฐเวอร์จิเนีย (Virginia Pretrial Risk Assessment Instrument: VPRAI) ประกอบด้วย 8 ปัจจัยเสี่ยง ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Primary Charge Type ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกจับกุมด้วยการกระทำความผิดแบบอุกฉกรรจ์มีแนวโน้มที่จะหลบหนีหรือล้มเหลวในการปล่อยชั่วคราว (Fail pending trial) มากกว่าผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกจับกุมด้วยการกระทำความผิดแบบลหุโทษ 2. Pending charge ผู้ถูกกล่าวหาที่กำลังรอการจับกุมมีแนวโน้มที่หลบหนีหรือล้มเหลวในการปล่อยชั่วคราว 3. ประวัติการกระทำความผิด (Criminal history) ผู้ถูกกล่าวหาที่มีความผิดทั้งลหุโทษหรืออุกฉกรรจ์อยู่ก่อนหน้ามีแนวโน้มที่หลบหนีหรือล้มเหลวในการปล่อยชั่วคราว 4. ไม่ปรากฏตัวตามการนัดหมายมากกว่า 2 ครั้ง (2 or more failure to appear) ผู้ถูกกล่าวหาที่เสี่ยงการมาปรากฏตัวตามนัดหมายมากกว่า 2 ครั้งขึ้นไปมีแนวโน้มที่หลบหนีหรือล้มเหลวในการปล่อยชั่วคราว 5. มีการพิสูจน์ว่ากระทำความผิดรุนแรงมากกว่า 2 ครั้ง (2 or more violent conviction) ผู้ถูกกล่าวหาที่ได้รับการพิสูจน์ว่ากระทำความผิดรุนแรงมากกว่า 2 ครั้งมีแนวโน้มที่หลบหนีหรือล้มเหลวในการปล่อยชั่วคราว 6. ระยะเวลาในการอาศัย (Length at current residence) ผู้ถูกกล่าวหาที่อาศัยอยู่ในที่พำนักน้อยกว่า 1 ปี มีแนวโน้มที่หลบหนีหรือล้มเหลวในการปล่อยชั่วคราว

ประเด็น	ข้อมูล
	<p>7. สถานภาพการทำงาน (Employed/Primary caregiver) ผู้ถูกกล่าวหาที่ไม่มีงานทำติดต่อกันในช่วง 2 ปีก่อนหน้าที่จะถูกจับมีแนวโน้มที่หลบหนีหรือล้มเหลวในการปล่อยชั่วคราว</p> <p>8. ประวัติการใช้สารเสพติด (History of drug abuse) ผู้ถูกกล่าวหาที่มีประวัติการใช้สารเสพติดมีแนวโน้มที่หลบหนีหรือล้มเหลวในการปล่อยชั่วคราว</p> <p>การให้คะแนน</p> <p>-ข้อ 1-3, 5-8 มีคะแนนเท่ากับ 1 คะแนน</p> <p>-ข้อ 4 มีคะแนนเท่ากับ 2 คะแนน</p> <p>การแบ่งกลุ่ม</p> <p>-เมื่อรวมคะแนนทั้งหมดแล้ว สามารถแบ่งออกเป็น 5 กลุ่ม ดังนี้</p> <p>กลุ่ม Low ได้คะแนนระหว่าง 0-1 คะแนน</p> <p>กลุ่ม Below average ได้คะแนน 2 คะแนน</p> <p>กลุ่ม Average ได้คะแนน 3</p> <p>กลุ่ม above average ได้คะแนน 4</p> <p>กลุ่ม high ได้คะแนนระหว่าง 5-9</p>
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	<p>การติดตามผู้ถูกกล่าวหา จำแนกได้เป็น 3 ระดับตามระดับการควบคุมดูแล (Level of supervision) [ดูตารางที่ 1]</p> <p>ระดับที่ 1</p> <p>-การเตือนวันนัดหมาย (Court date reminder for every court date)</p> <p>-การตรวจสอบประวัติการกระทำความผิดก่อนวันนัดหมาย (Criminal history check before court date)</p> <p>-การนัดหมายมาพบ 1 ครั้งต่อเดือน (Face-to-face contact once a month)</p> <p>-การติดต่อด้วยช่องทางอื่นๆ 1 ครั้งต่อเดือน (โทรศัพท์ อีเมล ข้อความ หรืออื่นๆ ที่ได้รับการอนุมัติ)</p> <p>-การกำกับดูแลเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดอื่นๆ</p> <p>ระดับที่ 2</p> <p>-การเตือนวันนัดหมาย (Court date reminder for every court date)</p> <p>-การตรวจสอบประวัติการกระทำความผิดก่อนวันนัดหมาย (Criminal history check before court date)</p> <p>-การนัดหมายมาพบสัปดาห์เว้นสัปดาห์ (Face-to-face contact once a month)</p> <p>-การติดต่อด้วยช่องทางอื่นๆ สัปดาห์เว้นสัปดาห์ (โทรศัพท์ อีเมล ข้อความ หรืออื่นๆ ที่ได้รับการอนุมัติ)</p>

ประเด็น	ข้อมูล
	<ul style="list-style-type: none"> -การกำกับดูแลเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดอื่นๆ ระดับที่ 3 -การเตือนวันนัดหมาย (Court date reminder for every court date) -การตรวจสอบประวัติการกระทำความผิดก่อนวันนัดหมาย (Criminal history check before court date) -การนัดหมายมาพบ 1 ครั้งทุกสัปดาห์ (Face-to-face contact once a month) -การกำกับดูแลเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดอื่นๆ
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

ตาราง 1 โครงสร้างการควบคุมติดตามการปล่อยชั่วคราว (Structure for differential pretrial supervision)

ระบบ	ระดับ 1	ระดับ 2	ระดับ 3
การเตือนวันนัดหมาย (Court date reminder for every court date)	ทุกครั้งที่มีการนัดหมาย	ทุกครั้งที่มีการนัดหมาย	ทุกครั้งที่มีการนัดหมาย
การตรวจสอบประวัติการ กระทำความผิด (Criminal history check before court date)	ก่อนวันนัดหมาย	ก่อนวันนัดหมาย	ก่อนวันนัดหมาย
การนัดหมายมาพบ (Face-to-face contact once a month)	1 ครั้งต่อเดือน	สัปดาห์เว้นสัปดาห์	ทุกสัปดาห์
การติดต่อด้วยช่องทาง อื่นๆ (โทรศัพท์ อีเมล ข้อความ หรืออื่นๆ ที่ ได้รับการอนุมัติ)	1 ครั้งต่อเดือน	สัปดาห์เว้นสัปดาห์	x
การกำกับดูแลเพื่อ ป้องกันไม่ให้เกิดการ กระทำความผิดอื่นๆ (Special conditions compliance verification)	/	/	/

บทความที่ 6

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Frances P. Churcher, Jeremy F. Mills, and Adelle E. Forth
ชื่อเรื่อง	The Predictive Validity of Two-Tiered Violence Risk Estimates Scale (TTV) in a Log-Teem Follow-Up of Violent Offenders
ปี ค.ศ.	2016
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	เป็นการศึกษาความเที่ยงตรงเชิงทำนายของเครื่องมือประเมินความเสี่ยง TTV โดยใช้เครื่องมือกับผู้ต้องหาจำนวน 120 คน พบว่า TTV มีคุณสมบัติในการทำนายความเสี่ยง ไม่แตกต่างจาก เครื่องมือ VRAG SIR-RI PLC-R และพบว่า ดีกว่า RMI ในบางประเด็น
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 7

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Ilene H. Nagel
ชื่อเรื่อง	The Legal/Extra-Legal Controversy: Judicial Decisions in Pretrial Release
ปี ค.ศ.	1983
ประเภทบทความ	Research
สรุปสาระสำคัญ	บทความนี้เกี่ยวกับการศึกษาข้อพิพาททางกฎหมาย/กฎหมายพิเศษ (extra-legal) ในการพิจารณาตัดสินปล่อยตัวก่อนตัดสินคดี โดยศึกษากลุ่มผู้ต้องหาที่ถูกดำเนินคดีในนิวยอร์ก โดยศึกษา 4 ประเด็นคือ กฎหมายทางการ บริบทที่ส่งผลต่อการตัดสินใจ ปัจจัยด้านกฎหมายพิเศษหรือกฎหมายที่ไม่ได้ระบุไว้เป็นลายลักษณ์อักษร และตัวแปรด้านกฎหมายพิเศษที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ พบว่าปัจจัยด้านกฎหมายมีผลสำคัญต่อการตัดสินใจเกี่ยวกับการปล่อยตัวจำเลยที่ไม่มีการค้ำประกัน หรือมีจำนวนเงินประกันที่ต่อการ รวมทั้งกฎหมายที่ไม่ได้บัญญัติไว้โดยเฉพาะก็มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ
ดัชนีเสี่ยง	ดัชนีเสี่ยงในบทความนี้เป็นความเสี่ยงของจำเลยที่กล่าวถึงในบทบัญญัติทางกฎหมายในกระบวนการพิจารณาของศาลอาญาตาม New York the Bail Statute ซึ่งกล่าวว่า ศาลต้องพิจารณาข้อมูลหรือข้อจำกัดที่จำเป็นต่อการมาปรากฏตัวต่อศาลของจำเลย ได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> 1. อุปนิสัย 2. สุขภาพจิต 3. หลักฐานทางการเงินและการจ้างงาน

ประเด็น	ข้อมูล
	4. ความผูกพันในครอบครัว 5. การพักอาศัย 6. ประวัติการก่อคดีอาญา 7. ประวัติการปรากฏตัวต่อศาล 8. หลักฐานการต่อสู้คดี 9. คำให้การต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคดีของจำเลย
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	<p>ระบบการปล่อยตัวชั่วคราว หรือการพิจารณาปล่อยตัวก่อนตัดสินคดี มีกระบวนการตัดสินใจ ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การพิจารณาปล่อยตัวโดยไม่มีการค้ำประกัน เช่น สัญญาที่ไม่มีหลักประกัน (unsecured promise) ที่จำเลยจะปรากฏตัวต่อศาล 2. หากจำเป็นต้องมีการค้ำประกัน ให้พิจารณาจำนวนเงินที่จะใช้ในสัญญาค้ำประกัน 3. การให้ทางเลือกต่อจำเลยในการวางเงินสดในสัญญาค้ำประกันซึ่งโดยปกติคือ 10% ของเงินค้ำประกัน <p>ทั้งนี้ในการตัดสินคดีควรพิจารณาหลักประกันเพื่อทำความเข้าใจสถานภาพที่เป็นอยู่ในขั้นตอนการดำเนินคดีของจำเลย และแรงกดดันทางสังคม (public pressure) เพื่อสะท้อนความรู้สึกทางจริยธรรมของสังคม รวมถึงแต่ละส่วนของกฎหมายมีผลต่อการตัดสินใจและมีลักษณะเฉพาะตรงเท่าที่การตัดสินใจจะเกิดขึ้นในบริบทที่แตกต่าง ทั้งนี้เพื่อแยกแยะว่าอะไรคือสิ่งสำคัญ แรงกดดัน และข้อควรพิจารณา</p>
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	<p>การประเมินความเสี่ยงของผู้ต้องหา ในที่นี้คือการตรวจสอบสิ่งที่บันทึกไว้ก่อน ความเข้มงวดในการประกัน และข้อเสนอนั้นในการปล่อยตัวโดยไม่มีการค้ำประกัน ซึ่งรวมถึงตัวแปรด้านกฎหมายพิเศษซึ่งไม่ได้ถูกบัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ได้แก่ เชื้อชาติ เพศ การศึกษา และภาษาแรกของจำเลย ตลอดจนข้อมูลความรุนแรงของคดี ได้แก่ การครอบครองอาวุธที่อันตราย ประเภทของการใช้ความรุนแรง และการต่อต้านการจับกุม</p>

บทความที่ 8

ประเด็น	ข้อมูล								
ชื่อผู้แต่ง	James Austin, Roger Ocker and Avi Bhati								
ชื่อเรื่อง	Risk Assessment Instrument Validation								
ปี ค.ศ.	2010								
ประเภทบทความ	งานวิจัย								
สรุปสาระสำคัญ									
ดัชนีเสี่ยง	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีที่อยู่ชัดเจนในช่วง 12 เดือน ที่ผ่านมา 2. มีหลักฐานการได้รับการสนับสนุน / มีรายได้พอเพียง 3. เป็นผู้ต้องหาประเภท A, B, C อุกฉกรรจ์ 4. ต้องคดีใหญ่ ระหว่างรอ (pending case) 5. FTA 6. มีประวัติ FTA ในคดี criminal traffic violence 7. เคยมีคดีลหุโทษ 8. เคยมีคดีอุกฉกรรจ์ 9. เคยมีคดีอาญา (violence crime) 10. มีประวัติการใช้จ่ายเสพติดเหล้า/ 11. เคยหลบหนีคดีอุกฉกรรจ์ 12. อยู่ระหว่างการคุมประพฤติคดีอุกฉกรรจ์ <table border="1" style="margin-left: auto; margin-right: auto;"> <tr> <td>คะแนน</td> <td>0-5</td> <td>6-13</td> <td>14</td> </tr> <tr> <td>ระดับความเสี่ยง</td> <td>ต่ำ</td> <td>กลาง</td> <td>สูง</td> </tr> </table>	คะแนน	0-5	6-13	14	ระดับความเสี่ยง	ต่ำ	กลาง	สูง
คะแนน	0-5	6-13	14						
ระดับความเสี่ยง	ต่ำ	กลาง	สูง						
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-								
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-								

บทความที่ 9

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Jeffrey M. Allen
ชื่อเรื่อง	Pretrial Release under California Penal Code Section 853.6: An Examination of Citation Release
ปี ค.ศ.	1972
ประเภทบทความ	Comments
สรุปสาระสำคัญ	บทความนี้เป็นการตรวจสอบหมายศาล (citation) ปลอ่ยตัวก่อนตัดสินคดีภายใต้ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 853.6 แคลิฟอร์เนีย (California penal code section 853.6) โดยวิเคราะห์ 2 ส่วนคือ 1) เปรียบเทียบหมายศาลปลอ่ยตัวที่เกี่ยวข้องกับวิธีการปลอ่ยตัวก่อนตัดสินคดีแบบอื่นๆ และ2) นำเสนอรายละเอียดของกรณีศึกษาการพัฒนา การนำไปใช้ และการดำเนินการตามหมายศาลปลอ่ยตัวใน Oakland พบว่าหมายศาลปลอ่ยตัวภายใต้บทบัญญัตินี้หลีกเลี่ยงจุดบกพร่อง2ประการหลักของระบบการปลอ่ยตัวก่อนตัดสินคดีแบบดั้งเดิมคือ ความต้องการประกันตัว และความล่าช้าที่เกิดจากการทบทวนของศาล (judicial review)
ดัชนีเสี่ยง	<ol style="list-style-type: none"> 1. ในสัญญาค้ำประกันที่ให้นายประกันรับรอง มีความเสี่ยงของจำเลยคือ จำเลยไม่สามารถหาเงินมาจ่ายค่าธรรมเนียมที่ไม่สามารถเอาคืนได้ (nonrefundable fee) จากนายประกัน 2. ในการประกัน10% มีความเสี่ยงของเจ้าหน้าที่ คือ มีข้อผิดพลาดของการกำกับดูแลระบบเงินประกันจากการวางเงินประกันของจำเลย
ระบบการตัดสินปลอ่ยตัว	<p>ระบบการปลอ่ยตัวก่อนตัดสินคดี มีวัตถุประสงค์เพื่อรับรองการปรากฏตัวต่อศาลของผู้ถูกจับกุม โดยกระบวนการปลอ่ยตัวแบบดั้งเดิมอนุญาตให้ผู้พิพากษาเท่านั้นที่จะปลอ่ยผู้ถูกจับกุมหลังจากวางหลักประกันหรือให้คำรับรอง ในการพิจารณาจากหมายศาลการปลอ่ยตัวตามประมวลกฎหมาย มาตรา 853.6 มีอำนาจให้ตำรวจปลอ่ยตัวผู้ถูกจับกุมที่มีคดีไม่รุนแรงโดยไม่ต้องผ่านกระบวนการของศาลและการวางเงินประกัน กระบวนการนี้มี 2 แบบคือ เจ้าหน้าที่จับกุมปลอ่ยตัวก่อนลงบันทึกและปลอ่ยตัวหลังจากลงบันทึกแล้ว ในกระบวนการปลอ่ยตัว มีขั้นตอนดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เจ้าหน้าที่ตรวจสอบและประเมินคุณสมบัติของผู้ถูกจับกุมและพฤติการณ์การกระทำผิด ซึ่งจะต้องเป็นคดีไม่รุนแรง ถ้าเป็นผู้ต้องหาคดีอุกฉกรรจ์จะต้องถูกตัดออกจากการพิจารณา 2. ถ้าเจ้าหน้าที่ตรวจสอบแล้วพบว่าหมายศาลอยู่ในข้อกำหนดการปลอ่ยตัว ผู้ต้องหาจะได้รับการปลอ่ยตัวทันที แต่ถ้าเจ้าหน้าที่ไม่อ้างหมายศาลปลอ่ยตัว ผู้ถูกจับกุมจะถูกควบคุมและย้ายเข้าไปอยู่ในสถานกักกัน ทั้งนี้ในการพิจารณาปลอ่ยตัวสามารถแบ่งเป็น 3 แบบดังนี้

ประเด็น	ข้อมูล
	<p>1. การประกันตัว (bail) ในอดีตผู้ถูกจับกุมวางเงินประกันและมักจะไม่มาปรากฏตัวต่อศาล ขณะนี้ระบบสัญญาถูกพัฒนาให้ผู้ถูกจับกุมจ่ายค่าธรรมเนียมให้นายประกัน (bondsman) ซึ่งให้คำสัญญาว่าจะจ่ายค่าประกันต่อศาลถ้าผู้ถูกจับกุมไม่ปรากฏตัว</p> <p>2. The Illinois 10 percent bail โดยกระบวนการแบ่งเป็น 3 ชนิดคือ การปล่อยตัวโดยไม่มีการค้ำประกัน (O.R.) การวางเงินสดมัดจำหรือทรัพย์สินเท่ากับจำนวนเงินประกัน และการวางเงินประกัน10%แทนหลักประกันและจะได้เงินคืน90%ของเงินประกัน10%เมื่อจำเลยมาปรากฏตัวต่อศาลตามหมายนัด</p> <p>3. การปล่อยตัวโดยไม่มีการค้ำประกัน โดยอนุญาตให้ผู้ถูกจับกุมได้รับการปล่อยตัวโดยไม่ต้องวางเงินประกัน ผู้พิพากษาจะตัดสินจากข้อมูลของผู้ถูกจับกุม ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่มีคดีไม่รุนแรง</p>
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 10

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Jeremy F. Mills and Andrew L. Gray.
ชื่อเรื่อง	Two-Tiered Violence Risk Estimates: A Validation Study of an Integrated-Actuarial Risk Assessment Instrument.
ปี ค.ศ.	2013
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยนี้ศึกษาคุณภาพของเครื่องมือ TTV ในการ ทำนายความเสี่ยงของการกระทำผิดซ้ำ พบว่า TTV มีคุณสมบัติเท่าเทียมกับ HCR-20 และ LCSF
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 11

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	John F. Edens, Jennifer Cox, Shannon Toney Smith, Davis Dematteo and Karolona Sorman.
ชื่อเรื่อง	How Reliable Are Psychopathy Checklist-Revised Scores in Canadian Criminal Trials? A case Law Review.
ปี ค.ศ.	2014
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยนี้ตรวจสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือประเมินความเสี่ยง PCL-R โดยใช้บันทึกประเมินความเสี่ยงของผู้กระทำผิด 102 คน ผลพบว่า ผู้ประเมินเป็นปัจจัยสำคัญของการใช้เครื่องมือชุดนี้ และพบว่า ความคลาดเคลื่อนจากการวัด มีค่าสูงกว่าที่เขียนไว้ในคู่มือ
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 12

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	John F. Edens, Brittany N. Penson, Jared R. Ruchensky, Jennifer Cox and Shannon Toney Smith.
ชื่อเรื่อง	Interrater Reliability of Violence Risk Appraisal Guide Scores Provided in Canadian Criminal Proceedings
ปี ค.ศ.	2016
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยนี้ตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของเครื่องมือประเมินความเสี่ยง VRAG ที่มีองค์ประกอบสำคัญ ด้านประวัติของความเสี่ยง และ อาการทางจิตวิทยาที่นำมาจากเครื่องมือ PCL-R โดยใช้ข้อมูลจาก บันทึกการประเมินของผู้กระทำผิด 42 คน ผลพบว่า ความเชื่อมั่นอยู่ในระดับปานกลางถึงสูง
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 13

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Jones, R.J.
ชื่อเรื่อง	The Colorado Pretrial Assessment Tool (CPAT)
ปี ค.ศ.	2012
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	<p>1. การศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเครื่องมือการประเมินการปล่อยชั่วคราวของรัฐ Colorado (Colorado Pretrial Assessment Tool) และพัฒนาเกณฑ์โดยใช้การวิจัยเป็นฐานเพื่อเปรียบเทียบประวัติของผู้ถูกกล่าวหากับการอนุญาตประกันตัว</p> <p>2. เก็บรวบรวมข้อมูลจากหลายแหล่ง ได้แก่</p> <p>2.1 การสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการและผู้ถูกกล่าวหา</p> <p>2.2 เอกสารการจับกุม</p> <p>2.3 บันทึกประวัติการกระทำความผิดจากข้อมูลระดับรัฐและชาติ</p> <p>2.4 ระบบสารสนเทศของเรือนจำ</p> <p>2.5 ระบบการติดตามกรณีศึกษาของเจ้าหน้าที่ผู้ให้บริการ</p>
ดัชนีเสี่ยง	<p>1. การมีโทรศัพท์บ้านหรือมือถือ มี 0 คะแนน ไม่มี/ไม่รู้ 5 คะแนน</p> <p>2. การเป็นเจ้าของหรือเช่าที่พัก เป็นเจ้าของ 0 คะแนน เช่า/ไม่รู้ 4 คะแนน</p> <p>3. จากข้อ 2 ใช้วิธีการจ้างหรือเช่า ไซ 0 คะแนน ไซ/ไม่รู้ 9 คะแนน</p> <p>4. ปัญหาการใช้แอลกอฮอล์ทั้งอดีตและปัจจุบัน ไม่มี 0 คะแนน มี/ไม่รู้ 4 คะแนน</p> <p>5. การบำบัดสุขภาพจิตในอดีตและปัจจุบัน ไม่ 0 คะแนน มี/ไม่รู้ 4 คะแนน</p> <p>6. อายุเมื่อถูกจับครั้งแรก เป็นครั้งแรก 0 ปี 0 คะแนน ตั้งแต่ 35 ปีขึ้นไป/ไม่รู้ 0 คะแนน 25-34 ปี (10 คะแนน) 20-24 ปี (12 คะแนน) 19 ปีหรือน้อยกว่า (15 คะแนน)</p> <p>7. การถูกจับคุก (Past jail sentence) ไม่ใช่ 0 คะแนน ไซ 1 คะแนน</p> <p>8. (Past prison sentence)</p> <p>9. การมีเงินประกัน ไม่มี 0 คะแนน มี/ไม่รู้ 5 คะแนน</p> <p>10. การมีความผิดอื่นๆ ที่รอการตัดสิน ไม่มี 0 คะแนน มี/ไม่รู้ 13 คะแนน</p> <p>11. การถูกควบคุม ไม่มี 0 คะแนน มี/ไม่รู้ 5 คะแนน</p>

ประเด็น	ข้อมูล										
	<p>12. การยกเลิกการประกันหรือการเพิกถอนการควบคุม ไม่ใช่ 0 คะแนน ใช่/ไม่รู้ 4 คะแนน <u>การจัดประเภทกลุ่มและระดับความเสี่ยง</u></p> <table border="1" data-bbox="646 387 1362 636"> <thead> <tr> <th data-bbox="646 387 981 436">ประเภทกลุ่มเสี่ยง</th> <th data-bbox="981 387 1362 436">คะแนนความเสี่ยง</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td data-bbox="646 436 981 486">1</td> <td data-bbox="981 436 1362 486">0-17</td> </tr> <tr> <td data-bbox="646 486 981 535">2</td> <td data-bbox="981 486 1362 535">18-37</td> </tr> <tr> <td data-bbox="646 535 981 584">3</td> <td data-bbox="981 535 1362 584">38-50</td> </tr> <tr> <td data-bbox="646 584 981 636">4</td> <td data-bbox="981 584 1362 636">51-82</td> </tr> </tbody> </table>	ประเภทกลุ่มเสี่ยง	คะแนนความเสี่ยง	1	0-17	2	18-37	3	38-50	4	51-82
ประเภทกลุ่มเสี่ยง	คะแนนความเสี่ยง										
1	0-17										
2	18-37										
3	38-50										
4	51-82										
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-										
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-										

บทความที่ 14

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	JULIENE JAMES, LAUREN-BROOKE EISEN and RAM SUBRAMANIAN
ชื่อเรื่อง	A VIEW FROM THE STATES: EVIDENCE-BASED PUBLIC SAFETY LEGISLATION
ปี ค.ศ.	2012
ประเภทบทความ	Review
สรุปสาระสำคัญ	บทความนี้ตรวจสอบการแก้ไขปัญหามลรัฐในดับทกกฎหมายความปลอดภัยต่อสาธารณะเพื่อลดจำนวนประชากรในคุกและสร้างกลยุทธ์เพื่อเพิ่มความปลอดภัยต่อสาธารณะ การกำหนดการกระทำที่เป็นความผิดมากเกินไป (over criminalization) ควรจะเป็นเรื่องที่คุณกำหนดนโยบายต้องพิจารณา จากการทบทวนงานวิจัยและการสังเกตเงื่อนไขที่นำมาซึ่งความพยายามปฏิรูป พบว่า ทุกมลรัฐกำลังเปลี่ยนเนื้อความและเพิกถอนนโยบายเพื่อลดจำนวนประชากรในคุก เพิ่มสถานฝึกอบรมในชุมชน จัดหางบประมาณสำหรับการฝึกปฏิบัติ เช่น กลุ่มบุคคลที่มีความเสี่ยงสูงที่ต้องควบคุมความประพฤติอย่างเข้มงวด
ดัชนีเสี่ยง	ดัชนีเสี่ยงในตัวผู้ต้องหาคือความน่าจะเป็นที่บุคคลจะกระทำผิดซ้ำ (recidivism) โดยพิจารณาจากปัจจัยที่เกี่ยวกับพฤติกรรมผิดกฎหมาย ได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> 1. ทศนคติต่อต้านสังคม 2. เพื่อนฝูงที่ต่อต้านสังคม 3. บุคลิกภาพที่ต่อต้านสังคม 4. ประวัติการกระทำผิด 5. ปัญหาการใช้ยาและการดื่มแอลกอฮอล์ 6. ลักษณะครอบครัว 7. การศึกษาและการจ้างงาน 8. การขาดความสุขสบาย
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	หลายมลรัฐใช้เครื่องมือประเมินความเสี่ยงโดยประเมินในหลายชั้นของกระบวนการยุติธรรมอาญาจากการพิจารณาปล่อยตัวก่อนตัดสินคดีไปจนกระทั่งพิจารณาพินโทษ ทั้งนี้การประเมินจะช่วยมุ่งเป้าไปที่ไปแหล่งควบคุมความประพฤติ (supervision) และกิจกรรมสำหรับผู้กระทำผิด การประเมินความเสี่ยงเป็นเครื่องจักรที่ขับเคลื่อนกิจกรรมที่มีประสิทธิผลของกลุ่มผู้กระทำผิดซึ่งเป็นโปรแกรมที่เน้นหลักฐานเชิงประจักษ์ (evidence-based program) โดยจำแนกบุคคลที่ต้องการเข้ารับโปรแกรมที่เหมาะสม

บทความที่ 15

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Kluas-Peter Dahle, Jurgen Biedermann, Robert J. B. Lehmann, and Franziska Gallasch-Nemitz.
ชื่อเรื่อง	The Development of the Crime Scene Behavior Risk Measure for Sexual Offense Recidivism.
ปี ค.ศ.	2014
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อสร้างเครื่องมือวัดความเสี่ยง จากเหตุการณ์ การกระทำผิดในคดีทางเพศ โดยใช้ข้อมูลคดีการทำความผิดของ ผู้ต้องหาชาย จำนวน 955 คน และยืนยันความเที่ยงตรง กับกลุ่ม ตัวอย่าง 77 คน ผลพบว่าเครื่องมือนี้มี 8 ด้านที่สำคัญ คือ 1) ด้าน พฤติกรรมกรล่า (Hunting) 2) การเลือกเหยื่อ 3) การเข้าหาเหยื่อ 4) การสื่อสารของผู้ต้องหาระหว่างการกระทำ 5) พฤติกรรมทางเพศที่ กระทำ 6) ระดับของความรุนแรง 7) การลงมือแบบมีแผน
ดัชนีเสี่ยง	No multiple juvenile offenders Explicit planning Actively seeking victim Approach-explicit Male victim at index offense Hands off: victim active Sexualized language หมายเหตุ : However, the variable multiple juvenile offenders appeared to be a protective factor for future sexual offending and was recoded inversely to constitute a risk factor for further analyses (i.e., no multiple juvenile offenders).
ระบบการตัดสินใจ	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 16

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Kristin Bechtel, Alexander M. Holsinger, Christopher T. Lowenkamp, and Madeline J. Warren
ชื่อเรื่อง	A Meta-Analytic Review of Pretrial Research: Risk Assessment, Bond Type, and Interventions
ปี ค.ศ.	2016
ประเภทบทความ	สังเคราะห์งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	การวิจัยครั้งนี้เลือกงานวิจัยโดยใช้ Pretrial Justice Institute website โดยใช้คำค้น ที่เกี่ยวข้องกับ การตัดสินใจปล่อยตัวชั่วคราว ได้แก่ “Pretrial” “Bond” and “defendant” “pretrial assessment” จากบทความย่อ ได้งานวิจัยจำนวน 811 เรื่อง จากนั้นใช้เกณฑ์การเลือก คือ 1) มีการใช้ข้อมูลจากระบบการศาลในสหรัฐอเมริกา 2) มีการรายงานผลลัพธ์ประกอบด้วย ไม่มามีรายงานตัวหลังการปล่อยชั่วคราว ถูกจับในคดีอาญาอีก มีการเพิกถอนประกัน (bond revocation) 3) เกิดหลังปี 1970 4) มีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง การประเมินความเสี่ยงและผลลัพธ์ในข้อ 2) เหลืองานวิจัยที่ผ่านเกณฑ์ 32 เรื่อง พบพบที่ bond type, count notification, supervision, drug testing เป็นมาตรการที่มีผลสำเร็จของ FTA และการประเมินความเสี่ยงมีผลต่อการตัดสินใจปล่อยชั่วคราว
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	วิธีการที่ใช้หลังปล่อยตัวที่มีผลต่อ FTA เรียงตามลำดับคือ 1) court notification 2) supervision 3) bond type แต่ไม่มีวิธีการใดที่ส่งผลต่อ rearrests
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 17

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Kristin Bechtel, Christopher Lowenkamp and Alex Holsinger
ชื่อเรื่อง	Identifying the Predictors of Pretrial Failure: A Meta-Analysis
ปี ค.ศ.	2011
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	สังเคราะห์งานวิจัย เลือกรมา 33 เล่ม ใช้ได้ 13 เล่ม
ดัชนีเสี่ยง	ตัวแปรที่ส่งผลกระทบต่อ rearrests, FTA, new crime ได้แก่ Prior conviction Felonies Misdemeanor FTA Juvenile arrest ดัชนีที่ไม่มีความคงเส้นคงวา ได้แก่ residency, victim injury, weapon, alcohol
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 18

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Mamalian, C.A.
ชื่อเรื่อง	State of the Science of Pretrial Risk Assessment
ปี ค.ศ.	2011
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	<p>1. ที่ผ่านมากการตัดสินใจปล่อยผู้ต้องหาของผู้พิพากษาใช้เกณฑ์การประเมินความเสี่ยงผสมผสานทั้งแบบอัตวิสัย (Subjectivity) และวัตถุวิสัย (Objectivity) อย่างไรก็ตามงานวิจัยที่ผ่านมาระบุว่าผู้พิพากษายังคงตัดสินใจปล่อยผู้ต้องหาจากการใช้ตารางการประกันตัว (Bond schedule) ความรู้สึกกลัวว่าจะปล่อยตัวผู้ต้องหาผิดพลาดมีผลต่อการตัดสินใจ</p> <p>2. ปัจจุบันจำนวนผู้ต้องขังมีจำนวนมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง แนวทางหนึ่งที่จะช่วยลดจำนวนผู้ต้องขังได้ คือ การตัดสินใจปล่อยชั่วคราว (Pretrial Release Decision)</p>
ดัชนีเสี่ยง	<p>จากการสังเคราะห์งานวิจัยที่ผ่านมา พบว่า ปัจจัยเสี่ยงหลักที่เกี่ยวข้องกับการปล่อยชั่วคราว ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Prior FTA 2. Prior conviction (การกระทำความผิดที่ผ่านมา) 3. Present charge a felony (การถูกจับกุมในคดีอุกฉกรรจ์) 4. Being employed (การมีงานทำ) 5. History of drug abuse (ประวัติการใช้สารเสพติด) 6. Having a pending case (การรอการพิจารณาคดีก่อนหน้า)
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 19

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Marcus T. Boccaccini and Darrel B. Turner, Daniel C. Murrie
ชื่อเรื่อง	Do Scores From Risk Measures Matter to Jurors?
ปี ค.ศ.	2013
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยนี้เป็นการสำรวจความเห็นของผู้พิพากษาต่อการใช้เครื่องมือเพื่อการประเมินความเสี่ยงต่อการกระทำผิดซ้ำในคดีทางเพศ ผลพบว่าผู้พิพากษามีความเห็นไม่ไปในทิศทางเดียวกับผลจากแบบวัด ได้แก่ Static-99, Minnesota Sex offender screening Tool-R และ Hare's Psychopathy Checklist-R
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 20

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Marie VanNostrand and Christopher T. Lowenkamp
ชื่อเรื่อง	Assessing Pretrial Risk without a Defendant Interview
ปี ค.ศ.	2013
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยนี้พัฒนาเครื่องมือประเมินความเสี่ยง โดยไม่ต้องสัมภาษณ์ผู้ต้องหา โดยมีตัวแปรผลลัพธ์ คือ FTA และ NCA (Fail to appear และ New criminal activity) งานวิจัยในอดีตพบว่า ตัวแปรที่สำคัญในการทำนาย ความล้มเหลว ของการปล่อยตัวได้แก่ prior conviction, prior misdemeanors, prior felonies และ prior FTA ตัวแปรที่ทำนายได้น้อยกว่า ได้แก่ residence และ employment
ดัชนีเสี่ยง	เครื่องมือประเมินความเสี่ยงแบบไม่ต้องสัมภาษณ์ผู้ต้องหา <ol style="list-style-type: none"> 1. ผู้ต้องหาที่มี pending case 2. ผู้ต้องหาเคยไม่มารายงานตัวใหม่ 3. ผู้ต้องหาเคยมีปัญหา FTA ในกรณีอาญา (criminal) หรือ traffic violent (การละเมิดกฎหมายด้านจราจร) 4. เคยมีคดี ลหุโทษ 5. เคยมีคดีอาญาอุกฉกรรจ์ (felony) 6. เคยถูกคดี violent crime 7. อยู่ในระหว่างการคุมประพฤติ

บทความที่ 21

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Marta Wallinius, Carl Delfin, Eva Billstedt, Thomas Nilsson, Henrik Anckarsater and Bjorn Hofvander
ชื่อเรื่อง	Offender in Emerging Adulthood: School Maladjustment, Childhood Adversities, and Prediction of Aggressive Antisocial Behaviors.
ปี ค.ศ.	2016
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยศึกษาผู้ต้องหาชายชาวสวีเดน จำนวน 270 คน อายุระหว่าง 18-25 ปี พบว่า ตัวแปรระดับครอบครัว และโรงเรียนที่มีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมรุนแรงในวัยผู้ใหญ่ ประกอบด้วย การทำร้ายเพื่อน (bullying) การมีผู้ปกครองที่ใช้จ่ายเสพติด และความรุนแรงในครอบครัว
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 22

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Matt Alsdorf
ชื่อเรื่อง	Public Safety Assessment – Court: PSA – Court
ปี ค.ศ.	
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	เป็นงานวิจัยที่ใช้ข้อมูลจาก 7 รัฐของสหรัฐอเมริกา จำนวน 750,000 คน
ดัชนีเสี่ยง	ดัชนีเสี่ยง ประกอบด้วย 1. ข้อมูลด้านประชากร 2. ข้อหาปัจจุบัน 3. ประวัติการถูกจับกุม 4. การใช้สารเสพติด 5. สุขภาพจิต 6. การศึกษา 7. การมีงานทำ 8. สถานที่พักอาศัยปัจจุบัน 9. ความสัมพันธ์กับชุมชน (Community ties) ความปลอดภัยต่อสาธารณะ วัดจาก 1.FTA 2.NCA 3.NVCA
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 23

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Michael R. Handler
ชื่อเรื่อง	A LAW OF PASSION, NOT OF PRINCIPLE, NOR EVEN PURPOSE: A CALL TO REPEAL OR REVISE THE ADAM WALSH ACT AMENDMENTS TO THE BAIL REFORM ACT OF 1984
ปี ค.ศ.	2011
ประเภทบทความ	comments
สรุปสาระสำคัญ	บทความนี้เกี่ยวกับการเสนอข้อคิดเห็น (comments) ทางด้านกฎหมายเกี่ยวกับการปล่อยตัวและกักขังผู้กระทำผิดก่อนตัดสินคดีหลังจากรัฐสภา (congress) มีการแก้ไขกฎหมายใน The bail reform act of 1984 ซึ่งได้กำหนดข้อกฎหมายและขั้นตอนสำหรับการปล่อยตัวและกักขังผู้กระทำผิด โดยได้มีการปรับปรุงแก้ไขเงื่อนไขในบทบัญญัติตามแนวทางของ The Adam Walsh act amendments (AWA amendments) ซึ่งกำหนดให้มีการติดตามและควบคุมความประพฤติจำเลยผู้กระทำผิดทุกคนที่กระทำผิดทางเพศกับเด็ก อย่างไรก็ตาม ศาลแขวง (district courts) หลายแห่งพบว่าเงื่อนไขในบทบัญญัตินี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ (unconstitutional) และปฏิเสธที่จะนำบทบัญญัติฉบับแก้ไขนี้ไปใช้เมื่อต้องมีการพิจารณาประกันตัว ข้อคิดเห็นในบทความนี้ระบุว่า รัฐสภาต้องยกเลิกหรือแก้ไข AWA amendments ที่มีต่อ The bail reform act of 1984 เนื่องจากขัดต่อรัฐธรรมนูญ ไม่สอดคล้องกับหลักการพิจารณาประกันตัว โดยในข้อคิดเห็นได้เสนอให้มีการปรับปรุงเงื่อนไขที่ไม่จำเป็นเพื่อให้แน่ใจต่อความปลอดภัยต่อสาธารณะ (public's safety)
ดัชนีเสี่ยง	ความเสี่ยงของการหลบหนีของจำเลยและการป้องกันความปลอดภัยต่อสาธารณะ ได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> 1. สถานที่ที่จำเลยมีข้อผูกมัดและกระทำผิด 2. สถานที่ที่จำเลยกระทำการเสพยาหรือใช้อาวุธปืน
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	ใน The bail reform act of 1984 (BRA) ได้อธิบายถึงเงื่อนไขต่างๆหรือการรวมเงื่อนไขของการปล่อยตัวซึ่งจะต้องป้องกันความปลอดภัยต่อสาธารณะและทำให้แน่ใจว่าผู้ต้องหาจะมาปรากฏตัวต่อศาล โดยสามารถอธิบายเป็นขั้นตอนดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 1. พิจารณาตัวบทกฎหมายปล่อยตัวผู้กระทำผิดคดีอาญาที่มีโทษเพียงเล็กน้อย (non-capital crime) โดยไม่ต้องมีสัญญาค้ำประกันถ้าศาลพิจารณาแล้วว่าผู้กระทำผิดจะมารับทราบการพิจารณาคดีตัดสินคดี โดยพิจารณาจากมาตรา 3142 ในประโยคที่ว่า “ธรรมชาติและความร้ายแรงของคดีอุกฉกรรจ์ต่อบุคคลหรือสังคมใดก็ตาม จะได้ถูกเบิกความให้ได้รับการปล่อยตัว” ให้เป็นเงื่อนไขที่เจ้าหน้าที่ต้องพิจารณาปล่อยตัวก่อนตัดสินคดี

ประเด็น	ข้อมูล
	<p>2. ตรวจสอบหลักฐานที่ชัดเจนและแน่ชัดประกอบการพิจารณาปล่อยตัว ในขณะที่ผู้ต้องหาเองก็มีสิทธิ์ที่จะปรึกษาทนายความ พิสูจน์หลักฐานที่จะสนับสนุน/ต่อต้านความร้ายแรงในอนาคต (future dangerousness) และเสนอข้อมูลต่อศาล</p> <p>3. ถ้าเจ้าหน้าที่ศาลพบว่าการกักขังไม่มีความจำเป็นที่จะต้องยืนยันในความปลอดภัยต่อสาธารณะ เจ้าหน้าที่ก็อาจปล่อยตัวผู้ต้องหาโดยไม่ต้องมีการค้ำประกัน หรือถ้าการปล่อยตัวจะไม่สามารถยืนยันได้อย่างสมเหตุสมผลว่าบุคคลจะมาปรากฏตัวต่อศาลหรือจะไปทำอันตรายต่อบุคคลอื่นหรือสังคมแล้ว เจ้าหน้าที่ต้องกำหนดขอบเขตเงื่อนไขว่าจะอะไรที่จะสามารถยืนยันได้</p>
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	<p>ในการประเมินตัวบุคคล (individualized assessment) เพื่อตรวจสอบเงื่อนไขการปล่อยตัวก่อนตัดสินคดี ศาลบางแห่งยืนยันว่าเป็นสิ่งที่ต้องการ (requirement) トラバドที่เจ้าหน้าที่ศาลต้องใช้เงื่อนไขการปล่อยตัวผ่านการตรวจสอบตัวบุคคลในเรื่องปัจจัยที่เกี่ยวข้อง รวมถึงความต้องการที่เกี่ยวข้องกับงาน (job-related needs)</p>

บทความที่ 24

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Nicol John Wilson
ชื่อเรื่อง	The University of the Psychopathy Checklist-Screening Version for Predicting Serious Violent Recidivism in a New Zealand Offender
ปี ค.ศ.	2003
ประเภทบทความ	Thesis
สรุปสาระสำคัญ	<p>The PCL; SV (Hart, et al., 1995) consist of 12 items assessed using collateral review and structured interview format. The item are listed below:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Superficial 2. Grandiose 3. Deceitful 4. Lacks Remorse 5. Lacks Empathy 6. Doesn't Accept Responsibility 7. Impulsive 8. Poor Behavioral Controls 9. Lack Goals 10. Irresponsible

ประเด็น	ข้อมูล
	11. Adolescent Antisocial Behavior 12. Adult Antisocial Behavior
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินใจ	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 25

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Paige B, Harris and Marcus T. Boccaccini and Daniel C. Murrie.
ชื่อเรื่อง	Rater Differences in Psychopathy Measure Scoring and Predictive Validity
ปี ค.ศ.	2014
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยใช้ข้อมูลผลการประเมินความเสี่ยงจาก PCL: SV ของผู้ประเมินที่ได้รับการฝึกมาก่อนแล้ว ผลพบว่า ผู้ประเมินมีความแตกต่างของคะแนนใน PART I มากกว่า PART2 และผู้ประเมินที่ให้คะแนน Facet4 สูง จะมีการประเมินความเสี่ยงสูงด้วย แม้วางงานวิจัยนี้จะทำกับคนไข้ ที่มีอาการทางจิต แต่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการฝึกผู้ประเมิน
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 26

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Robert J. B. Lehmann, R. Karl Hanson, Kelly M. Babchishin, Franziska Gallasch-Nemitz, Jurgan Biedermann, and Klaus-Peter Dahle
ชื่อเรื่อง	Interpreting Multiple Risk Scales for Sex Offenders: Evidence for Averaging
ปี ค.ศ.	2013
ประเภทบทความ	Brief Report
สรุปสาระสำคัญ	การศึกษาครั้งนี้ มาจากการติดตามผู้ต้องหา 940 คนที่ก่อคดีอาญาด้านเพศ โดยใช้เครื่องมือ RRASOR, Static-99R และ Static-2002R การใช้ RRASOR ทำนายการกลับไปกระทำผิดซ้ำด้านเพศได้ดี สำหรับการทำนายการทำผิดซ้ำต่างๆ ไปให้ใช้ Static-99R หรือ Static-2002R
ดัชนีเสียง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 27

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Sammons, A.
ชื่อเรื่อง	Eysenck's theory of the criminal personality
ปี ค.ศ.	ไม่ระบุ
ประเภทบทความ	บทความสั้น จาก Criminological psychology [psycholotron.org.uk]
สรุปสาระสำคัญ	<p>1. บุคลิกภาพแบบ Extraversion, Neuroticism และ Psychoticism</p> <p>1.1 Eysenck จำแนกบุคลิกภาพของบุคคลออกเป็น 2 มิติที่สัมพันธ์กับการทำหน้าที่ของระบบประสาท กล่าวคือ บุคลิกภาพแบบ Extraversion (E) และบุคลิกภาพแบบ Neuroticism (N) ซึ่งวัดโดยใช้แบบสอบถาม เช่น แบบวัดบุคลิกภาพของ Eysenck (EPQ) ผู้ที่ได้คะแนนจากแบบวัดด้าน E สูง มีลักษณะเป็นพวกชอบสังคม กระตือรือร้น มีชีวิตชีวา และใฝ่หาการสัมผัส ส่วนผู้ที่ได้คะแนนจากแบบวัดด้าน N สูง มีลักษณะเป็นพวกกังวล ซึมเศร้า และโต้ตอบกับสิ่งเร้าในทางตรงกันข้ามอย่างรุนแรง</p> <p>1.2 ต่อมา Eysenck ได้เพิ่มมิติด้านที่ 3 คือ บุคลิกภาพแบบ Psychoticism (P) ผู้ที่มีคะแนน P สูง จะเป็นพวกก้าวร้าวต่อต้านสังคม เยือกเย็นและยึดตนเองเป็นหลัก</p> <p>1.3 Eysenck มองว่าบุคลิกภาพ E N P ถูกกำหนดด้วยพันธุกรรมเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งโดยปกติคนทั่วไปจะมีบุคลิกภาพ E N P อยู่ในระดับปานกลางคละกันไป</p> <p>2. บุคลิกภาพแบบ E N P และพฤติกรรมเกี่ยวกับอาชญากรรม</p> <p>2.1 ตามแนวคิดของ Eysenck เชื่อว่าบุคลิกภาพสัมพันธ์กับอาชญากรรมหรือการกระทำความผิดผ่านกระบวนการถ่ายทอดทางสังคม</p> <p>2.2 การกระทำความผิดหรืออาชญากรรมเกิดขึ้นผ่านการถ่ายทอดทางสังคมที่ไม่สมบูรณ์ ซึ่งประกอบด้วยความรู้สึกเห็นแก่ตัวและความกังวลใจ เด็กที่เติบโตมาด้วยการถูกลงโทษหรือเลี้ยงดูแบบมีเงื่อนไขจะทำให้เติบโตมาพร้อมกับความรู้สึกคับข้องใจ กังวล และมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม</p> <p>2.3 Eysenck เชื่อว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ E และ N สูงจะมีพฤติกรรมต่อต้านสังคมในทุกสถานการณ์ที่พวกเขามีโอกาสจะแสดงตน</p> <p>3. ข้อวิพากษ์ต่อทฤษฎีของ Eysenck</p> <p>3.1 แบบวัดบุคลิกภาพของ Eysenck มีลักษณะรายงานด้วยตนเอง (Self-report) ซึ่งอาจมีอคติในการตอบ</p> <p>3.2 งานวิจัยที่นำแบบวัดของ Eysenck ไปใช้มักจะเปรียบเทียบผู้กระทำความผิดกับบุคคลทั่วไป การศึกษาในกลุ่มผู้กระทำความผิด ไม่ได้แบ่งว่า</p>

ประเด็น	ข้อมูล
	เป็นผู้กระทำผิดในลักษณะใด เช่น ผู้ถูกกล่าวหา นักโทษที่ถูกจับกุม หรือผู้ต้องหา ทำให้นำเสนอเฉพาะลักษณะของบุคลิกภาพของ Unsuccessful offenders เท่านั้น
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 28

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Stephanie A. Evans and Karen L. Salekin.
ชื่อเรื่อง	Involuntary Civil Commitment: Communicating With the Court Regarding “ <i>Danger to Other</i> ”
ปี ค.ศ.	2013
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความเห็นของผู้พิพากษาที่มีต่อข้อความที่ใช้ในการสื่อสารความเสี่ยง 3 แบบ คือ แบบพรรณนา ทำนาย และจัดการ ผลพบว่า การสื่อสารทั้ง 3 แบบ เป็นหลักฐานที่มีค่า แต่พบว่าในกลุ่มการสื่อสารแบบทำนายนั้น การจัดประเภทถูกมองว่ามีคุณค่าสูงสุด (highest probative value)
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 29

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Stephane M. Shepherd, Elizabeth McEntyre, Yolonda Aadms and Roz Walker.
ชื่อเรื่อง	Violence Risk Assessment in Australian Aboriginal Offender Populations: A Review of the Literature
ปี ค.ศ.	2014
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยนี้ทบทวนการศึกษาการประเมินความเสี่ยงในการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มประชากรที่มีความแตกต่างด้าน วัฒนธรรม ประเพณี และประสบการณ์ ได้แก่ กลุ่ม Aboriginal Australian ผลพบว่า เครื่องมือประเมินความเสี่ยงมีความถูกต้องในระดับปานกลาง
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 30

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Wineke J. Smid, Jan H. Kamphuis, Edwin C. Wever, and Daniel J. Van Beek
ชื่อเรื่อง	A Comparison of the Predictive Properties of Nine Sex Offender Risk Assessment Instruments
ปี ค.ศ.	2014
ประเภทบทความ	งานวิจัย
สรุปสาระสำคัญ	งานวิจัยนี้เปรียบเทียบคุณสมบัติของเครื่องมือที่ใช้ ประเมินความเสี่ยง 9 เครื่องมือ โดยใช้กับผู้กระทำผิดทางเพศชาวต่างชาติ ผลพบว่า เครื่องมือทั้ง 9 มีความถูกต้องปานกลาง ในการทำนาย การกระทำผิดซ้ำ อย่างไรก็ตาม พบว่า Static-2002R และ Static-99R มีคุณสมบัติดีกว่า เครื่องมืออื่นๆ เล็กน้อย เครื่องมืออีก 7 ชิ้น ได้แก่ RRA, Static-2002, Static-99, SACJ, MRM-2000, SVR-20, SOR
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 31

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Commonwealth of Kentucky, Department of Public Advocacy
ชื่อเรื่อง	Kentucky Pretrial Release Manual
ปี ค.ศ.	2013
ประเภทบทความ	เอกสารคู่มือ
สรุปสาระสำคัญ	เป็นคู่มือที่พัฒนาขึ้นสำหรับผู้เกี่ยวข้องกับการปล่อยตัวชั่วคราวที่ให้รายละเอียดตั้งแต่การพบกันครั้งแรกระหว่างที่ปรึกษา/ ทนายกับ ผู้ต้องหา ให้ข้อมูลเพื่อให้เห็นความสำคัญของการปล่อยตัวชั่วคราวว่าเป็นสิทธิที่ผู้ต้องหาทุกคนต้องได้รับ การเตรียมตัวสำหรับที่ปรึกษาก่อนพบผู้ต้องหา การสัมภาษณ์และข้อมูลที่ต้องสัมภาษณ์ ข้อมูลที่ต้องให้แก่ผู้ต้องหา ประเภทของการปล่อยตัวชั่วคราวที่แบ่งเป็น 7 ระดับ ได้แก่ ROR Unsecured bond ,Financial condition, Surety, Cash, Ten percent, Property และการอุทธรณ์เกี่ยวกับการประกันและหลักประกัน ข้อมูลที่สัมภาษณ์ 1) ความผูกพันกับชุมชนและครอบครัว 2) สุขภาพกายและสุขภาพจิต 3) ความต้องการทางการแพทย์ทันที

ประเด็น	ข้อมูล
	4) ประวัติทางอาชญากรรม 5) ฐานะทางการเงิน หรือความสามารถที่จะใช้เงินประกัน 6) รายชื่อคน ที่จะสามารถยืนยันข้อมูลของผู้ต้องหา และคำอนุญาตจากผู้ต้องหาให้ติดต่อบุคคลดังกล่าว
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 32

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	John Jay College of Criminal Justice, New York City
ชื่อเรื่อง	Pretrial Practice: Rethinking the Front End of the Criminal Justice System
ปี ค.ศ.	2015
ประเภทบทความ	บทความวิจัย
ดัชนีเสี่ยง	Pretrial risk assessment พัฒนาจากงานวิจัย และใช้เป็นครั้งแรกเมื่อปี 2003 ที่รัฐ Virginia ปัจจุบัน ผู้พิพากษา ประมาณ 10% ใช้เครื่องมือเพื่อการประเมินความเสี่ยง ประกอบด้วย <ul style="list-style-type: none"> - ประวัติการถูกจับ หรือ ถูกกล่าวหา - การไม่มารายงานตัว - การใช้สารเสพติดในอดีต - มีที่อยู่ไม่แน่นอน - สถานะการมีงานทำ - Pending Charges นอกจากนี้ คือ สถานภาพการแต่งงาน ระดับการศึกษา การเป็นอยู่ การมีประกันสุขภาพ การถูกยึดใบขับขี่
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 33

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Pretrial Justice Institute
ชื่อเรื่อง	Pretrial risk assessment: science provides guidance on assessing defendants
ปี ค.ศ.	2015 (May)
ประเภทบทความ	Issue brief
สรุปสาระสำคัญ	<p>การตัดสินปล่อยชั่วคราว มี 3 แนวทาง คือ</p> <p>แนวทางที่ 1 การใช้เงินประกันตัว (Money bond schedule) อัตราของเงินหรือสินทรัพย์ประกันตัวจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความรุนแรงของการกระทำความผิด แนวทางนี้มีข้อสันนิษฐานว่าระบบการประกันตัวกับการปล่อยชั่วคราวมีความสัมพันธ์กันสูง</p> <p>แนวทางที่ 2 การสาบานตน (Intuition-derived tool) หรือเรียกว่า การประเมินโดยมติร่วม (a consensus-based) ผู้ตัดสินปล่อยชั่วคราวพิจารณาปัจจัยที่เชื่อว่ามี ความเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงในการปล่อยตัว อย่างไรก็ตามแนวทางนี้ยังไม่มีหลักฐานพิสูจน์ถึงความแม่นยำหรือความถูกต้องของการตัดสินใจปล่อยชั่วคราว</p> <p>แนวทางที่ 3 การใช้หลักฐานเชิงประจักษ์ (Empirically-derived pretrial risk assessment) เป็นการประเมินความเสี่ยงจากตัวบ่งชี้ต่างๆ เพื่อนำมาจัดแบ่งประเภทของผู้ถูกกล่าวหา และความเสี่ยงในการปล่อยชั่วคราว ซึ่งมีวิธีการพัฒนาเครื่องมือ ดังนี้</p> <p>ขั้นที่ 1 การสร้างเครื่องมือประเมินจากนักวิจัยที่มีความเชี่ยวชาญ หากเป็นการสร้างขึ้นมาใหม่ นักวิจัยต้องออกแบบการวิจัยเพื่อสร้างเครื่องมือดังกล่าว แต่หากปรับปรุงหรือนำเครื่องมือที่มีอยู่แล้วมาใช้ นักวิจัยต้องทดสอบเครื่องมือที่นั้นกับกลุ่มตัวอย่างก่อนนำไปใช้จริง</p> <p>ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยต้องประเมินความสามารถของระบบที่จะสร้างข้อมูล (The capacity of the system to produce the data that are needed to conduct the study)</p> <p>2.1 ชุดข้อมูลแรกที่เกี่ยวข้องกับผลลัพธ์ เช่น ผู้ถูกกล่าวหาถูกปล่อยตัวมาก่อนหน้าหรือไม่ ถ้าใช่ ผู้ถูกกล่าวหาไม่มาปรากฏตัวหรือมาศาลตามหมายเรียกหรือไม่ หรือถูกจับกุมซ้ำหรือไม่</p> <p>2.2 ข้อมูลชุดที่สอง เป็นข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยที่สัมพันธ์กับการหลบหนีหรือถูกจับกุมซ้ำ เช่น ประวัติการกระทำความผิด (Criminal history) ประวัติการปรากฏตัวที่ศาล (History of appearance in court) ประวัติการภาคทัณฑ์หรือการทำทัณฑ์บน (Current probation or parole) การประกันตัว (The current charge) ประวัติของผู้ถูกกล่าวหา (เช่น ที่อยู่อาศัย ระยะเวลาในการอยู่อาศัย การมีงานทำ) ประวัติการใช้สารเสพติด (Substance abuse) และสุขภาพจิต (Mental health)</p>

ประเด็น	ข้อมูล
	ขั้นที่ 3 การทดสอบเครื่องมือด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อค้นหาตัวทำนายที่มีอำนาจในการจำแนกสูงสุด
ดัชนีเสี่ยง	<ol style="list-style-type: none"> 1. Previous FTA 2. การพักอาศัย (Residency) เช่น ช่วงเวลา การเป็นเจ้าของ 3. ประวัติการใช้สารเสพติด (Substance abuse) 4. Pending charges 5. ประวัติการกระทำความผิด (Previous convictions) 6. สถานภาพการทำงาน 7. อายุปัจจุบันหรืออายุที่ถูกจับกุม 8. Current charges 9. ความรุนแรงในการกระทำความผิด (Violent convictions) 10. หมายจับ (Active warrant) 11. สุขภาพจิต 12. ประวัติการถูกจับกุมในคุก 13. การทำทัณฑ์บน (Current probation or parole) 14. การศึกษา 15. Citizenship/Foreign relations 16. สถานภาพสมรส
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 34

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	Pretrial Justice Institute
ชื่อเรื่อง	Risk Assessment Evidence-based Pretrial Decision-making
ปี ค.ศ.	ไม่ระบุ
ประเภทบทความ	บทความสั้น
สรุปสาระสำคัญ	<p>1. เป็นบทความที่อธิบายการประเมินความเสี่ยงด้วยการใช้เครื่องมือเชิงประจักษ์ (Empirically derived tool) มีสาระสำคัญแบ่งออกเป็น 4 ประเด็น ได้แก่ ระบบการประเมินในปัจจุบัน ความหมายของการประเมินความเสี่ยง การพัฒนาเครื่องมือการประเมินความเสี่ยง และ การใช้เครื่องมือการประเมินความเสี่ยง</p> <p>2. ส่วนที่ 1 ระบบการประเมินในปัจจุบัน เป็นการเล่าถึงระบบการประกันตัวในอดีตว่าเป็นการพิจารณาจากตารางค่าประกันตัว (monetary charged-based bail schedule) แต่ในปัจจุบันมีการปรับปรุงระบบการตัดสินใจปล่อยตัว โดยใช้การประเมินความเสี่ยงล่วงหน้าจากหลักฐานเชิงประจักษ์ (Empirically derived pretrial risk assessment)</p> <p>3. ส่วนที่ 2 ความหมายของการประเมินความเสี่ยง เป็นการให้ความหมายของการประเมินความเสี่ยงล่วงหน้าว่าหมายถึง เป็นเครื่องมือที่อาศัยหลักฐานเชิงประจักษ์ประกอบการพิจารณาการตัดสินใจปล่อยตัวของเครื่องมือเป็นเอกสาร 1 หน้าที่มีข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะของปัจเจกบุคคล และคะแนนที่คำนวณความเสี่ยงที่จะไม่ปรากฏตัวตามศาลนัดหมายหรือถูกจับอีกครั้งก่อนที่ข้อกล่าวหาจะถูกตัดสิน ข้อคำถามประกอบด้วย 7-10 ข้อ เช่น ข้อกล่าวหาในการกระทำความผิด ประวัติอาชญากรรม สถานภาพการทำงาน ที่พัก การใช้สารเสพติด และ สุขภาพจิต</p> <p>4. การพัฒนาเครื่องมือการประเมินความเสี่ยง เป็นการอธิบายขั้นตอนในการพัฒนาเครื่องมือการประเมินความเสี่ยง ประกอบด้วย ขั้นตอนการเก็บข้อมูลขั้นการตรวจคุณภาพของเครื่องมือ และขั้นการวิเคราะห์ข้อมูล ในขั้นการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือมีจุดประสงค์เพื่อยืนยันความตรงในการทำนาย ส่วนในขั้นวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานมีจุดประสงค์เพื่อค้นหาปัจจัยทำนายความสำเร็จล่วงหน้า (Pretrial success) เช่น การปรากฏตัวที่ศาล และความปลอดภัยของสาธารณะ และเพื่อค้นหาน้ำหนักความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น</p> <p>5. การใช้เครื่องมือการประเมินความเสี่ยง ข้อสังเกตสำหรับการใช้เครื่องมือประเมินความเสี่ยง คือ 1) เครื่องมือนี้ไม่สามารถทำนายความสำเร็จหรือความล้มเหลวในระดับปัจเจกบุคคล แต่ควรใช้สำหรับการทำนายในภาพรวม 2) การใช้เครื่องมือนี้ควรใช้เป็นเครื่องมือเสริม</p>

ประเด็น	ข้อมูล
	เพื่อช่วยในการตัดสินใจ เนื่องจากมีการยืนยันจากคะแนนที่เป็นหลักฐานเชิงประจักษ์
ดัชนีเสี่ยง	<ol style="list-style-type: none"> 1. ถูกจับกุมในฐานความผิดอาญาอุกฉกรรจ์ (Charged with Felony) ถ้าตอบใช่ ได้ 1 คะแนน 2. รอการจับกุม (Pending charge) ถ้าตอบใช่ ได้ 1 คะแนน 3. มีประวัติอาชญากรรม ถ้าตอบใช่ ได้ 1 คะแนน 4. ไม่ปรากฏตัวตามการนัดหมายมากกว่า 2 ครั้ง ถ้าตอบใช่ ได้ 2 คะแนน 5. ถูกพิพากษาลงโทษมากกว่า 2 ครั้ง ถ้าตอบใช่ ได้ 1 คะแนน 6. ระยะเวลาในการอยู่อาศัยน้อยกว่า 1 ปี ถ้าตอบใช่ ได้ 1 คะแนน 7. ไม่ได้ทำงาน ถ้าตอบใช่ ได้ 1 คะแนน 8. มีประวัติในการใช้ยาเสพติด ถ้าตอบใช่ ได้ 1 คะแนน
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

บทความที่ 35

ประเด็น	ข้อมูล																
ชื่อผู้แต่ง	The Board of Directors of the Judicial Conference of Indiana																
ชื่อเรื่อง	Indiana Risk Assessment System																
ปี ค.ศ.	2010																
ประเภทบทความ	งานวิจัย																
สรุปสาระสำคัญ	<p>เครื่องมือที่ใช้เพื่อการตัดสินใจปล่อยตัวมี 7 ข้อ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. อายุตอนถูกจับครั้งแรก 2. จำนวนครั้งของ FTA 3. การมีงานทำขณะถูกจับกุม 4. การมีที่อยู่ที่มั่นคง 5. การใช้สารเสพติด ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา 6. มีปัญหาการใช้สารเสพติดรุนแรง 7. มีประวัติการคุมขังมากกว่า 3 ครั้ง <p>การให้คะแนน</p> <table border="1"> <thead> <tr> <th>คะแนน</th> <th>%ของความล้มเหลว</th> <th>%FTA</th> <th>%NA</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>0-2</td> <td>5%</td> <td>5%</td> <td>0%</td> </tr> <tr> <td>3-5</td> <td>18%</td> <td>12%</td> <td>7%</td> </tr> <tr> <td>6+</td> <td>29%</td> <td>15%</td> <td>17%</td> </tr> </tbody> </table>	คะแนน	%ของความล้มเหลว	%FTA	%NA	0-2	5%	5%	0%	3-5	18%	12%	7%	6+	29%	15%	17%
คะแนน	%ของความล้มเหลว	%FTA	%NA														
0-2	5%	5%	0%														
3-5	18%	12%	7%														
6+	29%	15%	17%														
ดัชนีเสี่ยง	-																
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-																
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-																

บทความที่ 36

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	The Yale Law Journal Company, Inc.
ชื่อเรื่อง	Administration of Pretrial Release and Detention: A Proposal for Unification
ปี ค.ศ.	1973
ประเภทบทความ	Proposal
สรุปสาระสำคัญ	บทความนี้เป็นเรื่องข้อเสนอการบริหารจัดการการกักขังและการปล่อยตัวก่อนตัดสินคดี เป้าหมายของกระบวนการตัดสินใจช่วงก่อนตัดสินคดีคือเพื่อตรวจสอบและกำหนดเงื่อนไขที่จำเป็นเพื่อให้แน่ใจต่อการมาศาลความสำเร็จของเป้าหมายนี้ขึ้นอยู่กับอำนาจหน้าที่ของผู้ตัดสินใจในการที่จะกำหนดทางเลือกหรือข้อจำกัดต่างๆ และจัดลำดับความสำคัญ กระบวนการตัดสินใจก่อนตัดสินคดีจะเกี่ยวกับการพิจารณาถึงข้อจำกัด (restrictions) และการปฏิรูปแผนงาน (project reform) อันนำมาสู่การตอบสนองต่อปัญหาของการปฏิรูปส่วนย่อย (piecemeal reform) และการพิจารณากักขังก่อนตัดสินคดี
ดัชนีเสียง	ดัชนีเสียงในบทความนี้เป็นความเสี่ยงของเจ้าหน้าที่ในด้านโครงสร้างการบริหารจัดการในกระบวนการตัดสินคดี ได้แก่ <ol style="list-style-type: none"> 1. งบประมาณไม่เพียงพอ (Inadequate funding) 2. เจ้าหน้าที่ขาดความสามารถหรือได้รับการฝึกมาไม่ดีพอ 3. มีผู้คัดค้านจากหน่วยงานอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งเกิดจากการประสานงานที่ถูกจำกัด (limited coordination) ในระบบยุติธรรมทางอาญา (criminal justice system) โดยเฉพาะกับตัวแทนสาธารณะ เช่น องค์กรทางธุรกิจ ผู้ใช้แรงงานหรือผู้ให้บริการสังคม
ระบบการตัดสินปล่อยตัว	ระบบการตัดสินปล่อยตัวในบทความนี้เป็นกระบวนการตัดสินใจช่วงก่อนตัดสินคดี (The Pretrial Status Decision making Process) โดยมีขั้นตอนดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> 1. กำหนดข้อบังคับต่างๆ (restrictions) ที่เป็นไปได้ในการตัดสินคดีโดยมีข้อมูลที่เป็นต่อการเลือกข้อบังคับที่เหมาะสม 2. ทบทวนและปรับเปลี่ยนสภาพการบังคับใช้กฎหมายเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดและเปลี่ยนสถานะของจำเลย 3. ประเมินความต้องการใช้ทางเลือกที่หลากหลายในการตัดสินคดี 4. จัดลำดับความสำคัญของทางเลือกต่างๆ 5. จัดหาทรัพยากรตามลำดับความสำคัญ ทั้งนี้ ในกระบวนการตัดสินใจมีทางเลือกที่ต้องพิจารณาดังนี้ <ol style="list-style-type: none"> (1) การปล่อยตัวโดยไม่ต้องมีการค้ำประกัน (release on recognizance) หากจำเลยปฏิบัติตามข้อตกลง ศาลก็จะยอมรับการปล่อยตัวชั่วคราว

ประเด็น	ข้อมูล
	<p>(2) การปล่อยตัวแบบมีเงื่อนไข (conditional release) เช่น การควบคุมให้อยู่ภายใต้อำนาจศาล การพักในสถานที่ที่กำหนดไว้ การหลีกเลี่ยงการเข้ากลุ่มสมาคม การจ้างงาน การรายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือศาลตามกำหนด</p> <p>(3) เงินประกันตัว10เปอร์เซ็นต์ (ten percent bail) คือจำเลยวางเงินประกัน10เปอร์เซ็นต์พร้อมด้วยการยอมทำตามเงื่อนไขของศาลและจำเลยจะได้รับเงินคืนหลังจากมาตามเวลาที่ศาลนัดอีกครั้ง</p> <p>(4) diversion project เป็นแผนปล่อยตัวสำหรับคดีที่ไม่รุนแรงโดยจำเลยจะได้รับคำปรึกษา การรับใช้สังคม การส่งต่อการทำงาน หรือการฝึกอบรม ถ้าจำเลยประพฤติดีพอก็อาจถูกยกฟ้องโดยศาล</p> <p>(5) การทบทวนการประกันตัว (bail review) จำเลยมีสิทธิที่จะทบทวนการตั้งเงินประกันภายใน24ชั่วโมงและนำเสนอต่อศาลอีกครั้ง</p>
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	แนวทางการประเมินผู้ต้องหาหรือจำเลย คือ ประเมินความต้องการทางเลือกตามลำดับความสำคัญให้แม่นยำและจัดหาทรัพยากรให้เหมาะสมสำหรับการปล่อยตัวบนหลักประกันจะประกอบด้วย การประเมินภูมิหลัง เช่น ความผูกพันในครอบครัว ที่อยู่อาศัย และบันทึกการจ้างงาน

บทความที่ 37

ประเด็น	ข้อมูล
ชื่อผู้แต่ง	PTRA
ชื่อเรื่อง	Federal Pretrial Risk Assessment Instrument
ปี ค.ศ.	2010
ประเภทบทความ	เครื่องมือ
สรุปสาระสำคัญ	<p>เป็นเครื่องมือประเมินความเสี่ยงของรัฐบาลกลาง ประกอบด้วยคำถาม 2 ด้าน ได้แก่</p> <ol style="list-style-type: none"> การกระทำผิด มีข้อความในประเด็นต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> -จำนวนครั้งของการถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด Felony -จำนวน FTA -จำนวนคดีหรือการพิจารณาฐานความผิด Felony หรือ Misdemeanors -การกระทำผิดครั้งนี้เป็นประเภทใด (type) -offense class -อายุปัจจุบัน องค์ประกอบอื่นๆ ตามในประเด็นต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> -ระดับการศึกษาสูงสุด -สภาพการมีงานทำ -ที่พัก -ปัญหาการเสพติด -ปัญหาการดื่มสุรา -มีญาติพี่น้องเป็นคนต่างชาติ <p>ทั้งนี้ในแต่ละด้านมีการแบ่งความเสี่ยงออกเป็น 5 ระดับ</p>
ดัชนีเสี่ยง	-
ระบบการตัดสินใจปล่อยตัว	-
แนวทางการประเมินผู้ต้องหา	-

ภาคผนวก ค

บทที่ 5

5.1 แบบสัมภาษณ์ผู้พิพากษา

5.2 แบบฝึกการสัมภาษณ์สำหรับผู้เก็บข้อมูล

5.3 แนวคำถามและแนวทางการให้คะแนนแบบสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลิกภาพ

5.4 แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

5.5 แบบวัดบุคคลิกภาพ

5.5.1 แบบสัมภาษณ์เชิงลึกบุคคลิกภาพ

5.5.2 แบบวัดบุคคลิกภาพแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale)

5.6 การตัดสินใจของผู้พิพากษา

5.7 คู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว
สำหรับเจ้าหน้าที่

5.8 คู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว
สำหรับผู้พิพากษา

5.1 แบบสัมภาษณ์ผู้พิพากษา

ผู้สัมภาษณ์:.....

ผู้ถูกสัมภาษณ์:.....

เวลาเริ่มสัมภาษณ์:..... เวลาสิ้นสุดการสัมภาษณ์:.....

สถานที่สัมภาษณ์:.....

1. บุคคลหรือกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องใน “การปล่อยตัวชั่วคราว” ของศาล ประกอบด้วยใครบ้าง และแต่ละคนเกี่ยวข้องอย่างไร
2. ให้ “ผู้ถูกสัมภาษณ์” อธิบายขั้นตอนในการยื่นขอประกันตัวชั้นศาล
 - 2.1 ในศาลแห่งนี้ มีขั้นตอนใดเพิ่มเติมจากขั้นตอนที่ระบุไว้ในเอกสาร
 - 2.2 ในการปฏิบัติงานแต่ละขั้นตอน ขั้นตอนใดที่ผู้ต้องหาจะสามารถให้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับตนเองเพื่อประโยชน์ของการตัดสินใจของผู้ตัดสินปล่อยตัวได้
 - 2.3 ในขั้นตอนการตัดสินปล่อยตัว มีขั้นตอนอย่างไร ใครเป็นผู้เก็บข้อมูล วิเคราะห์ และให้ข้อมูล และใครเป็นผู้ตัดสินใจ
 - 2.4 ความเสี่ยงจากการปล่อยตัว ประกอบด้วยอะไรบ้าง และด้านใดเป็นด้านที่ท่านให้ความสำคัญที่สุด เพราะเหตุใด
 - 2.5 ท่านใช้ดุลยพินิจที่สำคัญอะไรบ้างเพื่อประเมินความเสี่ยง และเพื่อการตัดสินปล่อยหรือไม่ปล่อย
3. ท่านมีความเชื่อหรือความคิดเห็นอย่างไรกับการมีคู่มือประกอบการตัดสินปล่อยตัวชั่วคราว

หมายเหตุ เวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ประมาณ 1-2 ชั่วโมง

5.2 แบบฝึกการสัมภาษณ์สำหรับผู้เก็บข้อมูล

แบบฝึกการสัมภาษณ์ (สำหรับผู้เก็บข้อมูล)

ชื่อผู้สัมภาษณ์.....นามสกุล.....เวลาที่ใช้.....เคสที่.....

ฐานความผิด คดีเกี่ยวกับเพศ คดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน คดีเกี่ยวกับเอกสาร คดีเกี่ยวกับจราจร คดีเกี่ยวกับยาเสพติด

คำชี้แจง ให้ท่านบันทึกคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ และคำ / ประโยคสำคัญที่เป็นหลักฐาน ในการให้คะแนนในข้อนั้น

No.	ประเด็น	คำถามที่ใช้	คำ / ประโยคสำคัญที่เป็นหลักฐาน
1.	คบหาใครแบบ <u>ฉิวเฉิบ</u>		
2.	คุยโต โอ้อวด <u>หลงผิด</u>		
3.	หลอกลวง เสแสร้ง <u>ไม่ซื่อ</u>		

No.	ประเด็น	คำถามที่ใช้	คำ / ประโยคสำคัญที่เป็นหลักฐาน
4.	ขาดความใส่ใจหรือขาดการ <u>เอาใจใส่ในอารมณ์</u> ความรู้สึกของผู้อื่น		
5.	ขาดความสำนึกผิด <u>เสียใจ</u> เมื่อกระทำผิด		

No.	ประเด็น	คำถามที่ใช้	คำ / ประโยคสำคัญที่เป็นหลักฐาน
6.	ไม่ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำ ปฏิเสธความรับผิดชอบ		
7.	ขาดเป้าหมายในชีวิต		
8.	ขาดความรับผิดชอบต่องาน		

No.	ประเด็น	คำถามที่ใช้	คำ / ประโยคสำคัญที่เป็นหลักฐาน
9.	ควบคุมพฤติกรรมของตนเองไม่ได้		
10.	ดูวาม หุนหันพลันแล่น		
11.	ตอนวัยรุ่น <u>หลีกเลี่ยง</u> ข้อบังคับระเบียบ		
12.	ตอนเป็นผู้ใหญ่ (อายุมากกว่า 25 ปี) <u>หลีกเลี่ยง</u> กฎหมายข้อบังคับ		

No.	ประเด็น	คำถามที่ใช้	คำ / ประโยคสำคัญที่เป็นหลักฐาน

5.3 แนวทางการให้คะแนน แบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก

แนวทางการให้คะแนนแบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ไม่ใช่ (0)	อาจจะ (1)	ใช่ (2)
1	คบหาใครแบบผิวเผิน -Poor interpersonal Relationship & Conflict -เพื่อน ครอบครัว คนรอบตัว -การทะเลาะเบาะแว้ง การเลิกรา	มีเพื่อน ไว้วางใจเล่าเรื่อง ส่วนตัวให้ฟัง /ไม่มีการ ทะเลาะเบาะแว้ง	มีเพื่อนบ้าง แต่ไม่สนิท ไม่ เล่าเรื่องตัวเองให้คน ใกล้ชิดฟัง ไม่รับฟัง เรื่องราวของคนใกล้ชิด เช่นเพื่อน	ไม่คบใคร ไม่เล่าเรื่องตนเอง ขัดแย้งกับคนอื่น ๆ เสมอ
2	คุยโต โอ้อวด หลงผิด -Grandiose	ไม่มี	คิดว่าตนเองเป็นคนสำคัญ ความคิดเห็นของตนเอง ดีกว่าคนอื่น คุยโวโอ้อวด มั่นใจปานกลาง (สังเกต พฤติกรรม)	คิดว่าตนเองเป็นคนสำคัญ ความคิดเห็นของตนเอง ดีกว่าคนอื่น คุยโวโอ้อวด มั่นใจมาก (สังเกต พฤติกรรม)
3	หลอกลวง เสแสร้ง ไม่ซื่อ -Pathological Lying -เหตุการณ์ที่โกหก โดนจับได้	ไม่มี	พูดไม่ตรงกับใจ เวลาเล่าแสดงอาการกังวล หยุด หรือไม่เล่าเรื่องราว ต่อ	โกหก แต่งเรื่องราวแม้จะรู้ ว่าผู้อื่นจะจับได้ว่าเป็น เรื่องไม่จริง แต่ก็ไม่กังวลใจ (มีหลักฐาน ดูร่วมกับคดี)
4	ขาดความใส่ใจ ความรู้สึกของผู้อื่น ไรต่อความรู้สึก -Lack of Empathy	เห็นใจ เข้าใจความรู้สึก ผู้อื่น ซึ่งมีหลักฐาน สีหน้า ท่าทางเหมาะสม	ไม่ใส่ใจ เข้าใจ เห็นใจ ความรู้สึกของคนใกล้ชิด บางครั้งบางเวลา	ไม่ใส่ใจ เข้าใจ เห็นใจ ความรู้สึกของใครๆ เลย

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ไม่ใช่ (0)	อาจจะ (1)	ใช่ (2)
	-มีประสบการณ์ ความรู้สึกร่วมกับผู้อื่น เช่น ญาติของเพื่อน เสีย			
5	ขาดความสำนึกผิด เสียใจเมื่อกระทำผิด (*ดูร่วมกับคดี) -Lack of Guilt	รู้สึกผิด เสียใจกับสิ่งที่ทำ (สังเกตพฤติกรรม)	ไม่รู้สึกผิด/ ละอายต่อบาง เรื่อง และรู้สึกผิดต่อบาง เรื่อง บางคน	ไม่รู้สึกผิด/ ละอายกับการ กระทำทั้งที่เป็นอดีต และ ปัจจุบัน (ถ้าทำจริง)
6	ไม่ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำ ปฏิเสธความรับผิดชอบ	มีความรับผิดชอบต่อการ กระทำของตนเอง / ยอมรับภาระที่เกิดมาจาก การกระทำหรือหน้าที่ของ ตนเอง (สังเกตพฤติกรรม)	ลังเลกับสิ่งที่ทำ โยน ความผิดบางส่วนให้ตนเอง รู้สึกดี	ไม่ยอมรับผิด โยนความผิดให้ คนอื่น อ้างว่าถูกใส่ความ จำความผิดไม่ได้ ใช้ ประโยชน์ผู้อื่นอย่างไม่ ละอาย
7	ความวู่วาม หุนหันพลันแล่น -Impulsivity ตอบสนองทันทีโดยขาดการยั้งคิดไม่ไตร่ตรอง แม้แต่เพียงเล็กน้อย (ร่วมกับการสังเกตสีหน้าและพฤติกรรม) -เล่าถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา -Personality	ไม่มีเลย	มีบ้าง	มีบ่อยๆ รุนแรง
8	ขาดเป้าหมายในชีวิต -Lack of Realistic Long-term Goal	มีเป้าหมาย มีการวางแผน มีการกระทำไปสู่เป้าหมาย	เป้าหมายไม่สม่ำเสมอ ขาดการวางแผน ขาดการกระทำไปสู่ เป้าหมาย	ขาดเป้าหมาย ขาดการวางแผน ขาดการกระทำไปสู่ เป้าหมาย

ข้อ	ประเด็นคำถาม	ไม่ใช่ (0)	อาจจะ (1)	ใช่ (2)
9	ขาดความรับผิดชอบต่องาน -การขาดงาน ลางาน มาสาย สาเหตุของการเปลี่ยนงาน -Irresponsibility	มีความรับผิดชอบต่องานที่ ทำ หรือเคยทำ	ขาดความรับผิดชอบ บางครั้ง บางงานแบบไม่มี เหตุผล	ขาดความรับผิดชอบ สม่ำเสมอ
10	ควบคุมพฤติกรรมของตนเองไม่ได้ -Lack of Behavior Control -ควบคุมตนเองไม่ดี รอคอยไม่เป็น ก้าวร้าว ตื้อ อาจมี จริยธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง (*ดูร่วมกับคดี) -เมื่อต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง แต่ต้องใช้เวลา จะทำอย่างไร	ควบคุมพฤติกรรมที่ไม่พึง ปรารถนาได้ดี	ควบคุมไม่ได้เป็นบางครั้ง	ควบคุมไม่ได้เลย เช่น สูบ บุหรี่แบบติด ไม่ทำจะ หงุดหงิด
11	ตอนวัยรุ่น หลีกเลียงข้อบังคับ -ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของโรงเรียน -Delinquency เกเร หนีเรียน ทำผิดในโรงเรียน	ไม่มี	มีบ้าง บางครั้ง ไม่ได้เป็นผู้นำ	ทำบ่อย เป็นผู้นำในการทำ
12	ตอนเป็นผู้ใหญ่ (อายุ >25 ปี) หลีกเลียงข้อบังคับ -กระทำผิดเงื่อนไขการคุมประพฤติ Revocation of conditional release	กระทำผิด ยอมรับ และทำ ตามขั้นตอนกฎหมาย	กระทำผิด ยอมรับ แต่ไม่ เคร่งครัดในข้อปฏิบัติของ กฎหมาย	หลีกเลียงบ่อยๆ (2 ครั้งขึ้น ไป) เช่น การรายงานตัว หลบหนี ไม่มาตามนัด หมาย เมื่อถูกปล่อยตัว แล้วเสพยาซ้ำ ทำผิดแล้ว ไม่ทำตามเงื่อนไข เป็นต้น

*หมายเหตุ : การสัมภาษณ์ทั้งหมด รวมถึงการให้คะแนน ควรพิจารณาพร้อมกับสถานะของผู้ต้องหา เช่น การใช้สารเสพติด อาการเจ็บป่วยทางจิต
ความสามารถทางเชาวน์ปัญญา และพยาธิสภาพทางสมอง เป็นต้น

5.4 แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤกษศาสตร์

5.4 แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

เลขประจำตัวประชาชน		คะแนน
ชื่อ-นามสกุล		
1 (ก)	สัญชาติและเชื้อชาติ	ไทย = 0 ไม่ใช่ = 1
2 (ก)	กลุ่มอาชีพ	ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ = 0 เป็นเจ้าของธุรกิจ = 1
3 (ค,ก)	รายได้ต่อเดือน	มากกว่า 20000 = 0 น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20000 = 1
4 (ก)	ภูมิลำเนาและที่อยู่ปัจจุบัน	เหมือนกัน = 0 ต่างกัน = 1
5 (ก)	พฤติการณ์คดี	ไม่มีการวางแผน = 0 มีการวางแผน = 1
6 (ก)	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	ปฏิเสธ = 0 ไม่ปฏิเสธ = 1
7 (ก)	ลักษณะการกระทำผิด	ทำเป็นกลุ่ม = 0 ทำคนเดียว = 1
8 (ก)	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	ไม่มีผู้เสียหาย = 0 มีผู้เสียหาย = 1, ผู้เสียหายเสียชีวิต = 2
9 (ก)	มีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว	ไม่มี = 0 มี = 1 บันทึกเหตุผล
10 (ข,ค)	เคยกระทำผิดระหว่างการปล่อยชั่วคราว	ไม่เคย = 0 เคย = 2
11 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	ไม่มี = 0 มากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง = 2
12 (ข,ค)	คดีอื่นค้างการพิจารณา	ไม่มี = 0 มี = 2
13 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่เคยมีข้อหา	ไม่มี = 0 มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ข้อหา = 2
14 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด	ไม่มี = 0 มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง = 2
15 (ค)	คะแนนจากแบบวัดบุคลิกภาพ	คะแนนต่ำกว่า 18 = 0 คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 18 = 2

- (ก) ข้อมูลมาจากเอกสารชุดคำร้องขอฝากขัง
- (ข) ข้อมูลมาจากฐานข้อมูลของศาล
- (ค) ข้อมูลมาจากการสัมภาษณ์เพิ่มเติม

5.5 แบบวัดบุคลิกภาพ

5.5.1 แบบวัดบุคลิกภาพ ฉบับสัมภาษณ์เชิงลึก

สำหรับเจ้าหน้าที่

ปส.4 แบบประเมินบุคลิกภาพ

ชื่อผู้ต้องหา / จำเลยนามสกุล.....ฐานความผิด.....

ข้อ	ประเด็น	สำหรับ ตรวจสอบ	คำ/ประโยคสำคัญ	ผู้สัมภาษณ์ประเมิน		
				ไม่ใช่ (0)	อาจจะ (1)	ใช่ (2)
1	คบหาใครแบบผิวเผิน					
2	คุยโต โอ้อวด หลงผิด					
3	หลอกลวง เสแสร้ง ไม่ซื่อ					
4	ขาดความใส่ใจหรือขาดการเอาใจใส่ในอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น					
5	ขาดความสำนึกผิด เสียใจเมื่อกระทำผิด					
6	ไม่ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำ ปฏิเสธความรับผิดชอบ					
7	ขาดเป้าหมายในชีวิต					
8	ขาดความรับผิดชอบต่องาน					
9	ควบคุมพฤติกรรมของตนเองไม่ได้					
10	วู่วาม หุนหันพลันแล่น					
11	ตอนวัยรุ่น หลีกเลียง ข้อบังคับระเบียบ					
12	ตอนเป็นผู้ใหญ่ (อายุมากกว่า 25 ปี) หลีกเลียงกฎหมายข้อบังคับ					
คะแนนรวม						

สรุปการประเมินบุคลิกภาพ

องค์ประกอบ	คะแนนที่ได้	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 9 คะแนน	มากกว่า 9 คะแนน
องค์ประกอบ 1 (ข้อ 1-6)		☐ ผู้ต้องหาไม่มีความบกพร่องอย่างชัดเจนด้านความรักและความสัมพันธ์ต่างๆ กับผู้อื่น	☐ ผู้ต้องหามีปัญหาด้านความรัก และความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เป็นคนเห็นแก่ตัว เอาเปรียบ และใช้ประโยชน์จากผู้อื่นอย่างไม่ละอายใจ
องค์ประกอบ 2 (ข้อ 2-12)		☐ ผู้ต้องหาไม่มีความบกพร่องอย่างชัดเจนที่พร้อมจะทำผิดกฎหมายหรือแนวปฏิบัติของสังคม	☐ ผู้ต้องหาพร้อมที่จะทำผิดกฎหมายและแนวปฏิบัติของสังคม

ลงชื่อผู้สัมภาษณ์ 1.....

ลงชื่อผู้สัมภาษณ์ 2.....

5.5.2 แบบวัดบุคลิกภาพแบบมาตราประเมินค่า (Rating Scale)

แบบสอบถาม

โครงการวิจัย เรื่อง การนำวิทยาการบริหารความเสี่ยงในเชิงพฤติกรรมศาสตร์มาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปล่อยชั่วคราว

คำชี้แจง: โปรดอ่านข้อความและทำเครื่องหมาย ✓ หรือเติมคำลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด หากข้อใดไม่มีข้อมูล สามารถข้ามได้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

- 1.1 ชื่อ.....นามสกุล.....
- 1.2 หมายเลขประจำตัวตามบัตรประชาชน.....
- 1.3 เพศ ชาย หญิง
- 1.4 อายุปัจจุบันปี
- 1.5 สัญชาติ
- ไทย ลาว พม่า กัมพูชา อื่นๆ ระบุ.....
- 1.6 อาชีพ
- ผู้ปฏิบัติงานด้านเกษตรกรรม
- ผู้ประกอบวิชาชีพ เช่น วิศวกร ตำรวจ ทหาร
- ผู้ให้บริการและจำหน่ายสินค้า เช่น มัคคุเทศก์ พนักงานขายประกัน เซลล์
- ผู้รับจ้างต่างๆ
- นักเรียน/นักศึกษา/แม่บ้าน
- ผู้ปฏิบัติงานด้านธุรกิจ
- 1.7 รายได้ต่อเดือนก่อนการถูกจำคุกครั้งล่าสุด
- มากกว่า 20,000 บาท น้อยกว่า 20,000 บาท

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับคดีที่ถูกตัดสินจำคุก และคดีในอดีต

ส่วนที่ 2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับคดีที่ถูกตัดสินจำคุก

2.1.1 ประเภทความผิด

- ความผิดเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ (เช่น ทำร้ายร่างกาย พยายามฆ่า ข่มขืนกระทำชำเรา)
- ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน (เช่น ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้น กรรโชก ริดเอาทรัพย์สิน)
- ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
- ความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน
- ความผิดเกี่ยวกับการจราจร

- อื่นๆ ระบุ.....
- 2.1.2 ภูมิลำเนาที่ที่อยู่อาศัย ขณะถูกจับกุมครั้งล่าสุด
- ภูมิลำเนาที่ที่อยู่ปัจจุบันเหมือนกัน ภูมิลำเนาที่ที่อยู่ปัจจุบันต่างกัน
- 2.1.3 พฤติการณ์ของคดี
- ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า มีการวางแผนล่วงหน้า
- 2.1.4 การปฏิเสธข้อกล่าวหาระหว่างการส่งฟ้องศาล
- มีการปฏิเสธ ไม่มีการปฏิเสธ
- 2.1.5 ลักษณะของการกระทำผิด
- การกระทำความผิดแบบกลุ่มที่ไม่มีการวางแผนเป็นขบวนการ
- การกระทำความผิดแบบคนเดียว
- 2.1.6 ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย
- ไม่มี มีผู้เสียหาย ผู้เสียหายเสียชีวิต
- 2.1.7 การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว
- ไม่มี มี
- 2.1.8 อัตราโทษจำคุก
- 0-5 ปี 6-10 ปี 10 ปีขึ้นไป

ส่วนที่ 2.2 คดีในอดีต

- 2.2.1 ในอดีตเคยกระทำความผิดระหว่างการปล่อยชั่วคราว
- ไม่มีการกระทำความผิด มีการกระทำความผิด มีการหลบหนี
- 2.2.2 จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต
- ไม่เคยเลย มากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง
- 2.2.3 จำนวนครั้งที่เคยถูกตั้งข้อหาจากเจ้าพนักงาน
- ไม่มีข้อหา มากกว่าหรือเท่ากับ 1 ข้อหา
- 2.2.4 คดีอื่นที่ค้างการพิจารณา
- ไม่มีคดีค้าง มีคดีค้าง
- 2.2.5 จำนวนครั้งที่เคยถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด
- ไม่เคยเลย จำนวน 1 ครั้ง จำนวน 2 ครั้งขึ้นไป

ส่วนที่ 3 ฉันทเป็นแบบนี้

ข้อความ	ฉันเป็นแบบนี้				
	ใช่ฉัน เลย 81- 100%	มีส่วน เหมือนฉัน ค่อนข้างมาก 61-80%	มีส่วน เหมือน ฉัน ปาน กลาง 41- 60%	มีส่วน เหมือน ฉัน ค่อนข้าง น้อย 21- 40%	ไม่ใช่ฉัน เลย 0-20%
1. ฉันไม่มีคนใกล้ชิดสนิทสนมที่ฉันรู้สึก จริงใจ					
2. ฉันไม่ต้องการคบใครแบบรู้จักและเข้าใจ กันดี					
3. ฉันเชื่อว่าตัวเองมีความเก่งกว่าคนอื่น และ บางครั้งก็ใช้เพื่อประโยชน์ของตัวเอง					
4. ฉันเชื่อว่าตัวเองเหนือกว่าคนอื่น และพูด ให้คนรอบๆ รู้อย่างมั่นใจ					
5. ถ้าจำเป็น ฉันจะแต่งเรื่องไม่จริงมาเล่าได้ อย่างสบายใจ					
6. ฉันไม่ค่อยเข้าใจความรู้สึก (รัก โกรธ เศร้า) ของผู้อื่น					
7. เมื่อเพื่อนสนิทรู้สึกเศร้าใจ บ่อยครั้งที่ฉัน ไม่เข้าใจถึงความรู้สึกนั้น					
8. ฉันมักไม่ค่อยรู้ตัวว่าตนเองทำผิดต่อผู้อื่น จนกระทั่งเขามาบอกฉัน					
9. คนที่ทำฉันเจ็บ ฉันต้องเอาคืนในสาสม					
10. ฉันทำสิ่งใด ไม่ว่าจะผิดแค่ไหน ฉันต้อง รับผิดชอบ					
11. ฉันเชื่อว่าฉันต้องรับผิดชอบต่อความผิด ที่ฉันทำ					
12. ในหลายๆ สถานการณ์ที่ผ่านมา ฉันขาด การยั้งคิดคือทำโดยไม่คิด					
13. คนใกล้ชิดบอกกว่าฉันใจร้อนและวู่วาม					

ข้อความ	ฉันเป็นแบบนี้				
	ใช่ฉัน เลย 81- 100%	มีส่วน เหมือนฉัน ค่อนข้างมาก 61-80%	มีส่วน เหมือน ฉัน ปาน กลาง 41- 60%	มีส่วน เหมือน ฉัน ค่อนข้าง น้อย 21- 40%	ไม่ใช่ฉัน เลย 0-20%
14. เมื่อฉันตั้งเป้าหมายของชีวิตแล้ว ฉันจะพยายามอย่างที่สุด เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย					
15. ฉันเปลี่ยนเป้าหมายได้ตลอดเวลา					
16. งานทุกอย่างที่ฉันทำ ฉันมุ่งมั่นทำให้สำเร็จทุกงาน					
17. ฉันเปลี่ยนเป้าหมายในชีวิตบ่อยๆ					
18. บางพฤติกรรมของฉันที่ฉันอยากควบคุม แต่ทำไม่เคยสำเร็จ					
19. พฤติกรรมบางอย่างของฉัน ฉันเคยอยากหยุดแต่ทำไม่ได้					
20. ฉันมั่นใจว่าฉันสามารถควบคุมพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตัวเองได้					
21. ตอนฉันเป็นวัยรุ่น (อายุน้อยกว่า 15 ปี) ฉันเคยทำผิดกฎระเบียบ					
22. ตอนฉันเป็นวัยรุ่น (อายุน้อยกว่า 15 ปี) ฉันเคยทำผิดระเบียบของโรงเรียนหลายๆ อย่าง					

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ

5.6 การตัดสินใจของผู้พิพากษา

5.6 การตัดสินใจของผู้พิพากษา

หมายเลขผู้พิพากษา _____ วันที่ _____ เดือน _____

		← ความร้ายแรงของข้อหา →							
		ร้ายแรงน้อย							ร้ายแรงมาก
		1	2	3	4	5	6	7	8
ฐานความผิด ↓ เสียเล็กน้อย ↑ ระดับความเสียหาย ↓ เสียมาก	(0-20%) 1 ต่ำมาก	โทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือน โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน	โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี โทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี โทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 5 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 7 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 7 ปี โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 7 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปี ถึง 10 ปี โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี	โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 10 ปี
	(21-40%) 2 ต่ำ	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1
	(41-60%) 3 ปานกลาง	1.1	1.1	1.1	1.1	1.2	1.2	1.2	1.2
	(61-80%) 4 สูง	1.2	1.2	1.2	1.2	1.3	1.3	1.3	1.3
	(81-100%) 5 สูงมาก	1.3	1.3	1.3	1.3	1.4	1.4	1.4	1.4
		1.4	1.4	1.4	1.4	1.5 หรือ 2	1.5 หรือ 2	1.5 หรือ 2	1.5 หรือ 2

การตัดสินใจ

1. ปลอ่ยชั่วคราวแบบมีเงื่อนไข
- 1.1 สาบานตน 1.4 รายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่แบบถี่
- 1.2 สาบานตนหรือแต่งตั้งผู้กำกับัดดูแล 1.5 EM / EM + ห้ามออกหรือเข้าเขตกำหนด
- 1.3 รายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ แบบไม่ถี่
2. ไม่ปลอ่ยชั่วคราว เนื่องจาก

ลงชื่อ.....(ผู้พิพากษา)

.....(ว / ด / ป)

5.7 คู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว สำหรับเจ้าหน้าที่

คู่มือการปฏิบัติงานปล่อยชั่วคราว
สำหรับเจ้าหน้าที่

จัดทำโดย

สถาบันวิจัยและพัฒนาวิชาชีพพัฒนาศักดิ์ สำนักงานศาลยุติธรรม
และ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เอกสารฉบับนี้ยังไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือเผยแพร่

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ส่วนที่ 1 : ที่มาของคู่มือ.....	181
บทนำ.....	182
ผลการวิจัย.....	183
นิยาม.....	184
ส่วนที่ 2 : ขั้นตอนและเครื่องมือ.....	208
สำหรับเจ้าหน้าที่.....	209

ส่วนที่ 1

ที่มาของคู่มือ

บทนำ

การปล่อยชั่วคราวในชั้นศาล มีหลักสากลที่ศาลพึงอนุญาต ให้ปล่อยเป็นหลัก การไม่ปล่อยให้
ให้ถือเป็นข้อยกเว้น และในการปล่อยชั่วคราวนั้น ศาลจะเรียกประกัน หรือหลักประกันจนเกินแก่กรณี
มิได้

ระบบการปล่อยชั่วคราวที่ดี ควรคำนึงถึงความเที่ยงธรรม เสมอภาค และเท่าเทียมกัน
แก่ผู้ต้องหาและความปลอดภัยของสังคม ทั้งนี้จึงต้องใช้ข้อมูลจากการวิจัยเพื่อประเมินความเสี่ยงว่า
การปล่อยชั่วคราวจะทำให้ผู้ต้องหาไม่หลบหนี และไปก่อเหตุร้ายในระหว่างการปล่อยตัว ผนวกกับ
การมีเครื่องมือและระบบการใช้เครื่องมือ เพื่อให้เกิดความโปร่งใส และน่าเชื่อถือของการตัดสินใจของ
ผู้ปฏิบัติ

การวิจัยเพื่อค้นหาดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว และการดำเนินการโดยใช้เครื่องมือ
ทางพฤกษศาสตร์ จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของระบบปล่อยชั่วคราวให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของ
กฎหมายมากขึ้น

ผลการวิจัย

การวิจัยเพื่อค้นหาดัชนีเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวใช้ข้อมูลของการปล่อยชั่วคราวระหว่าง ปีพ.ศ. 2555-2559 จากสำนวนคดีของผู้ต้องหา 4 ศาล ได้แก่ ศาลอาญา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช และศาลจังหวัดจันทบุรี จำนวน 1,148 สำนวนคดี คดีที่นำมาวิเคราะห์ เป็นคดีที่มีฐานความผิด คดีเกี่ยวกับเพศ คดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน คดีเกี่ยวกับเอกสาร คดีเกี่ยวกับจราจร และคดีเกี่ยวกับยาเสพติด โดยสถานภาพของผู้ต้องหาปัจจุบัน พบว่า มีการหลบหนีเพียงร้อยละ 23.6 เมื่อพิจารณาดัชนีเสี่ยงต่อการหลบหนี พบว่า ประกอบด้วยสัญชาติและเชื้อชาติ กลุ่มอาชีพ ภูมิภาคนอกที่อยู่ที่อยู่ปัจจุบัน ประวัติการเสพ พฤติการณ์คดี การปฏิเสธข้อกล่าวหา ลักษณะการกระทำความผิด การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว การกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว การหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว จำนวนการถูกจับกุม จำนวนข้อหา คดีอื่นที่ค้างพิจารณา และจำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด และจากการสัมภาษณ์ การปฏิบัติของผู้มีสิทธิปล่อยชั่วคราวของทั้ง 4 ศาล พบว่า ผู้พิพากษาใช้ข้อมูลประกอบการตัดสินปล่อยชั่วคราว ในด้านสภาพความผิด พฤติการณ์คดี ว่ามีการลักทรัพย์เป็นมืออาชีพหรือไม่ มีการวางแผนเป็นขบวนการหรือไม่ ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย ความน่าเชื่อถือของนายประกัน และลักษณะการพูดคุยของผู้ต้องหา

ผลการวิจัยนี้ เป็นการดูความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวจากสถิติการหลบหนี แต่ยังไม่มีการเก็บข้อมูลของผู้ต้องหาที่แสดงถึงแนวโน้มการทำความผิดซ้ำ ในระหว่างการปล่อยชั่วคราว ดังนั้น เพื่อให้การพัฒนาระบบปล่อยชั่วคราวครอบคลุมความเสี่ยงต่อการกระทำความผิดซ้ำ จึงใช้เครื่องมือประเมินความเสี่ยงทางจิตวิทยา คือ แบบตรวจความผิดปกติทางจิต (Psychopathic Checklist – PCL-R)

แบบตรวจความผิดปกติทางจิตที่นำมาใช้นี้ เป็นเครื่องมือที่นิยมใช้ในกลุ่มประชากรที่มีความผิดปกติทางจิต ฉบับเต็มมีจำนวน 22 ข้อ ฉบับสั้น มีจำนวน 12 ข้อ (PCL: SV) องค์ประกอบในเครื่องมือชุดนี้ คือ การประเมินอารมณ์ ความสัมพันธ์กับคนอื่น วิถีชีวิต และความต่อต้านสังคม โดยการประเมินจากข้อมูลผู้ต้องหารายงาน จาก การสังเกตพฤติกรรม หรือจากการสอบถามครอบครัว ใช้ข้อมูลจากสถานการณการทำงาน ที่บ้านและในกลุ่มเพื่อน ในแต่ละข้อจะมีการให้คะแนนเป็น 0 = ไม่มีอาการ 1 = มีอาการไม่สม่ำเสมอ และ 2 = มีอาการสม่ำเสมอ คะแนนมากกว่า 18 คือ มีอาการผิดปกติทางจิต

ซึ่งเป็นเครื่องมือวัดที่มีการใช้ เพื่อประเมินที่ถูกใช้ในต่างประเทศเพื่อประเมิน Violence risk โดยนำมาปรับปรุงและทดลองใช้กับผู้ต้องหาในประเทศไทย

นิยาม

นิยามในส่วนนี้เป็นการให้ความหมายของดัชนีความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์สำหรับการปล่อยชั่วคราว และคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ นิยามของดัชนีความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ที่สำคัญต่อการปล่อยชั่วคราว นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง ระดับชั้นโทษจำคุก และแบบวัดบุคลิกภาพ มีสาระสำคัญดังนี้

1. นิยามดัชนีความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์สำหรับการปล่อยชั่วคราว

ดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวในการศึกษาครั้งนี้ มีจำนวนทั้งหมด 15 ตัว แบ่งเป็น 14 ตัว ได้มาจากผลการวิเคราะห์สำนวนคดี และการสัมภาษณ์ผู้พิพากษา ส่วนดัชนีอีก 1 ตัว คือ คะแนนจากบุคลิกภาพ ได้มาจากการทบทวนเอกสารงานวิจัย สามารถสรุปได้ดังตาราง 2-1 และมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 สัญชาติและเชื้อชาติ หมายถึง สิ่งที่ผูกพันทางกฎหมายและจิตใจของบุคคลไว้กับรัฐใดรัฐหนึ่ง ซึ่งบุคคลนั้นต้องปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อกำหนดสิทธิและหน้าที่ระหว่างบุคคลกับรัฐที่อยู่ในสังกัด ในที่นี้แบ่งสัญชาติและเชื้อชาติ ออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) สัญชาติไทย 2) สัญชาติลาว พม่า กัมพูชา และ 3) สัญชาติอื่นๆ เช่น เวียดนาม สิงคโปร์ จีน ปากีสถาน สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อิตาลี ฮังการี ไนจีเรีย และแคเมอรูน

1.2 กลุ่มอาชีพ หมายถึง การทำกิจกรรมหรือการทำงานใดๆ ที่ใช้แรงงาน ความรู้และทักษะของผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งทำให้เกิดรายได้ตอบแทน ในที่นี้แบ่งกลุ่มอาชีพ ออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่ 1) ผู้ปฏิบัติงานด้านเกษตรกรรม 2) ผู้ประกอบวิชาชีพ เช่น วิศวกร ตำรวจ ทหาร 3) ผู้ให้บริการและผู้จำหน่ายสินค้า 4) ผู้ปฏิบัติงานด้านธุรกิจ 5) นักเรียน/นักศึกษา/แม่บ้าน และ 6) ผู้รับจ้าง

1.3 รายได้ต่อเดือน หมายถึง รายได้ต่อเดือนที่ผู้ต้องหาได้รับจากการประกอบอาชีพ ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) มากกว่า 20,000 บาท และ 2) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท

1.4 ภูมิลำเนาที่อยู่อุปัจจุบัน หมายถึง แหล่งที่อยู่อาศัยของผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยเปรียบเทียบระหว่างภูมิลำเนาที่อยู่อุปัจจุบัน ซึ่งภูมิลำเนาในที่นี้คือ จังหวัดที่บุคคลใช้เป็นถิ่นที่อยู่อาศัยอย่างถาวร ส่วนที่อยู่ปัจจุบัน เป็นจังหวัดที่อยู่อาศัยในปัจจุบันของผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งภูมิลำเนาที่อยู่อุปัจจุบันอาจเป็นจังหวัดเดียวกันหรือต่างกันได้ ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ภูมิลำเนาที่อยู่อุปัจจุบันเหมือนกัน และ 2) ภูมิลำเนาที่อยู่อุปัจจุบันต่างกัน

1.5 พฤติการณ์คดี หมายถึง ลักษณะการกระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยขณะก่อเหตุ ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า และ 2) มีการวางแผนล่วงหน้า

1.6 การปฏิเสธข้อกล่าวหา หมายถึง การที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยปฏิเสธการกระทำความผิดที่เจ้าพนักงานตั้งข้อกล่าวหา ในที่นี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) การปฏิเสธ และ 2) ไม่มีการปฏิเสธ

1.7 ลักษณะของการกระทำความผิด หมายถึง การกระทำความผิดที่พิจารณาจากจำนวนผู้กระทำความผิด ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) การกระทำความผิดแบบคนเดียว และ 2) การกระทำความผิดแบบกลุ่มที่ไม่มีการวางแผนเป็นขบวนการ

1.8 ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย หมายถึง ลักษณะที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายจากการกระทำของผู้ต้องหา ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มี 2) มีผู้เสียหาย และ 3) ผู้เสียหายเสียชีวิต

1.9 การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว หมายถึง การที่มีพนักงานสอบสวนหรือโจทก์ขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราวของผู้ต้องหา ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีการคัดค้าน และ 2) มีการคัดค้าน

1.10 เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว หมายถึง การที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยกระทำความผิดระหว่างที่ศาลหรือเจ้าพนักงานอนุญาตให้พ้นจากการควบคุมระหว่างการสอบสวนหรือพิจารณาคดี ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ มีการกระทำความผิด และ 2) ไม่มีการกระทำความผิด

1.11 จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต หมายถึง จำนวนครั้งที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกพิพากษาจำคุกจากเจ้าพนักงาน ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่เคยเลย 2) จำนวน 1 ครั้ง และ 3) จำนวน 2 ครั้งขึ้นไป

1.12 คดีอื่นค้างพิจารณา หมายถึง การที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยมีประวัติการกระทำความผิดในอดีตที่ศาลยังพิจารณาไม่เสร็จสิ้นตั้งแต่วันที่ยื่นฟ้องจนถึงวันที่ถูกจับกุมครั้งล่าสุด ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีคดี และ 2) มีคดี

1.13 จำนวนครั้งที่เคยถูกตั้งข้อหาจากเจ้าพนักงาน หมายถึง จำนวนข้อหาที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกกล่าวหาจากเจ้าพนักงานที่ผ่านมา ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีข้อหา 2) 1 ข้อหา และ 3) มากกว่า 1 ข้อหา

1.14 จำนวนครั้งที่เคยถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด หมายถึง จำนวนครั้งที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกหมายจับจากเจ้าพนักงานเพราะไม่มาตามศาลนัด ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่เคยเลย 2) จำนวน 1 ครั้ง และ 3) จำนวน 2 ครั้งขึ้นไป

ตาราง 2-1 การให้คะแนนของดัชนีความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์สำหรับการปล่อยชั่วคราว

ลำดับที่	ดัชนี	ข้อกำหนดที่เกี่ยวกับการวินิจฉัย คำร้องขอปล่อยชั่วคราวของศาล	ค่าน้ำหนักดัชนี		
			0 คะแนน	1 คะแนน	
ดัชนีจากผลการวิเคราะห์สำนวนคดีและการสัมภาษณ์ผู้พิพากษา					
คุณลักษณะผู้ต้องหา	1	สัญชาติและเชื้อชาติ	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	ไทย	ไม่ใช่ไทย
	2	กลุ่มอาชีพ	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ	เจ้าของธุรกิจ
	3	รายได้ต่อเดือน	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	มากกว่า 20,000 บาท	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท
	4	ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบัน	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	เหมือนกัน	ต่างกัน
พฤติการณ์แห่งคดีของเหตุ	5	พฤติการณ์แห่งคดี	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (3)	ไม่มีการวางแผน	มีการวางแผน
	6	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (2)	ปฏิเสธ	ไม่ปฏิเสธ
	7	ลักษณะการกระทำความผิด	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (1)	ทำเป็นกลุ่ม	ทำคนเดียว
	8	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (6)	ไม่มีผู้เสียหาย	มีผู้เสียหาย/ ผู้เสียหายเสียชีวิต
	9	การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อย ชั่วคราว	ป.วิ.อ.มาตรา 108/2 วรรคหนึ่ง	ไม่มี	มี (พร้อมบันทึก เหตุผล)
ประวัติการกระทำผิดในอดีต	10	เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่เคย	เคย
	11	จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่มี	มากกว่าหรือ เท่ากับ 1 ครั้ง

ลำดับที่	ดัชนี	ข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการวินิจฉัย คำร้องขอปล่อยชั่วคราวของศาล	ค่าน้ำหนักดัชนี	
			0 คะแนน	1 คะแนน
12	คดีอื่นค้างพิจารณา	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (7)	ไม่มี	มี
13	จำนวนครั้งที่ถูกตั้งข้อหาจากเจ้าพนักงาน	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่มี	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ข้อหา
14	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่มี	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง
ดัชนีจากการทบทวนเอกสารงานวิจัย				
15	คะแนนวัดจากบุคลิกภาพ		คะแนนต่ำกว่า 18 คะแนน	คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 18 คะแนน

2. นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

2.1 กลุ่มอาชีพผู้ปฏิบัติงานด้านเกษตรกรรม หมายถึง ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ทำงานเป็นเกษตรกร เช่น ทำนา ทำไร่ และทำสวน

2.2 กลุ่มอาชีพผู้ประกอบการวิชาชีพ หมายถึง เช่น ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ทำงานเป็นวิศวกร ตำรวจ และทหาร

2.3 กลุ่มอาชีพผู้ให้บริการและผู้จำหน่ายสินค้า หมายถึง ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ทำงานด้านการบริการและจำหน่ายสินค้า เช่น มัคคุเทศก์ นักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ตัวแทนขายประกัน หรือผู้แทนจำหน่าย รวมทั้งค้าขายต่างๆ

2.4 กลุ่มอาชีพผู้ปฏิบัติงานด้านธุรกิจ หมายถึง ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีลักษณะเป็นเจ้าของกิจการ หรือทำงานธุรกิจต่างๆ ที่ไม่มีนายจ้าง และไม่ได้อยู่ในฐานะลูกจ้าง เช่น ผู้รับเหมาก่อสร้าง นายหน้าขายที่ดิน ธุรกิจฟ้าเพดาน ธุรกิจร้านเสริมสวย เป็นต้น

2.5 กลุ่มอาชีพผู้รับจ้าง หมายถึง ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ทำงานเป็นพนักงานหรือลูกจ้าง เช่น รับจ้างส่งสินค้า ขับรถรับจ้าง

3. ระดับชั้นโทษจำคุก

ในงานวิจัยครั้งนี้ การจัดกลุ่มเรียงลำดับความร้ายแรงแห่งข้อหา ได้ทำการจัดเรียงจากฐานความผิดจากแบบบันทึกสำนวนคดี ที่เก็บข้อมูลได้จำนวน 1,148 คดี

กลุ่ม 1 , กลุ่ม 2 เป็นประเภทร้ายแรงมากหรือคดีอุกฉกรรจ์ (มีผลกระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรงมาก)

กลุ่ม 3 , กลุ่ม 4 เป็นประเภทคดีร้ายแรง (มีผลกระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง)

กลุ่ม 5 เป็นประเภทคดีร้ายแรงปานกลาง (มีผลกระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนระดับปานกลาง)

กลุ่ม 6 , กลุ่ม 7 , กลุ่ม 8 เป็นประเภททั่วไป (มีผลกระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนทั่วไป)

กลุ่ม 9 เป็นประเภทคดีเล็กน้อย (มีผลกระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนเล็กน้อย)

กลุ่ม 1 ความผิดที่กฎหมายกำหนดโทษประหารชีวิตสถานเดียว

มาตรา 289 ประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับชีวิต)

มาตรา 277ตรี (2) ประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 339 ทวิ วรรค 5 ประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 วรรค 5 ประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 6 ประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 65 วรรค 2 ประหารชีวิต (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

กลุ่ม 2 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษประหารชีวิตรวมอยู่ด้วย

มาตรา 277 (2) ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 277ตรี (1) ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 280 (2) ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 339 วรรค 5 ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 5 ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 288 ประหารชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับชีวิต)

มาตรา 66 วรรค 3 จำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงห้าล้านบาทหรือประหารชีวิต (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 283 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

กลุ่ม 3 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกตลอดชีวิตรวมอยู่ด้วย

มาตรา 65 วรรค 1 จำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงห้าล้านบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 277 วรรค 4 จำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 4 จำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 ทวิ วรรค 4 จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 วรรค 3 จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 วรรค 4 จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 3 จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 68 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่ยี่สิบปีถึงจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่สองล้านบาทถึงห้าล้านบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 69 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่ห้าแสนบาทถึงห้าล้านบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 65 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงห้าล้านบาท
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 66 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงห้าล้านบาท
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 276 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 277 (1) ทวิ จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 277 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 283 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 286 จำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

กลุ่ม 4 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกอยู่ในช่วงไม่เกิน 20 ปี (ทั้งกรณีกฎหมายกำหนดโทษขั้นต่ำและ
ไม่กำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้)

มาตรา 290 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงยี่สิบปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับชีวิต)

มาตรา 276 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 277 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 282 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 283 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 280 (1) จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 339 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 วรรค 4 จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 ทวิ วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 ทวิ วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 2 จำคุกตั้งแต่ สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

กลุ่ม 5 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกอยู่ในช่วงไม่เกิน 15 ปี (ทั้งกรณีกฎหมายกำหนดโทษขั้นต่ำและ
ไม่กำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้)

มาตรา 290 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับชีวิต)

มาตรา 282 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 335 ทวิ วรรค 2 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาท ถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 336 วรรค 4 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 ทวิ วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 65 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบห้าปีหรือปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสามแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 66 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบห้าปีหรือปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 73 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านห้าแสนบาท
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76/1 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านห้าแสนบาท
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 279 วรรค 2 จำคุกไม่เกินสิบห้าปีหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 340 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 357 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่น บาทถึงสามหมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 75 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านห้าแสนบาท
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

กลุ่ม 6 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกอยู่ในช่วงไม่เกิน 10 ปี (ทั้งกรณีกฎหมายกำหนดโทษขั้นต่ำและ
ไม่กำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้)

มาตรา 266 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 291 จำคุกไม่เกินสิบปีและปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับชีวิต)

มาตรา 297 จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย)

มาตรา 278 จำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 279 วรรค 1 จำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 282 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 284 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 335 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 335 ทวิ วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 336 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 338 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 357 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 269/4 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีหรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 157/1 วรรค 4 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 ตริ วรรค 4 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาทและให้ศาลสั่งเพิก

ถอนใบอนุญาตขับขี่ (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 67 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 68 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 69 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 73 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

กลุ่ม 7 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกอยู่ในช่วงไม่เกิน 7 ปี (ทั้งกรณีกฎหมายกำหนดโทษขั้นต่ำและไม่กำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้)

มาตรา 283 ทวิ วรรค 2 จำคุกไม่เกินเจ็ดปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 336 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 335 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 337 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 269/4 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปีหรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

กลุ่ม 8 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกอยู่ในช่วงไม่เกิน 5 ปี (ทั้งกรณีกฎหมายกำหนดโทษขั้นต่ำและไม่กำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้)

มาตรา 295 จำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่พันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย)

มาตรา 300 จำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย)

มาตรา 283 ทวิ วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 287 จำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 334 จำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินหกพันบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 335 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

- มาตรา 336 วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)
- มาตรา 337 วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)
- มาตรา 357 วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)
- มาตรา 358 จำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)
- มาตรา 359 จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)
- มาตรา 360 จำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)
- มาตรา 360 ทวิ จำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)
- มาตรา 264 ไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)
- มาตรา 265 จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)
- มาตรา 267 จำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)
- มาตรา 269 จำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่พันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)
- มาตรา 269/1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)
- มาตรา 269/2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)
- มาตรา 269/3 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 269/5 จำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 269/6 จำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 157/1 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 158 จำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 159 วรรค 1 จำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 159 วรรค 2 จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 วรรค 1 จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 วรรค 2 จำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 วรรค 3 จำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 ทวิ จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาล
สั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 ตริ วรรค 1 จำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้
ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 ตริ วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท และให้ศาลสั่งพัก
ใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งปี หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 69 วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 69 วรรค 4 จำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 70 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปีและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 71 วรรค 1 จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 71 วรรค 2 จำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 72 จำคุกไม่เกินหนึ่งปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 74 จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 75 วรรค 2 จำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76 วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76 วรรค 2 จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76/1 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงสองแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76/1 วรรค 3 จำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76/1 วรรค 4 จำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสองแสนบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

กลุ่ม 9 กฎหมายกำหนดโทษปรับสถานเดียว

มาตรา 147 ปรับไม่เกินสองร้อยบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 148 ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 149 ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 150 ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 151 ปรับตั้งแต่สองร้อยบาทถึงห้าร้อยบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 152 ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 153 ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 154 ปรับครั้งละไม่เกินหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 155 ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 156 ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และปรับรายวันอีกวันละห้าร้อยบาทจนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 157 ปรับตั้งแต่สี่ร้อยบาทถึงหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 157/1 วรรค 1 ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

หมายเหตุ อัตราโทษความผิดตามที่ปรากฏในสำนวนคดีของผู้ต้องหา 1,148 สำนวนคดี ดังกล่าว เป็นความผิดตามสำนวนคดี อันเป็นข้อมูลก่อนมีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายยาเสพติดให้โทษ

เรียงลำดับข้อหาร้ายแรงมากไปหาน้อย (ตามกำหนดโทษจำคุก)

17) โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 10 ปี (ข้อหาร้ายแรงมากที่สุด) 16) โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี 15) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 10 ปี 13) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี 10) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี 1) โทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี	กลุ่มโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
14) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 7 ปี 12) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 7 ปี 9) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 7 ปี	กลุ่มโทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี
11) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 5 ปี 8) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี 2) โทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี	กลุ่มโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
3) โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี 4) โทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี 5) โทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี 6) โทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือน 7) โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน	↓ กลุ่มโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี (ข้อหาร้ายแรงน้อยที่สุด)

หมายเหตุ : เลขข้างหน้า คือ กลุ่มโทษจำคุกที่แบ่งฐานความผิด ดังนี้

1) โทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

- ความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 63 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 29 วรรคหนึ่งประกอบมาตรา 71 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
- พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 ประกอบมาตรา 72 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
- พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

2) โทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

- ความผิดฐานรับของโจรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- ความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 51 ความผิดฐานให้คนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาต ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 64 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 23 ประกอบมาตรา 65 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 29 วรรคหนึ่งประกอบมาตรา 71 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 30 ประกอบมาตรา 73 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

3) โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

- ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี
- ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 363 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

4) โทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 11 หรือ 18 วรรคสองประกอบมาตรา 62 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 29 ประกอบมาตรา 72 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 81 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี
 - พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 82 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี
- 5) โทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
- ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 364 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
 - ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
 - พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 37 (1) มาตรา 75 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
 - พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสาม ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
 - พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสาม ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
 - พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 57 ประกอบมาตรา 79 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
- 6) โทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือน
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 25 , มาตรา 26 วรรคหนึ่ง , มาตรา 27(2) ประกอบมาตรา 66 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือน
- 7) โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน
- พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 47 , มาตรา 52 , มาตรา 51 ประกอบมาตรา 77 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน
- 8) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี
- พ.ร.บ.อารูธปีนฯพ.ศ.2490 มาตรา 7 ประกอบมาตรา 72 วรรคสาม ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี
 - พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี
- 9) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 7 ปี
- ความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 7 ปี
- 10) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี
- ความผิดฐานทำร้ายร่างกายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี
 - พ.ร.บ.อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 73 ทวิ ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี

- พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 28 , มาตรา 34 , มาตรา 35 , มาตรา 37 วรรคสองประกอบ มาตรา 41 และมาตรา 75 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี

11) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 5 ปี

- ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 5 ปี

12) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 7 ปี

- ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 7 ปี

13) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี

- ความผิดฐานริดเอาทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 338 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 10 ปี
- พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่งประกอบมาตรา 67 ความผิดฐานครอบครอง ยาบ้าไม่เกิน 15 เม็ด ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี
- พ.ร.บ อาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 ประกอบมาตรา 72 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี

14) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 7 ปี

- ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคสองระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 7 ปี

15) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 10 ปี

- ความผิดฐานพรางผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ระวังโทษ จำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี
- ความผิดฐานพรางผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ระวังโทษ จำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี

16) โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี

- ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคสาม ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปี ถึง 10 ปี
- ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 ทวิ วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปี ถึง 10 ปี
- ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคสาม ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปี ถึง 10 ปี

17) โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 10 ปี

- ความผิดฐานชิงทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 10 ปี

คำอธิบาย ในการจัดความร้ายแรงแห่งข้อหากรณีโทษจำคุก หากจัดตามคำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1 ของศาสตราจารย์ ดร.เกียรติขจร วิจารณ์สวัสดิ์¹ จะถือเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

ถ้าความผิดแต่ละบทนั้นมีโทษลำดับเดียวกัน เช่น จำคุก ต้องถือบทที่มีอัตราโทษชั้นสูงมากกว่าเป็น 1 เกณฑ์

ถ้าอัตราโทษชั้นสูงเท่ากันหมด เช่น 2.

ความผิดที่ 1 มีการกำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

ความผิดที่ 2 มีการกำหนดโทษจำคุกขั้นต่ำเอาไว้ โดยมีโทษจำคุกชั้นสูงไม่เกิน ปี 5

เช่นนี้ **ความผิดที่ 2** คือ บทหนัก

ตัวอย่าง ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี กับความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 5 ปี ในกรณีเช่นนี้ จะเรียกประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคหนึ่งว่า “บทหนัก”

ข้อสังเกต ในเรื่อง “บทหนัก” จะใช้กับกรณีการกระทำความผิดเดียวผิดกฎหมายหลายบท กล่าวคือ ใช้กับกรณีผู้กระทำความผิดมีการกระทำเพียงครั้งเดียว แต่ผิดหลายข้อหา ในกรณีเช่นนี้ กฎหมายให้ลงโทษข้อหาที่มีโทษหนักที่สุด

¹เกียรติขจร วิจารณ์สวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 10 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ พลสยาม พรินต์ติ้ง, 2551), หน้า 777.

4. แบบวัดบุคลิกภาพ

คุณลักษณะหลัก การวัดและการประเมิน

4.1 Psychopathic personality

มุมมองต่อตนเอง ผู้อื่น โลก

- ▶ คิดว่าตัวเองมีภาพลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่ สง่างาม มีอำนาจควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง
- ▶ มองผู้อื่นว่าเปราะบาง หรือต้องการอำนาจควบคุมผู้อื่น ที่ตนเองต้องต่อต้าน
- ▶ มองว่าโลกนี้มีคน 2 ประเภท คือ ผู้ล่า และ ผู้ถูกล่า
- ▶ มีความต้องการจะใช้อำนาจควบคุม หรือ อยู่เหนือคนอื่น

ความกลัวและความกังวล

- ▶ มีความสามารถต่ำ ในการที่จะรับรู้ความกลัว หรือ วิตกกังวล ในสถานการณ์ที่คนอื่น (คนปกติ) จะรู้สึกได้อย่างดี
- ▶ มีความสามารถต่ำ ที่จะคาดการณ์ผลทางลบ
- ▶ มีความสามารถต่ำที่จะควบคุมพฤติกรรมที่เป็นผลทางลบ

ความบกพร่องทางอารมณ์

- ▶ มีความสามารถจำกัดต่อการมีอารมณ์รัก เศร้า เห็นใจ เข้าใจผู้อื่น ละอาย เมตตา สำนึกผิด (empathic emotion)
- ▶ ไม่สามารถ หรือ มีความสามารถจำกัด ในการพัฒนาคุณสมบัติของการมีความรับผิดชอบ ผูกพัน ยึดมั่น จงรักภักดี

คุณสมบัติอื่น ๆ

- ▶ มีความสามารถพิเศษในการเลียนแบบอารมณ์ผู้อื่นโดยเฉพาะ (empathic emotion)
- ▶ อ่านอารมณ์ของผู้อื่นได้ดี
- ▶ เห็นอารมณ์ (empathic emotion) ของผู้อื่นเป็นจุดอ่อนที่จะแสวงหาประโยชน์
- ▶ มีความสัมพันธ์แบบผิวเผิน

- ▶ แสวงหาประโยชน์จากผู้อื่น
- ▶ มีพฤติกรรมโกหก หลอกลวง จัดการเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ
- ▶ เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จะเปิด ไม่ปิดบังอะไรเลย

4.2 แนวคำถามในการสัมภาษณ์เพื่อประเมินบุคลิกภาพแบบแปรปรวน

แนะนำตัว & การพูดคุยกันในวันนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการพิจารณาปล่อยตัวชั่วคราว

ลำดับ	แนวคำถาม
0	ก่อนการสัมภาษณ์ให้แนะนำตัว ถามชื่อ ที่อยู่ เพื่อตรวจสอบความสามารถในการตอบคำถามถ้าผู้ต้องหามีอาการสับสน ไม่สามารถใช้แบบสัมภาษณ์นี้ได้ หลังจากนั้น ให้ผู้สัมภาษณ์กล่าวถึงจุดประสงค์ของการสัมภาษณ์ “เพื่อเป็นข้อมูลแก่ศาลในการให้คำแนะนำระหว่างการพิจารณาคดีและพิจารณาการปล่อยชั่วคราว คำตอบไม่มีถูกผิด ให้บอกเล่าตามที่เป็นจริง”
1	คบหาใครแบบผิวเผิน <ul style="list-style-type: none"> - ปัจจุบันอยู่กับใคร คนในครอบครัวที่สนิทมากที่สุดเป็นใคร ให้เล่าเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขากับคนในครอบครัว ถามความไว้วางใจ ความเชื่อใจที่ตัวเขารู้สึกกับคนในครอบครัว เขารู้สึกอย่างไรกับครอบครัว - มีเพื่อนสนิทมากไหม แล้วเวลาวางทำกิจกรรมอะไรร่วมกัน เขารู้สึกอย่างไรกับเพื่อนสนิท เช่น คอยกันเรื่องอะไร เป็นเรื่องส่วนตัวไหม แล้วเรื่องที่เป็นความทุกข์ เคยได้เล่าสู่กันฟัง หรือระบายกันบ้างหรือเปล่า เขารู้สึกอย่างไรกับความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน
2	คุยโต โอ้อวด หลงผิด <ul style="list-style-type: none"> - เคยรู้สึกว่าตัวเอง มีความคิดดีกว่าคนอื่น & หรือรู้สึกว่า เหนือกว่า เก่งกว่า คนอื่นบ้างไหม เช่นเรื่องอะไร เคยแสดงออกอย่างไร - ในกลุ่มเพื่อนสนิท มีใครชอบคุยโม้อวดไหม แล้วคิดว่าตัวเองเป็นแบบนี้บ้างไหม
3	หลอกลวง เสแสร้ง ไม่ซื่อ <ul style="list-style-type: none"> - ในกลุ่มเพื่อนสนิท คิดว่าเพื่อนจริงใจกับเราไหม .. แล้วรู้ได้อย่างไรว่าเขาจริงใจ แล้วตัวเราคิดว่า เราจริงใจกับเพื่อน มากน้อยแค่ไหน - เคยรู้สึกว่าตัวเองไม่จริงใจกับใครบ้าง เช่น พูดโกหก /ไม่ซื่อ - เคยไม่จริงใจหรือพูดโกหกแบบตั้งใจกับใครบ้าง .. แล้วคิดว่าทำไปแบบนี้ เพื่ออะไร
4	ขาดความใส่ใจ หรือขาดการเอาใจใส่ในอารมณ์ / ความรู้สึกของคนอื่น <ul style="list-style-type: none"> - เคยทำอะไรที่คิดว่าไม่ดี ต่อ พ่อแม่ หรือเพื่อนสนิทบ้างไหม ถ้าเคยตัวเขารู้สึกอย่างไร ให้เล่าเรื่องให้ฟัง - เคยเห็นคนที่เขารัก หรือ สนิท มีอารมณ์แบบไหนบ้าง ... แล้วตัวเขารู้สึกอย่างไร

ลำดับ	แนวคำถาม
5	<p>ขาดความสำนึกผิด เสียใจเมื่อกระทำผิด</p> <ul style="list-style-type: none"> - คิดว่าตัวเรา มีเหตุจำเป็นอะไร จึงได้ทำผิดกฎหมาย ด้วยข้อหา ตามที่บอก ให้เล่าเหตุการณ์ ตอนทำผิด ... คิดอะไรอยู่ ตอนลงมือทำ ... แล้วทำไม เลือกทำแบบนั้น - ตอนก่อเหตุ คิดมาก่อนไหม ช่วยเล่าให้ฟัง คิดยังไง ... แล้วเมื่อทำผิดเสร็จแล้ว รู้สึกอย่างไร - เป็นการกระทำครั้งแรกไหม ... เคยทำอะไรผิด ที่คล้ายๆกัน ก่อนหน้านี้ - ก่อนหน้านี้ เคยทำอะไรผิดพลาดบ้าง .. แล้วรู้สึกอย่างไร เมื่อคิดทบทวน ถึงสิ่งที่ได้ทำผิดพลาดไป - เคยทำให้ใครเสียใจบ้าง เรื่องอะไร .. ตัวเราเองรู้สึกอย่างไร แล้วอยากบอกอะไรกับเขา
6	<p>ไม่ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำ ปฏิเสธความรับผิดชอบ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ต้องช่วยดูแลใครในครอบครัว ดูแลหรือรับผิดชอบอะไร แบบไหน ... แล้วได้ทำอะไรเพื่อเขามากที่สุด ยกตัวอย่าง - เคยทำอะไร ที่เกิดความผิดพลาด หรือเสียหายแก่คนในครอบครัว บ้างหรือไม่ ... แล้วตัวเราได้แก้ไขอย่างไร
7	<p>ขาดเป้าหมายในชีวิต</p> <ul style="list-style-type: none"> - เล่าชีวิตในวันเด็กอยู่กับใคร ... ตอนเป็นเด็ก คิดฝันอยากมีอาชีพอะไร ... ตอนนี้งานอะไร - ได้วางเป้าหมายชีวิตให้กับตัวเองอย่างไร ... แล้วได้พยายามทำอะไรบ้าง เพื่อให้เป็นไปตามนั้น - ได้วางแผนชีวิตไว้อย่างไร เช่น อยากทำ อยากเป็น หรืออยากใช้ชีวิตแบบไหน
8	<p>ขาดความรับผิดชอบต่องาน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตอนเป็นเด็ก การบ้านได้ทำด้วยตัวเองหรือไม่ แล้วผลการเรียนเป็นอย่างไร - เมื่อเลิกเรียนแล้ว ได้ช่วยงานบ้านอะไรบ้าง - ที่ผ่านมารู้สึกอย่างไรกับงานที่ต้องทำ(หรือกับความรับผิดชอบที่มี) - ตอนทำงาน เคยได้รับคำชมอะไรบ้าง ... แล้วเคยถูกตำหนิบ้างไหม
9	<p>ควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ไม่ได้</p> <ul style="list-style-type: none"> - โดยส่วนตัว การกระทำที่เป็นนิสัยของตัวเอง มีอะไรบ้างที่ตัวเราชอบ และไม่ชอบ แล้วมีอะไรที่อยากจะเปลี่ยนแปลงตัวเองบ้าง และเคยพยายามที่จะทำอย่างนั้นไหม - เมื่อมีอะไรมาทำให้รู้สึกไม่ชอบ ไม่พอใจ แล้วได้จัดการกับสิ่งนั้นหรือคนนั้น อย่างไร - ชอบทำอะไรตามใจตัวเอง โดยไม่สนใจใคร ตี้อารมณ์ เอาแต่ใจตัวเอง หรือไม่... ให้ยกตัวอย่าง
10	<p>วู่วาม หุนหันพลันแล่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - คำว่า วู่วาม .. ในความหมายของตัวเอง คืออะไร .. แล้วเคยมีอาการแบบนี้บ้างไหม เช่นอะไร

ลำดับ	แนวคำถาม
	- รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนใจร้อน ขาดการยับยั้งชั่งใจหรือไม่ อยากให้ยกตัวอย่างเหตุการณ์
11	ตอนวัยรุ่น หลีกเลียง ข้อบังคับ ระเบียบ - เคยหนีเรียน หรือแหกกฎของ รร. บ้างไหม เช่นอะไร .. เคยเป็นคนนำเพื่อนๆ ทำผิดหรือไม่ บ่อยครั้งไหม - คุณครูฝ่ายปกครอง เคยเรียกไปคุยไหม เรื่องอะไร
12	ตอนเป็นผู้ใหญ่ (อายุมากกว่า 25) หลีกเลียง กฎหมาย ข้อบังคับ - การทำงาน เคยฝ่าฝืนกฎระเบียบ ของที่ทำงาน บ้างไหม ... เช่นอะไร - ก่อนหน้านี้ เคยทำผิดกฎหมายบ้างไหม ในข้อหาอื่นๆ ...ถึงแม้เป็นเรื่องเล็กน้อย หรือมีโทษสถานเบา

หมายเหตุ : เลือกคำถาม (ช้อย่อย) ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ต้องหาและคำถามที่ถามก่อนหน้านี้ การถามคำถามไม่ต้องเรียงข้อก็ได้

ส่วนที่ 2

ขั้นตอนและเครื่องมือ

สำหรับเจ้าหน้าที่

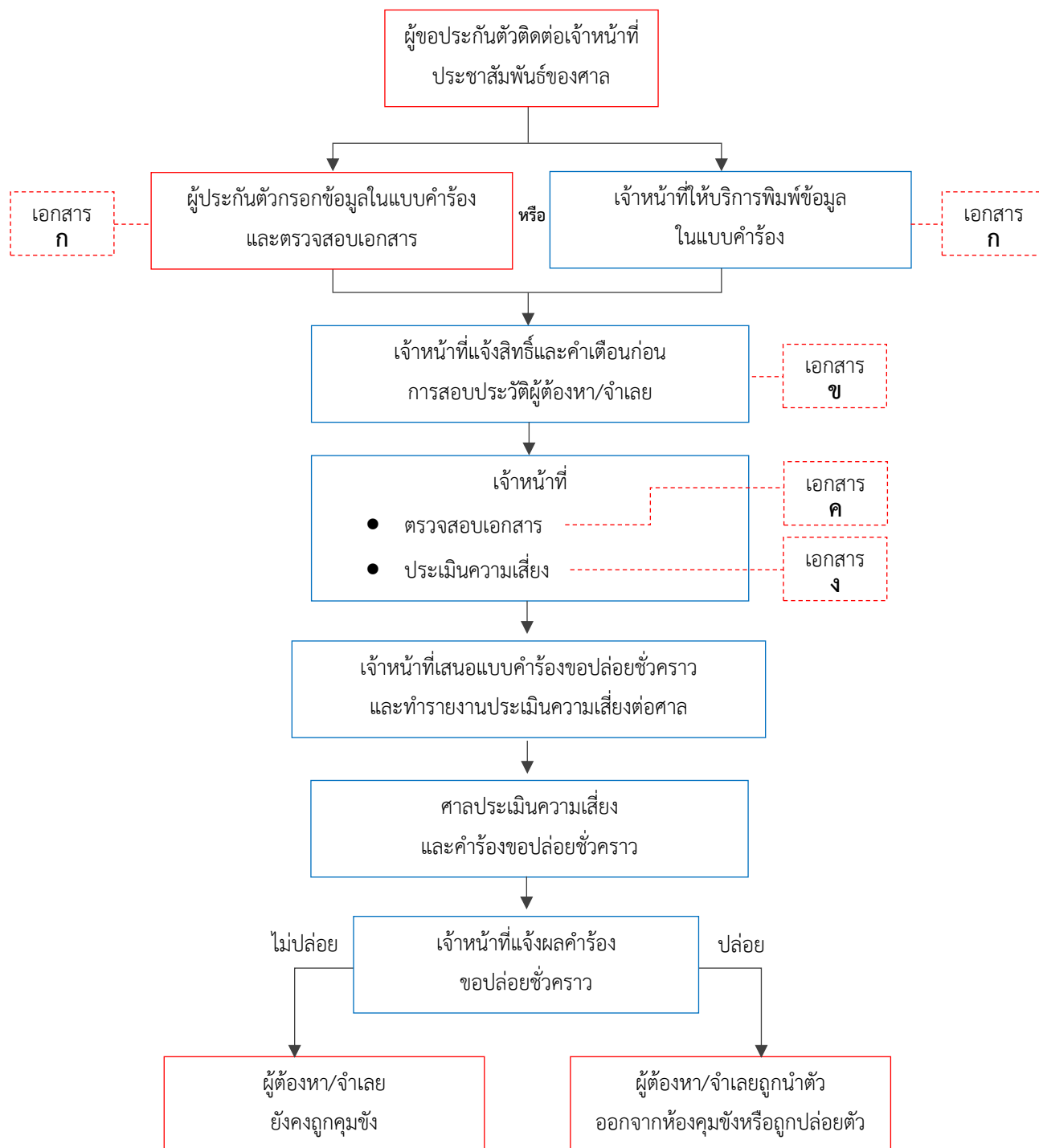
สำหรับเจ้าหน้าที่

คำชี้แจง

- เอกสารฉบับนี้เรียกว่า “คู่มือการประเมินความเสี่ยงและกำกับดูแลในชั้นปล่อยชั่วคราวสำหรับเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ของศาล และการยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวของผู้ขอประกันตัว”
- คู่มือนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวปฏิบัติสำหรับผู้เกี่ยวข้อง 2 กลุ่ม ได้แก่
 - กลุ่มที่ 1 เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ของศาล เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติในขั้นตอนการประเมินความเสี่ยงและกำกับดูแลการปล่อยชั่วคราว
 - กลุ่มที่ 2 ผู้ขอประกันตัว ในที่นี้หมายถึง ผู้ต้องหา จำเลย และผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้อง (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 106)
- คู่มือนี้ใช้สำหรับอัตราโทษไม่เกิน 10 ปี
- ลักษณะของคู่มือแสดงเป็นภาพแผนผัง (Flowchart) ขั้นตอนการปฏิบัติของผู้เกี่ยวข้องทั้ง 2 กลุ่ม
- เอกสารแนบท้ายประกอบการใช้คู่มือ มีรายละเอียดดังนี้

เอกสาร	ความหมาย
ก	คำร้องขอปล่อยชั่วคราวและประวัติผู้ต้องหา/จำเลย
ข	บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือนก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหา/จำเลย
ค	เอกสารประกอบการยื่นปล่อยชั่วคราว
ง	เอกสารประเมินความเสี่ยงทางพฤตินัยศาสตร์

ขั้นตอนการประเมินความเสี่ยงและกำกับดูแลในชั้นปล่อยชั่วคราวสำหรับเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์
ของศาล และการยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวของผู้ขอประกันตัว

เอกสารฉบับนี้ยังไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือเผยแพร่

- เอกสาร**
- ก) คำร้องขอปล่อยชั่วคราวและประวัติผู้ต้องหา/จำเลย
 - ข) บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือนก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหา/จำเลย
 - ค) เอกสารประกอบการยื่นปล่อยชั่วคราว
 - ง) เอกสารประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

เอกสาร ก
คำร้องขอปล่อยชั่วคราว

คำร้องขอปล่อยชั่วคราว
และประวัติผู้ต้องหา/
จำเลย

๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙

คดีหมายเลขดำที่...../๒๕.....

คดีหมายเลขแดงที่...../๒๕.....

ศาล.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

สั่งในรายงานประเมินความเสี่ยง./

ผู้พิพากษา

ระหว่าง

ผู้ร้อง/โจทก์

ผู้ต้องหา/ จำเลย

ฐานความผิด.....

ส่วนที่ ๑ คำร้องขอปล่อยชั่วคราว

ข้าพเจ้า.....ผู้ต้องหา/ จำเลย ขอยื่นคำ
ร้องขอให้ศาลปล่อยชั่วคราวในระหว่างพิจารณา มีข้อความที่จะกล่าวดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้าพเจ้าขอถือเอาข้อมูลประวัติของข้าพเจ้าใน ส่วนที่ ๒ ของแบบพิมพ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของคำร้อง
ขอปล่อยชั่วคราว โดยขอรับรองว่าเป็นความจริงทั้งสิ้น

ข้อ ๒ ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามคำสั่งหรือเงื่อนไขใดๆของศาลเพื่อป้องกันการหลบหนี หรือเพื่อป้องกัน
ภัยอันตรายหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการปล่อยชั่วคราว โดยหากมีมาตรการใดมีผลเป็นการจำกัด
การเดินทางหรือสถานที่อยู่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอให้ความยินยอมทั้งสิ้น

ข้อ ๓ หากข้าพเจ้าฝ่าฝืนคำสั่งหรือประพฤติดังกล่าวตามเงื่อนไขของคำสั่งศาล ข้าพเจ้ายินยอมให้ศาล
ยกเลิกคำสั่งปล่อยชั่วคราวและขังข้าพเจ้าไว้ระหว่างพิจารณา ตลอดจนรับผิดอื่นๆตามกฎหมายทุกประการ

ขอประทานศาลได้โปรดพิจารณาตามคำร้องขอนี้ด้วย

ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด

(ลงชื่อ).....ผู้ต้องหา/ จำเลย

คำร้องฉบับนี้ ข้าพเจ้า.....พนักงานเจ้าหน้าที่ตำแหน่ง.....ผู้เรียง/ พิมพ์

(ลงชื่อ).....ผู้เรียง/ พิมพ์

เอกสารฉบับนี้ยังไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือเผยแพร่

เอกสาร ข
บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือน
ก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหาและจำเลย

เอกสารประกอบการประชุมครั้งที่ ๓ หมายเลข ๕/๑ - บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือนก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหา/ จำเลยฉบับแก้ไข

บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือนก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหา/จำเลย

ศาลอาญา วันที่ _____

คดีอาญาหมายเลขคำที่ _____

ผู้ต้องหา/ จำเลย

สวัสดีค่ะ/ครับ เจ้าหน้าที่ชื่อ _____

ตำแหน่ง _____ สังกัด _____

ศาลอาญา จะเป็นผู้ทำหน้าที่สอบประวัติของท่านหากท่านประสงค์จะยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว แต่ก่อนอื่นมีสิ่งที่ท่านควรทราบดังต่อไปนี้

- ผู้สอบประวัติไม่ใช่ทนายความ พนักงานอัยการ และเจ้าพนักงานตำรวจ เราจะสอบถามข้อมูลประวัติส่วนตัวของท่านเพื่อประโยชน์ของศาลในการพิจารณาสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว โดยการสั่งอนุญาตหรือไม่ อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวเป็นดุลพินิจของศาล
- หากท่านมีทนายความ ท่านสิทธิปรึกษาทนายความก่อนจะตอบคำถามใดๆ
- การตอบแบบสอบถามนี้ขึ้นกับความสมัครใจของท่าน หากท่านไม่สมัครใจ ท่านมีสิทธิที่จะไม่ตอบคำถามใดๆ
- ในการตอบแบบสอบถามนี้ เราเป็นผู้ถามคำถามให้ท่านเป็นผู้ตอบ โดยเราจะบันทึกคำตอบของท่านไว้
- เราจะตรวจสอบคำตอบของท่าน ดังนั้นเราขอให้ท่านระบุชื่อบุคคลอื่นที่รู้จักท่านอย่างน้อย ๓ คน พร้อมช่องทางในการติดต่อ เพื่อเราจะได้ติดต่อไปและขอให้บุคคลดังกล่าวยืนยันคำตอบของท่าน เมื่อเราติดต่อบุคคลที่ท่านให้ชื่อไว้ เราอาจแจ้งเรื่องที่ท่านถูกจับและขอหาในคดีนี้ตลอดจนการที่ท่านยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราว
- ข้อมูลตามคำตอบของท่านจะได้รับการรักษาไว้เป็นความลับ โดยมีเพียงผู้พิพากษา ทนายของท่าน พนักงานอัยการ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลเงื่อนไขการปล่อยชั่วคราว (หากท่านได้รับการปล่อยตัว) เท่านั้นที่มีสิทธิทราบข้อมูลดังกล่าว
- ข้อมูลที่ท่านให้จะไม่ถูกนำไปใช้เป็นผลร้ายต่อท่านในชั้นพิจารณาของศาล เว้นแต่เป็นข้อมูลที่อยู่ในฐานข้อมูลของรัฐอยู่แล้ว และหากท่านให้ข้อมูลเท็จ พฤติการณ์ของท่านอาจถูกนำไปใช้เป็นผลร้ายกับท่านได้ ทั้งการให้ข้อมูลเท็จแก่เจ้าพนักงานยังเป็นความผิดอาญาตามมาตรา ๑๓๗ มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท หรือปรับ - จำคุก

เอกสารประกอบการประชุมครั้งที่ ๓ หมายเลข ๕/๑ - บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือนก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหา/ จำเลยฉบับแก้ไข

- ข้อมูลของท่านที่ผ่านการตรวจสอบว่าตรงตามความจริงแล้ว จะถูกนำไปใช้ประเมินความเสี่ยงของท่านว่าจะหลบหนี หรือกระทำความผิดซ้ำ หรือยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่ออันตรายประการอื่น ในระหว่างได้รับการปล่อยชั่วคราวหรือไม่ โดยเจ้าหน้าที่จะจัดทำรายงานเสนอการวิเคราะห์และประเมินความเสี่ยงของท่าน ต่อศาล และศาลจะพิจารณารายงานดังกล่าวประกอบการใช้ดุลพินิจ

ผู้ต้องหา/ จำเลยรับทราบสิทธิและคำเตือนข้างต้นแล้ว

- ไม่ประสงค์ยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราว
- ขอยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวโดยไม่ยินยอมให้สอบประวัติ
- ขอยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวโดยยินยอมให้สอบประวัติ

จึงลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน ให้ผู้ต้องหา/ จำเลยอ่านเอง และอ่านให้ฟัง (ผ่านล่ามภาษา _____

ชื่อ _____ ซึ่งสาบานตนแล้ว) ระบุว่าถูกต้อง

เจ้าหน้าที่ผู้สอบประวัติ _____

ผู้ต้องหา/จำเลย _____

นายความ _____

ล่าม _____

เอกสาร ค

เอกสารประกอบการยื่นปล่อยชั่วคราว

เอกสารประกอบคำร้องขอประกันตัว

1. บัตรประจำตัวประชาชน/บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ
2. ทะเบียนบ้าน
3. บัตรประจำตัวประชาชน/บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ (กรณีมีคู่สมรส)
4. ทะเบียนบ้านของคู่สมรส (กรณีมีคู่สมรส)
5. ใบสำคัญการสมรส (กรณีมีคู่สมรส)
6. หนังสือให้คำยินยอมของคู่สมรส (กรณีมีคู่สมรส)
7. หนังสือเดินทางระหว่างประเทศ (กรณีผู้ต้องหาเป็นชาวต่างชาติ)

เอกสาร ง

เอกสารประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

เอกสาร ง.1 แบบปส.3 เอกสารประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

เอกสาร ง.2 แบบปส.4 แบบประเมินบุคลิกภาพ

เอกสาร ง.1

แบบปส.3 เอกสารประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

เลขประจำตัวประชาชน				คะแนน
ชื่อ-นามสกุล				
1 (ก)	สัญชาติและเชื้อชาติ	ไทย = 0	ไม่ใช่ = 1	
2 (ก)	กลุ่มอาชีพ	ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ = 0	เป็นเจ้าของธุรกิจ = 1	
3 (ก,ค)	รายได้ต่อเดือน	มากกว่า 20000 = 0	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20000 = 1	
4 (ก)	ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบัน	เหมือนกัน = 0	ต่างกัน = 1	
5 (ก)	พฤติการณ์คดี	ไม่มีการวางแผน = 0	มีการวางแผน = 1	
6 (ก)	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	ปฏิเสธ = 0	ไม่ปฏิเสธ = 1	
7 (ก)	ลักษณะการกระทำความผิด	ทำเป็นกลุ่ม = 0	ทำคนเดียว = 1	
8 (ก)	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	ไม่มีผู้เสียหาย = 0	มีผู้เสียหาย = 1, ผู้เสียหายเสียชีวิต = 1	
9 (ก)	มีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว	ไม่มี = 0	มี พร้อมบันทึกเหตุผล = 1	
10 (ข,ค)	เคยกระทำความผิดระหว่างการปล่อยชั่วคราว	ไม่เคย = 0	เคย = 1	
11 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่เคยถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	ไม่มี = 0	มากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง = 1	
12 (ข,ค)	คดีอื่นค้างการพิจารณา	ไม่มี = 0	มี = 1	
13 (ก,ค)	จำนวนครั้งที่เคยถูกตั้งข้อหาจาก เจ้าพนักงาน	ไม่มี = 0	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ข้อหา = 1	
14 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตาม ศาลนัด	ไม่มี = 0	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง = 1	
15 (ค)	คะแนนจากแบบวัดบุคลิกภาพ	คะแนนต่ำกว่า 18 = 0	คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 18 = 1	

- (ก) ข้อมูลมาจากเอกสารชุดคำร้องขอฝากขัง
- (ข) ข้อมูลมาจากฐานข้อมูลของศาล
- (ค) ข้อมูลมาจากการสัมภาษณ์เพิ่มเติม

เอกสารฉบับนี้ยังไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือเผยแพร่

วิธีการคิดคะแนน

เอกสาร ง.1 แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

การคิดคะแนนจากการประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

ข้อ	การถ่วงน้ำหนัก	คะแนนความเสี่ยง		
กลุ่ม 1 ข้อ 1-4	20%	3-4 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	20%
		1-2 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	10%
กลุ่ม 2 ข้อ 5-9	30%	5 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	30%
		3-4 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	20%
		1-2 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	10%
กลุ่ม 3 ข้อ 10-15	50%	5-6 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	50%
		3-4 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	40%
		1-2 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	30%

สำหรับเจ้าหน้าที่

ปส.4 แบบประเมินบุคลิกภาพ

ชื่อผู้ต้องหา / จำเลยนามสกุล.....ฐานความผิด.....

ข้อ	ประเด็น	สำหรับ ตรวจสอบ	คำ/ประโยคสำคัญ	ผู้สัมภาษณ์ประเมิน		
				ไม่ใช่ (0)	อาจจะ (1)	ใช่ (2)
1	คบหาใครแบบผิวเผิน					
2	คุยโต โอ้อวด หลงผิด					
3	หลอกลวง เสแสร้ง ไม่ซื่อ					
4	ขาดความใส่ใจหรือขาดการเอาใจใส่ในอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น					
5	ขาดความสำนึกผิด เสียใจเมื่อกระทำผิด					
6	ไม่ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำ ปฏิเสธความรับผิดชอบ					
7	ขาดเป้าหมายในชีวิต					
8	ขาดความรับผิดชอบต่องาน					
9	ควบคุมพฤติกรรมของตนเองไม่ได้					
10	วู่วาม หุนหันพลันแล่น					
11	ตอนวัยรุ่น หลีกเลียง ข้อบังคับระเบียบ					
12	ตอนเป็นผู้ใหญ่ (อายุมากกว่า 25 ปี) หลีกเลียงกฎหมายข้อบังคับ					
คะแนนรวม						

สรุปการประเมินบุคลิกภาพ

องค์ประกอบ	คะแนนที่ได้	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 9 คะแนน	มากกว่า 9 คะแนน
องค์ประกอบ 1 (ข้อ 1-6)		☐ ผู้ต้องหาไม่มีความบกพร่องอย่างชัดเจนด้านความรักและความสัมพันธ์ต่างๆ กับผู้อื่น	☐ ผู้ต้องหามีปัญหาด้านความรัก และความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เป็นคนเห็นแก่ตัว เอาเปรียบ และใช้ประโยชน์จากผู้อื่นอย่างไม่ละอายใจ
องค์ประกอบ 2 (ข้อ 2-12)		☐ ผู้ต้องหาไม่มีความบกพร่องอย่างชัดเจนที่พร้อมจะทำผิดกฎหมายหรือแนวปฏิบัติของสังคม	☐ ผู้ต้องหาพร้อมที่จะทำผิดกฎหมายและแนวปฏิบัติของสังคม

ลงชื่อผู้สัมภาษณ์ 1.....

ลงชื่อผู้สัมภาษณ์ 2.....

วิธีการคิดคะแนน แบบประเมินบุคลิกภาพ

วิธีคิดคะแนน

1. รวมคะแนนข้อ 1-6 (องค์ประกอบ 1) โดยการให้คะแนน ดังนี้

ไม่ใช่ฉัน	ให้คะแนน	0
บางครั้ง	ให้คะแนน	1
บ่อยๆ (คือฉันเลย)	ให้คะแนน	2

 คิดคะแนนเฉลี่ยของด้านนี้

2. รวมคะแนนข้อ 7-12 (องค์ประกอบ 2) โดยการให้คะแนน ดังนี้

ไม่ใช่ฉัน	ให้คะแนน	0
บางครั้ง	ให้คะแนน	1
บ่อยๆ (คือฉันเลย)	ให้คะแนน	2

 คิดคะแนนเฉลี่ยของด้านนี้

3. สำหรับข้อที่ไม่มีคำตอบให้ใช้คะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบใส่แทนที่
4. คิดคะแนนรวมขององค์ประกอบ 1 และองค์ประกอบ 2 โดยการบวกกัน

ตัวอย่าง

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	คะแนนรวม	รวม
องค์ประกอบที่ 1 ข้อ 1-6 คะแนนเต็ม 12	1	1	1	-	2	1							7	7+8.16 = 15.16 น้อยกว่า 18
ข้อ 4 ไม่ตอบ ให้แทนที่ด้วยค่า 1.0														
องค์ประกอบที่ 2 ข้อ 1-6 คะแนนเต็ม 12							1	1	1	-	2	2	8.16	ได้ 0 คะแนน
						ข้อ 10 ไม่ตอบแทนที่ด้วย 1.16								

5.8 คู่มือประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการส่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว สำหรับผู้พิพากษา

คู่มือการปฏิบัติงานปล่อยชั่วคราว
สำหรับผู้พิพากษา

จัดทำโดย

สถาบันวิจัยและพัฒนาวิชาชีพพัฒนาศักดิ์ สำนักงานศาลยุติธรรม
และ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เอกสารฉบับนี้ยังไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือเผยแพร่

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
ส่วนที่ 1 : ที่มาของคู่มือ.....	227
บทนำ.....	228
ผลการวิจัย.....	229
นิยาม.....	230
ส่วนที่ 2 : ขั้นตอนและเครื่องมือ.....	252
สำหรับเจ้าหน้าที่.....	253
สำหรับผู้พิพากษา.....	268

ส่วนที่ 1

ที่มาของคู่มือ

บทนำ

การปล่อยชั่วคราวในชั้นศาล มีหลักสากลที่ศาลพึงอนุญาต ให้ปล่อยเป็นหลัก การไม่ปล่อยให้ ให้อือเป็นข้อยกเว้น และในการปล่อยชั่วคราวนั้น ศาลจะเรียกประกัน หรือ หลักประกันจนเกินแก่ กรณีมิได้

ระบบการปล่อยชั่วคราวที่ดี ควรคำนึงถึงความเที่ยงธรรม เสมอภาค และเท่าเทียมกัน แก่ผู้ต้องหาและความปลอดภัยของสังคม ทั้งนี้จึงต้องใช้ข้อมูลจากการวิจัยเพื่อประเมินความเสี่ยงว่า การปล่อยชั่วคราวจะทำให้ผู้ต้องหาไม่หลบหนี และไปก่อเหตุร้ายในระหว่างการปล่อยตัว ผนวกกับ การมีเครื่องมือและระบบการใช้เครื่องมือ เพื่อให้เกิดความโปร่งใส และน่าเชื่อถือของการตัดสินใจของ ผู้ปฏิบัติ

การวิจัยเพื่อค้นหาดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราว และการดำเนินการโดยใช้เครื่องมือ ทางพฤกษศาสตร์ จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของระบบปล่อยชั่วคราวให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของ กฎหมายมากขึ้น

ผลการวิจัย

การวิจัยเพื่อค้นหาต้นตอความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวใช้ข้อมูลของการปล่อยชั่วคราวระหว่าง ปีพ.ศ. 2555-2559 จากสำนวนคดีของผู้ต้องหา 4 ศาล ได้แก่ ศาลอาญา ศาลจังหวัดเชียงใหม่ ศาลจังหวัดนครศรีธรรมราช และศาลจังหวัดจันทบุรี จำนวน 1,148 สำนวนคดี คดีที่นำมาวิเคราะห์ เป็นคดีที่มีฐานความผิด คดีเกี่ยวกับเพศ คดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย คดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน คดีเกี่ยวกับเอกสาร คดีเกี่ยวกับจราจร และคดีเกี่ยวกับยาเสพติด โดยสถานภาพของผู้ต้องหาปัจจุบัน พบว่า มีการหลบหนีเพียงร้อยละ 23.6 เมื่อพิจารณาต้นตอความเสี่ยงต่อการหลบหนี พบว่า ประกอบด้วยสัญชาติและเชื้อชาติ กลุ่มอาชีพ ภูมิภาคนอกกับที่อยู่ปัจจุบัน ประวัติการเสพ พฤติการณ์คดี การปฏิเสธข้อกล่าวหา ลักษณะการกระทำความผิด การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว การกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว การหลบหนีระหว่างปล่อยชั่วคราว จำนวนการถูกจับกุม จำนวนข้อหา คดีอื่นที่ค้างพิจารณา และจำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด และจากการสัมภาษณ์ การปฏิบัติของผู้มีสิทธิปล่อยชั่วคราวของทั้ง 4 ศาล พบว่า ผู้พิพากษาใช้ข้อมูลประกอบการตัดสินปล่อยชั่วคราว ในด้านสภาพความผิด พฤติการณ์คดีที่มีการลักทรัพย์เป็นมืออาชีพอหรือไม่ มีการวางแผนเป็นขบวนการหรือไม่ ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย ความน่าเชื่อถือของนายประกัน และลักษณะการพูดคุยของผู้ต้องหา

ผลการวิจัยนี้ เป็นการดูความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวจากสถิติการหลบหนี แต่ยังไม่มีการเก็บข้อมูลของผู้ต้องหาที่แสดงถึงแนวโน้มการทำความผิดซ้ำ ในระหว่างการปล่อยชั่วคราว ดังนั้น เพื่อให้การพัฒนาระบบปล่อยชั่วคราวครอบคลุมความเสี่ยงต่อการกระทำความผิดซ้ำ จึงใช้เครื่องมือประเมินความเสี่ยงทางจิตวิทยา คือ แบบตรวจความผิดปกติทางจิต (Psychopathic Checklist – PCL-R)

แบบตรวจความผิดปกติทางจิตที่นำมาใช้นี้ เป็นเครื่องมือที่นิยมใช้ในกลุ่มประชากรที่มีความผิดปกติทางจิต ฉบับเต็มมีจำนวน 22 ข้อ ฉบับสั้น มีจำนวน 12 ข้อ (PCL: SV) องค์ประกอบในเครื่องมือชุดนี้ คือ การประเมินอารมณ์ ความสัมพันธ์กับคนอื่น วิถีชีวิต และความต่อต้านสังคม โดยการประเมินจากข้อมูลผู้ต้องหารายงาน จาก การสังเกตพฤติกรรม หรือจากการสอบถามครอบครัว ใช้ข้อมูลจากสถานการณการทำงาน ที่บ้านและในกลุ่มเพื่อน ในแต่ละข้อจะมีการให้คะแนนเป็น 0 = ไม่มีอาการ 1 = มีอาการไม่สม่ำเสมอ และ 2 = มีอาการสม่ำเสมอ คะแนนมากกว่า 18 คือ มีอาการผิดปกติทางจิต

ซึ่งเป็นเครื่องมือวัดที่มีการใช้ เพื่อประเมินที่ถูกใช้ในต่างประเทศเพื่อประเมิน Violence risk โดยนำมาปรับปรุงและทดลองใช้กับผู้ต้องหาในประเทศไทย

นิยาม

นิยามในส่วนนี้เป็นการให้ความหมายของดัชนีความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์สำหรับการปล่อยชั่วคราว และคำศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ นิยามของดัชนีความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ที่สำคัญต่อการปล่อยชั่วคราว นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง ระดับชั้นโทษจำคุก และแบบวัดบุคลิกภาพ มีสาระสำคัญดังนี้

1. นิยามดัชนีความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์สำหรับการปล่อยชั่วคราว

ดัชนีความเสี่ยงของการปล่อยชั่วคราวในการศึกษาครั้งนี้ มีจำนวนทั้งหมด 15 ตัว แบ่งเป็น 14 ตัว ได้มาจากผลการวิเคราะห์สำนวนคดี และการสัมภาษณ์ผู้พิพากษา ส่วนดัชนีอีก 1 ตัว คือ คะแนนจากบุคลิกภาพ ได้มาจากการทบทวนเอกสารงานวิจัย สามารถสรุปได้ดังตาราง 2-1 และมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 สัญชาติและเชื้อชาติ หมายถึง สิ่งที่ถูกพันธกกฎหมายและจิตใจของบุคคลไว้กับรัฐใดรัฐหนึ่ง ซึ่งบุคคลนั้นต้องปฏิบัติตามกฎหมายเพื่อกำหนดสิทธิและหน้าที่ระหว่างบุคคลกับรัฐที่อยู่ในสังกัด ในที่นี้แบ่งสัญชาติและเชื้อชาติ ออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) สัญชาติไทย 2) สัญชาติลาว พม่า กัมพูชา และ 3) สัญชาติอื่นๆ เช่น เวียดนาม สิงคโปร์ จีน ปากีสถาน สหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อิตาลี ฮังการี ไนจีเรีย และแคเมอรูน

1.2 กลุ่มอาชีพ หมายถึง การทำกิจกรรมหรือการทำงานใดๆ ที่ใช้แรงงาน ความรู้และทักษะของผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งทำให้เกิดรายได้ตอบแทน ในที่นี้แบ่งกลุ่มอาชีพ ออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่ 1) ผู้ปฏิบัติงานด้านเกษตรกรรม 2) ผู้ประกอบวิชาชีพ เช่น วิศวกร ตำรวจ ทหาร 3) ผู้ให้บริการและผู้จำหน่ายสินค้า 4) ผู้ปฏิบัติงานด้านธุรกิจ 5) นักเรียน/นักศึกษา/แม่บ้าน และ 6) ผู้รับจ้าง

1.3 รายได้ต่อเดือน หมายถึง รายได้ต่อเดือนที่ผู้ต้องหาได้รับจากการประกอบอาชีพ ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) มากกว่า 20,000 บาท และ 2) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท

1.4 ภูมิลำเนาที่อยู่อุปัจจุบัน หมายถึง แหล่งที่อยู่อาศัยของผู้ต้องหาหรือจำเลยโดยเปรียบเทียบระหว่างภูมิลำเนาที่อยู่อุปัจจุบัน ซึ่งภูมิลำเนาในที่นี้คือ จังหวัดที่บุคคลใช้เป็นถิ่นที่อยู่อาศัยอย่างถาวร ส่วนที่อยู่ปัจจุบัน เป็นจังหวัดที่อยู่อาศัยในปัจจุบันของผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งภูมิลำเนาที่อยู่อุปัจจุบันอาจเป็นจังหวัดเดียวกันหรือต่างกันได้ ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ภูมิลำเนาที่อยู่อุปัจจุบันเหมือนกัน และ 2) ภูมิลำเนาที่อยู่อุปัจจุบันต่างกัน

1.5 พฤติการณ์คดี หมายถึง ลักษณะการกระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลยขณะก่อเหตุ ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า และ 2) มีการวางแผนล่วงหน้า

1.6 การปฏิเสธข้อกล่าวหา หมายถึง การที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยปฏิเสธการกระทำความผิดที่เจ้าพนักงานตั้งข้อกล่าวหา ในที่นี้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) การปฏิเสธ และ 2) ไม่มีการปฏิเสธ

1.7 ลักษณะของการกระทำความผิด หมายถึง การกระทำความผิดที่พิจารณาจากจำนวนผู้กระทำความผิด ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) การกระทำความผิดแบบคนเดียว และ 2) การกระทำความผิดแบบกลุ่มที่ไม่มีการวางแผนเป็นขบวนการ

1.8 ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย หมายถึง ลักษณะที่เกิดขึ้นกับผู้เสียหายจากการกระทำของผู้ต้องหา ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มี 2) มีผู้เสียหาย และ 3) ผู้เสียหายเสียชีวิต

1.9 การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว หมายถึง การที่มีพนักงานสอบสวนหรือโจทก์ขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราวของผู้ต้องหา ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีการคัดค้าน และ 2) มีการคัดค้าน

1.10 เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว หมายถึง การที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยกระทำความผิดระหว่างที่ศาลหรือเจ้าพนักงานอนุญาตให้พ้นจากการควบคุมระหว่างการสอบสวนหรือพิจารณาคดี ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) มีการกระทำความผิด และ 2) ไม่มีการกระทำความผิด

1.11 จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต หมายถึง จำนวนครั้งที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกพิพากษาจำคุกจากเจ้าพนักงาน ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่เคยเลย 2) จำนวน 1 ครั้ง และ 3) จำนวน 2 ครั้งขึ้นไป

1.12 คดีอื่นค้างพิจารณา หมายถึง การที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยมีประวัติการกระทำความผิดในอดีตที่ศาลยังพิจารณาไม่เสร็จสิ้นตั้งแต่วันที่ยื่นฟ้องจนถึงวันที่ถูกจับกุมครั้งล่าสุด ในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีคดี และ 2) มีคดี

1.13 จำนวนครั้งที่เคยถูกตั้งข้อหาจากเจ้าพนักงาน หมายถึง จำนวนข้อหาที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกกล่าวหาจากเจ้าพนักงานที่ผ่านมา ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่มีข้อหา 2) 1 ข้อหา และ 3) มากกว่า 1 ข้อหา

1.14 จำนวนครั้งที่เคยถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด หมายถึง จำนวนครั้งที่ผู้ต้องหาหรือจำเลยถูกหมายจับจากเจ้าพนักงานเพราะไม่มาตามศาลนัด ในที่นี้แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1) ไม่เคยเลย 2) จำนวน 1 ครั้ง และ 3) จำนวน 2 ครั้งขึ้นไป

ตาราง 2-1 การให้คะแนนของดัชนีความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์สำหรับการปล่อยชั่วคราว

ลำดับที่	ดัชนี	ข้อกำหนดที่เกี่ยวกับการวินิจฉัย คำร้องขอปล่อยชั่วคราวของศาล	ค่าน้ำหนักดัชนี		
			0 คะแนน	1 คะแนน	
ดัชนีจากผลการวิเคราะห์สำนวนคดีและการสัมภาษณ์ผู้พิพากษา					
คุณลักษณะผู้ต้องหา	1	สัญชาติและเชื้อชาติ	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	ไทย	ไม่ใช่ไทย
	2	กลุ่มอาชีพ	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ	เจ้าของธุรกิจ
	3	รายได้ต่อเดือน	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	มากกว่า 20,000 บาท	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20,000 บาท
	4	ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบัน	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (5)	เหมือนกัน	ต่างกัน
พฤติการณ์แห่งคดีขงกะอเหตุ	5	พฤติการณ์แห่งคดี	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (3)	ไม่มีการวางแผน	มีการวางแผน
	6	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (2)	ปฏิเสธ	ไม่ปฏิเสธ
	7	ลักษณะการกระทำความผิด	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (1)	ทำเป็นกลุ่ม	ทำคนเดียว
	8	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (6)	ไม่มีผู้เสียหาย	มีผู้เสียหาย/ ผู้เสียหายเสียชีวิต
	9	การมีผู้มาขอคัดค้านการปล่อย ชั่วคราว	ป.วิ.อ.มาตรา 108/2 วรรคหนึ่ง	ไม่มี	มี (พร้อมบันทึก เหตุผล)
ประวัติการกระทำผิดในอดีต	10	เคยกระทำความผิดระหว่างปล่อยชั่วคราว	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่เคย	เคย
	11	จำนวนครั้งที่ถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่มี	มากกว่าหรือ เท่ากับ 1 ครั้ง

ลำดับที่	ดัชนี	ข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับการวินิจฉัย คำร้องขอปล่อยชั่วคราวของศาล	ค่าน้ำหนักดัชนี	
			0 คะแนน	1 คะแนน
12	คดีอื่นค้างพิจารณา	ป.วิ.อ.มาตรา 108 วรรคหนึ่ง (7)	ไม่มี	มี
13	จำนวนครั้งที่ถูกตั้งข้อหาจากเจ้าพนักงาน	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่มี	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ข้อหา
14	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด	ข้อเท็จจริงที่ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 108 วรรคสอง	ไม่มี	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง
ดัชนีจากการทบทวนเอกสารงานวิจัย				
15	คะแนนวัดจากบุคลิกภาพ		คะแนนต่ำกว่า 18 คะแนน	คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 18 คะแนน

2. นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

2.1 กลุ่มอาชีพผู้ปฏิบัติงานด้านเกษตรกรรม หมายถึง ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ทำงานเป็นเกษตรกร เช่น ทำนา ทำไร่ และทำสวน

2.2 กลุ่มอาชีพผู้ประกอบการวิชาชีพ หมายถึง เช่น ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ทำงานเป็นวิศวกร ตำรวจ และทหาร

2.3 กลุ่มอาชีพผู้ให้บริการและผู้จำหน่ายสินค้า หมายถึง ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ทำงานด้านการบริการและจำหน่ายสินค้า เช่น มัคคุเทศก์ นักป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ตัวแทนขายประกัน หรือผู้แทนจำหน่าย รวมทั้งค้าขายต่างๆ

2.4 กลุ่มอาชีพผู้ปฏิบัติงานด้านธุรกิจ หมายถึง ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ประกอบธุรกิจส่วนตัว มีลักษณะเป็นเจ้าของกิจการ หรือทำงานธุรกิจต่างๆ ที่ไม่มีนายจ้าง และไม่ได้อยู่ในฐานะลูกจ้าง เช่น ผู้รับเหมาก่อสร้าง นายหน้าขายที่ดิน ธุรกิจผ้าแพดาน ธุรกิจร้านเสริมสวย เป็นต้น

2.5 กลุ่มอาชีพผู้รับจ้าง หมายถึง ผู้ต้องหาหรือจำเลยที่ทำงานเป็นพนักงานหรือลูกจ้าง เช่น รับจ้างส่งสินค้า ขับรถรับจ้าง

3. ระดับชั้นโทษจำคุก

ในงานวิจัยครั้งนี้ การจัดกลุ่มเรียงลำดับความร้ายแรงแห่งข้อหา ได้ทำการจัดเรียงจากฐานความผิดจากแบบบันทึกสำนวนคดี ที่เก็บข้อมูลได้จำนวน 1,148 คดี

กลุ่ม 1 , กลุ่ม 2 เป็นประเภทร้ายแรงมากหรือคดีอุกฉกรรจ์ (มีผลกระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรงมาก)

กลุ่ม 3 , กลุ่ม 4 เป็นประเภทคดีร้ายแรง (มีผลกระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนอย่างร้ายแรง)

กลุ่ม 5 เป็นประเภทคดีร้ายแรงปานกลาง (มีผลกระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนระดับปานกลาง)

กลุ่ม 6 , กลุ่ม 7 , กลุ่ม 8 เป็นประเภททั่วไป (มีผลกระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนทั่วไป)

กลุ่ม 9 เป็นประเภทคดีเล็กน้อย (มีผลกระทบต่อความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชนเล็กน้อย)

กลุ่ม 1 ความผิดที่กฎหมายกำหนดโทษประหารชีวิตสถานเดียว

มาตรา 289 ประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับชีวิต)

มาตรา 277ตรี (2) ประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 339 ทวิ วรรค 5 ประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 วรรค 5 ประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 6 ประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 65 วรรค 2 ประหารชีวิต (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

กลุ่ม 2 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษประหารชีวิตรวมอยู่ด้วย

มาตรา 277 (2) ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 277ตรี (1) ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 280 (2) ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 339 วรรค 5 ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 5 ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 288 ประหารชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับชีวิต)

มาตรา 66 วรรค 3 จำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงห้าล้านบาทหรือประหารชีวิต (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 283 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

กลุ่ม 3 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกตลอดชีวิตรวมอยู่ด้วย

มาตรา 65 วรรค 1 จำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงห้าล้านบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 277 วรรค 4 จำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 4 จำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 ทวิ วรรค 4 จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 วรรค 3 จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 วรรค 4 จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 3 จำคุกตลอดชีวิตหรือจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 68 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่ยี่สิบปีถึงจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่สองล้านบาทถึงห้าล้านบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 69 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่ห้าแสนบาทถึงห้าล้านบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 65 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงห้าล้านบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 66 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงจำคุกตลอดชีวิตและปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงห้าล้านบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 276 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 277 (1) ทวิ จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 277 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 283 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 286 จำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

กลุ่ม 4 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกอยู่ในช่วงไม่เกิน 20 ปี (ทั้งกรณีกฎหมายกำหนดโทษขั้นต่ำและไม่กำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้)

มาตรา 290 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงยี่สิบปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับชีวิต)

มาตรา 276 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 277 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่แปดพันบาทถึงสี่หมื่นบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 282 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 283 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 280 (1) จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 339 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 วรรค 4 จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 ทวิ วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 ทวิ วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สิบสองปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 340 ทวิ วรรค 2 จำคุกตั้งแต่ สิบห้าปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่สามหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

กลุ่ม 5 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกอยู่ในช่วงไม่เกิน 15 ปี (ทั้งกรณีกฎหมายกำหนดโทษขั้นต่ำและไม่กำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้)

มาตรา 290 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับชีวิต)

มาตรา 282 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 335 ทวิ วรรค 2 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาท ถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 336 วรรค 4 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 ทวิ วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 65 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบห้าปีหรือปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสามแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 66 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงสิบห้าปีหรือปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 73 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านห้าแสนบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76/1 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านห้าแสนบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 279 วรรค 2 จำคุกไม่เกินสิบห้าปีหรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 340 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สิบปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 357 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่น บาทถึงสามหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 75 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบห้าปีและปรับตั้งแต่สองแสน บาทถึงหนึ่งล้านห้าแสนบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

กลุ่ม 6 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกอยู่ในช่วงไม่เกิน 10 ปี (ทั้งกรณีกฎหมายกำหนดโทษขั้นต่ำและไม่กำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้)

มาตรา 266 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 291 จำคุกไม่เกินสิบปีและปรับไม่เกินสองหมื่นบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับชีวิต)

มาตรา 297 จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปี (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย)

มาตรา 278 จำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 279 วรรค 1 จำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 282 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 284 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 335 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 335 ทวิ วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 336 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 338 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 339 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 357 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 269/4 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีหรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 157/1 วรรค 4 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 ตรี วรรค 4 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาทและให้ศาลสั่งเพิก

ถอนใบอนุญาตขับขี่ (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 67 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 68 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 69 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 73 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

กลุ่ม 7 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกอยู่ในช่วงไม่เกิน 7 ปี (ทั้งกรณีกฎหมายกำหนดโทษขั้นต่ำและไม่กำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้)

มาตรา 283 ทวิ วรรค 2 จำคุกไม่เกินเจ็ดปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 336 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่สองปีถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่สี่พันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 335 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 337 วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปีและปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 269/4 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงเจ็ดปีหรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสี่หมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

กลุ่ม 8 ความผิดที่กฎหมายกำหนดให้มีโทษจำคุกอยู่ในช่วงไม่เกิน 5 ปี (ทั้งกรณีกฎหมายกำหนดโทษขั้นต่ำและไม่กำหนดโทษขั้นต่ำเอาไว้)

มาตรา 295 จำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่พันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย)

มาตรา 300 จำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับร่างกาย)

มาตรา 283 ทวิ วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 287 จำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเพศ)

มาตรา 334 จำคุกไม่เกินสามปีและปรับไม่เกินหกพันบาท (ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 335 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปีและปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 336 วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 337 วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 357 วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 358 จำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 359 จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 360 จำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 360 ทวิ จำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์)

มาตรา 264 ไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 265 จำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 267 จำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 269 จำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่พันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 269/1 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 269/2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปีและปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 269/3 จำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบปีและปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 269/5 จำคุกไม่เกินห้าปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 269/6 จำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(ประมวลกฎหมายอาญา ความผิดเกี่ยวกับเอกสาร)

มาตรา 157/1 วรรค 3 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 158 จำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกินสองพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 159 วรรค 1 จำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 159 วรรค 2 จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 วรรค 1 จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 วรรค 2 จำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 วรรค 3 จำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 ทวิ จำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาล
สั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนหรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 ตริ วรรค 1 จำคุกไม่เกินหนึ่งปีหรือปรับตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้
ศาลสั่งพักใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหกเดือน หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 160 ตริ วรรค 2 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท และให้ศาลสั่งพัก
ใช้ใบอนุญาตขับขี่ของผู้นั้นมีกำหนดไม่น้อยกว่าหนึ่งปี หรือเพิกถอนใบอนุญาตขับขี่
(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 69 วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 69 วรรค 4 จำคุกไม่เกินห้าปีและปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 70 จำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสามปีและปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 71 วรรค 1 จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 71 วรรค 2 จำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 72 จำคุกไม่เกินหนึ่งปี และปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 74 จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 75 วรรค 2 จำคุกไม่เกินสองปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท (พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76 วรรค 1 จำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76 วรรค 2 จำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76/1 วรรค 1 จำคุกตั้งแต่สองปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงสองแสนบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76/1 วรรค 3 จำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

มาตรา 76/1 วรรค 4 จำคุกไม่เกินสองปีและปรับไม่เกินสองแสนบาท

(พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522)

กลุ่ม 9 กฎหมายกำหนดโทษปรับสถานเดียว

มาตรา 147 ปรับไม่เกินสองร้อยบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 148 ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 149 ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 150 ปรับไม่เกินห้าร้อยบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 151 ปรับตั้งแต่สองร้อยบาทถึงห้าร้อยบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 152 ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 153 ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 154 ปรับครั้งละไม่เกินหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 155 ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 156 ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท และปรับรายวันอีกวันละห้าร้อยบาทจนกว่าจะปฏิบัติให้ถูกต้อง

(พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 157 ปรับตั้งแต่สี่ร้อยบาทถึงหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

มาตรา 157/1 วรรค 1 ปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท (พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ.2522)

หมายเหตุ อัตราโทษความผิดตามที่ปรากฏในสำนวนคดีของผู้ต้องหา 1,148 สำนวนคดี ดังกล่าว เป็นความผิดตามสำนวนคดี อันเป็นข้อมูลก่อนมีการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา และกฎหมายยาเสพติดให้โทษ

เรียงลำดับข้อหาร้ายแรงมากไปหาน้อย (ตามกำหนดโทษจำคุก)

17) โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 10 ปี (ข้อหาร้ายแรงมากที่สุด) 16) โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี 15) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 10 ปี 13) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี 10) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี 1) โทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี	กลุ่มโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
14) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 7 ปี 12) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 7 ปี 9) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 7 ปี	กลุ่มโทษจำคุกไม่เกิน 7 ปี
11) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 5 ปี 8) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือนถึง 5 ปี 2) โทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี	กลุ่มโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
3) โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี 4) โทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี 5) โทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี 6) โทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือน 7) โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน	กลุ่มโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี ↓ (ข้อหาร้ายแรงน้อยที่สุด)

หมายเหตุ : เลขข้างหน้า คือ กลุ่มโทษจำคุกที่แบ่งฐานความผิด ดังนี้

1) โทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

- ความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 291 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 63 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 29 วรรคหนึ่งประกอบมาตรา 71 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
- พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 ประกอบมาตรา 72 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี
- พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี

2) โทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

- ความผิดฐานรับของโจรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- ความผิดฐานวิงวาททรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- ความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- พ.ร.บ.การทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ.2551 มาตรา 51 ความผิดฐานให้คนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาต ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 64 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 23 ประกอบมาตรา 65 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 29 วรรคหนึ่งประกอบมาตรา 71 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 30 ประกอบมาตรา 73 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

3) โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

- ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 334 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี
- ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 363 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี

4) โทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 11 หรือ 18 วรรคสองประกอบมาตรา 62 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 29 ประกอบมาตรา 72 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี

- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 81 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี
 - พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 82 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี
- 5) โทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
- ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 364 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
 - ความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
 - พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 37 (1) มาตรา 75 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
 - พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสาม ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
 - พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสาม ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
 - พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 57 ประกอบมาตรา 79 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี
- 6) โทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือน
- พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.2522 มาตรา 25 , มาตรา 26 วรรคหนึ่ง , มาตรา 27(2) ประกอบมาตรา 66 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือน
- 7) โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน
- พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 47 , มาตรา 52 , มาตรา 51 ประกอบมาตรา 77 ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน
- 8) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี
- พ.ร.บ.อารูธปีนฯพ.ศ.2490 มาตรา 7 ประกอบมาตรา 72 วรรคสาม ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี
 - พ.ร.บ. อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี
- 9) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 7 ปี
- ความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 7 ปี
- 10) โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี
- ความผิดฐานทำร้ายร่างกายสาหัสตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี
 - พ.ร.บ.อารูธปีนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 73 ทวิ ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี

- พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 28 , มาตรา 34 , มาตรา 35 , มาตรา 37 วรรคสองประกอบ มาตรา 41 และมาตรา 75 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 10 ปี

11) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 5 ปี

- ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 5 ปี

12) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 7 ปี

- ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคสอง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 7 ปี

13) โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี

- ความผิดฐานริดเอาทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 338 ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปีถึง 10 ปี
- พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่งประกอบมาตรา 67 ความผิดฐานครอบครอง ยาบ้าไม่เกิน 15 เม็ด ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี
- พ.ร.บ อาวุธปืนฯ พ.ศ.2490 มาตรา 7 ประกอบมาตรา 72 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี

14) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 7 ปี

- ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคสองระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 7 ปี

15) โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปีถึง 10 ปี

- ความผิดฐานพรางผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 318 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ระวังโทษ จำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี
- ความผิดฐานพรางผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 319 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง ระวังโทษ จำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี

16) โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปีถึง 10 ปี

- ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคสาม ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปี ถึง 10 ปี
- ความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 ทวิ วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปี ถึง 10 ปี
- ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคสาม ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปี ถึง 10 ปี

17) โทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปีถึง 10 ปี

- ความผิดฐานชิงทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 339 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 10 ปี

คำอธิบาย ในการจัดความร้ายแรงแห่งข้อหากรณีโทษจำคุก หากจัดตามคำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1 ของศาสตราจารย์ ดร.เกียรติขจร วิจารณ์สวัสดิ์¹ จะถือเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

ถ้าความผิดแต่ละบทนั้นมีโทษลำดับเดียวกัน เช่น จำคุก ต้องถือบทที่มีอัตราโทษชั้นสูงมากกว่าเป็น 1 เกณฑ์ ถ้าอัตราโทษชั้นสูงเท่ากันหมด เช่น 2.

ความผิดที่ 1 มีการกำหนดระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี

ความผิดที่ 2 มีการกำหนดโทษจำคุกขั้นต่ำเอาไว้ โดยมีโทษจำคุกชั้นสูงไม่เกิน ปี 5

เช่นนี้ **ความผิดที่ 2** คือ บทหนัก

ตัวอย่าง ความผิดฐานวิ่งราวทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 336 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี กับความผิดฐานลักทรัพย์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคหนึ่ง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 5 ปี ในกรณีเช่นนี้ จะเรียกประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 วรรคหนึ่งว่า “บทหนัก”

ข้อสังเกต ในเรื่อง “บทหนัก” จะใช้กับกรณีการกระทำความผิดกฎหมายหลายบท กล่าวคือ ใช้กับกรณีผู้กระทำความผิดมีการกระทำเพียงครั้งเดียว แต่ผิดหลายข้อหา ในกรณีเช่นนี้ กฎหมายให้ลงโทษข้อหาที่มีโทษหนักที่สุด

¹เกียรติขจร วิจารณ์สวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 10 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ พลสยาม พรินติ้ง, 2551), หน้า 777.

4. แบบวัดบุคลิกภาพ

คุณลักษณะหลัก การวัดและการประเมิน

4.1 Psychopathic personality

มุมมองต่อตนเอง ผู้อื่น โลก

- ▶ คิดว่าตัวเองมีภาพลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่ สง่างาม มีอำนาจควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง
- ▶ มองผู้อื่นว่าเปราะบาง หรือต้องการอำนาจควบคุมผู้อื่น ที่ตนเองต้องต่อต้าน
- ▶ มองว่าโลกนี้มีคน 2 ประเภท คือ ผู้ล่า และ ผู้ถูกล่า
- ▶ มีความต้องการจะใช้อำนาจควบคุม หรือ อยู่เหนือคนอื่น

ความกลัวและความกังวล

- ▶ มีความสามารถต่ำ ในการที่จะรับรู้ความกลัว หรือ วิตกังวล ในสถานการณ์ที่คนอื่น (คนปกติ) จะรู้สึกได้อย่างดี
- ▶ มีความสามารถต่ำ ที่จะคาดการณ์ผลทางลบ
- ▶ มีความสามารถต่ำที่จะควบคุมพฤติกรรมที่เป็นผลทางลบ

ความบกพร่องทางอารมณ์

- ▶ มีความสามารถจำกัดต่อการมีอารมณ์รัก เศร้า เห็นใจ เข้าใจผู้อื่น ละอาย เมตตา สำนึกผิด (empathic emotion)
- ▶ ไม่สามารถ หรือ มีความสามารถจำกัด ในการพัฒนาคุณสมบัติของการมีความรับผิดชอบ ผูกพันยึดมั่น จงรักภักดี

คุณสมบัติอื่น ๆ

- ▶ มีความสามารถพิเศษในการเลียนแบบอารมณ์ผู้อื่นโดยเฉพาะ (empathic emotion)
- ▶ อ่านอารมณ์ของผู้อื่นได้ดี
- ▶ เห็นอารมณ์ (empathic emotion) ของผู้อื่นเป็นจุดอ่อนที่จะแสวงหาประโยชน์
- ▶ มีความสัมพันธ์แบบผิวเผิน
- ▶ แสวงหาประโยชน์จากผู้อื่น
- ▶ มีพฤติกรรมการโกหก หลอกลวง จัดการเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ
- ▶ เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น จะเปิด ไม่ปิดบังอะไรเลย

4.2 แนวคำถามในการสัมภาษณ์เพื่อประเมินบุคลิกภาพแบบแปรปรวน

แนะนำตัว & การพูดคุยกันในวันนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ในการพิจารณาปล่อยตัวชั่วคราว

ลำดับ	แนวคำถาม
0	ก่อนการสัมภาษณ์ให้แนะนำตัว ถามชื่อ ที่อยู่ เพื่อตรวจสอบความสามารถในการตอบคำถามถ้าผู้ต้องหามีอาการสับสน ไม่สามารถใช้แบบสัมภาษณ์นี้ได้ หลังจากนั้น ให้ผู้สัมภาษณ์กล่าวถึงจุดประสงค์ของการสัมภาษณ์ “เพื่อเป็นข้อมูลแก่ศาลในการให้คำแนะนำระหว่างการพิจารณาคดีและพิจารณาการปล่อยชั่วคราว คำตอบไม่มีถูกผิด ให้บอกเล่าตามที่เป็นจริง”
1	คบหาใครแบบผิวเผิน - ปัจจุบันอยู่กับใคร คนในครอบครัวที่สนิทมากที่สุดเป็นใคร ให้เล่าเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างตัวเขากับคนในครอบครัว ถามความไว้วางใจ ความเชื่อใจที่ตัวเขารู้สึกกับคนในครอบครัว เขารู้สึกอย่างไรกับครอบครัว - มีเพื่อนสนิทมากไหม แล้วเวลาว่างทำกิจกรรมอะไรร่วมกัน เขารู้สึกอย่างไรกับเพื่อนสนิท เช่น คอยกันเรื่องอะไร เป็นเรื่องส่วนตัวไหม แล้วเรื่องที่เป็นความทุกข์ เคยได้เล่าสู่กันฟัง หรือระบายกันบ้างหรือเปล่า เขารู้สึกอย่างไรกับความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน
2	คุยโต โอ้อวด หลงผิด - เคยรู้สึกว่าเขาตัวเอง มีความคิดดีกว่าคนอื่น & หรือรู้สึกว่าเขาเหนือกว่า เก่งกว่า คนอื่นบ้างไหม เช่นเรื่องอะไร เคยแสดงออกอย่างไร - ในกลุ่มเพื่อนสนิท มีใครชอบคุยโม้อวดโอ้อวดไหม แล้วคิดว่าตัวเองเป็นแบบนี้บ้างไหม
3	หลอกลวง เสแสร้ง ไม่ซื่อ - ในกลุ่มเพื่อนสนิท คิดว่าเพื่อนจริงใจกับเราไหม .. แล้วรู้ได้อย่างไรว่าเขาจริงใจแล้วตัวเราคิดว่า เราจริงใจกับเพื่อน มากน้อยแค่ไหน - เคยรู้สึกว่าเขาตัวเองไม่จริงใจกับใครบ้าง เช่น พูดโกหก /ไม่ซื่อ - เคยไม่จริงใจหรือพูดโกหกแบบตั้งใจกับใครบ้าง .. แล้วคิดว่าทำไปแบบนี้ เพื่ออะไร
4	ขาดความใส่ใจ หรือขาดการเอาใจใส่ในอารมณ์ / ความรู้สึกของคนอื่น - เคยทำอะไรที่คิดว่าไม่ดี ต่อ พ่อแม่ หรือเพื่อนสนิทบ้างไหม ถ้าเคยตัวเขารู้สึกอย่างไร ให้เล่าเรื่องให้ฟัง - เคยเห็นคนที่เขารัก หรือ สนิท มีอารมณ์แบบไหนบ้าง ... แล้วตัวเขารู้สึกอย่างไร
5	ขาดความสำนึกผิด เสียใจเมื่อกระทำผิด - คิดว่าตัวเรา มีเหตุจำเป็นอะไร จึงได้ทำผิดกฎหมาย ด้วยข้อหา ตามที่บอก ให้เล่าเหตุการณ์ ตอนทำผิด ... คิดอะไรอยู่ ตอนลงมือทำ ... แล้วทำไม เลือกรูปแบบนั้น - ตอนก่อเหตุ คิดมาก่อนไหม ช่วยเล่าให้ฟัง คิดยังไง ... แล้วเมื่อทำผิดเสร็จแล้ว รู้สึกอย่างไร - เป็นการกระทำครั้งแรกไหม ... เคยทำอะไรผิด ที่คล้ายๆกัน ก่อนหน้านี้นี้ - ก่อนหน้านี้นี้ เคยทำอะไรผิดพลาดบ้าง .. แล้วรู้สึกอย่างไร เมื่อคิดทบทวน ถึงสิ่งที่ได้ทำผิดพลาดไป - เคยทำให้ใครเสียใจบ้าง เรื่องอะไร .. ตัวเราเองรู้สึกอย่างไร แล้วอยากบอกอะไรกับเขา
6	ไม่ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำ ปฏิเสธความรับผิดชอบ - ต้องช่วยดูแลใครในครอบครัว ดูแลหรือรับผิดชอบอะไร แบบไหน ... แล้วได้ทำอะไรเพื่อเขามากที่สุด ยกตัวอย่าง

ลำดับ	แนวคำถาม
	- เคยทำอะไร ที่เกิดความผิดพลาด หรือเสียหายแก่คนในครอบครัว บ้างหรือไม่ ... แล้วตัวเราได้แก้ไขอย่างไร
7	ขาดเป้าหมายในชีวิต - เล่าชีวิตในวันเด็กอยู่กับใคร ... ตอนเป็นเด็ก คิดฝันอยากมีอาชีพอะไร ... ตอนนี้ ทำงานอะไร - ได้วางเป้าหมายชีวิตให้กับตัวเองอย่างไร ... แล้วได้พยายามทำอะไรบ้าง เพื่อให้เป็นไปตามนั้น - ได้วางแผนชีวิตไว้อย่างไร เช่น อยากทำ อยากเป็น หรืออยากใช้ชีวิตแบบไหน
8	ขาดความรับผิดชอบต่องาน - ตอนเป็นเด็ก การบ้านได้ทำด้วยตัวเองหรือไม่ แล้วผลการเรียนเป็นอย่างไร - เมื่อเลิกเรียนแล้ว ได้ช่วยงานบ้านอะไรบ้าง - ที่ผ่านมารู้สึกอย่างไรกับงานที่ต้องทำ(หรือกับความรับผิดชอบที่มี) - ตอนทำงาน เคยได้รับคำชมอะไรบ้าง ... แล้วเคยถูกตำหนิบ้างไหม
9	ควบคุมพฤติกรรมของตนเอง ไม่ได้ - โดยส่วนตัว การกระทำที่เป็นนิสัยของตัวเอง มีอะไรบ้างที่ตัวเราชอบ และไม่ชอบ แล้วมีอะไรที่อยากจะเปลี่ยนแปลงตัวเองบ้าง และเคยพยายามที่จะทำอย่างนั้นไหม - เมื่อมีอะไรมาทำให้รู้สึกไม่ชอบ ไม่พอใจ แล้วได้จัดการกับสิ่งนั้นหรือคนนั้น อย่างไร - ชอบทำอะไรตามใจตัวเอง โดยไม่สนใจใคร ดื้อรั้น เอาแต่ใจตัวเอง หรือไม่... ให้ยกตัวอย่าง
10	รู้ว่าม ทุนหันปล้นเล่น - คำว่า รู้ว่าม .. ในความหมายของตัวเอง คืออะไร .. แล้วเคยมีอาการแบบนี้บ้างไหม เช่นอะไร - รู้สึกว่าตัวเองเป็นคนใจร้อน ขาดการยับยั้งชั่งใจหรือไม่ อยากให้ยกตัวอย่างเหตุการณ์
11	ตอนวัยรุ่น หลีกเลี้ยง ข้อบังคับ ระเบียบ - เคยหนีเรียน หรือแหกกฎของ รร. บ้างไหม เช่นอะไร .. เคยเป็นคนนำเพื่อนๆ ทำผิดหรือไม่ บ่อยครั้งไหม - คุณครูฝ่ายปกครอง เคยเรียกไปคุยไหม เรื่องอะไร
12	ตอนเป็นผู้ใหญ่ (อายุมากกว่า 25) หลีกเลี้ยง กฎหมาย ข้อบังคับ - การทำงาน เคยฝ่าฝืนกฎระเบียบ ของที่ทำงาน บ้างไหม ... เช่นอะไร - ก่อนหน้านั้น เคยทำผิดกฎหมายบ้างไหม ในข้อหาอื่นๆ ...ถึงแม้เป็นเรื่องเล็กน้อย หรือมีโทษสถานเบา

หมายเหตุ : เลือกคำถาม (ช้อย่อย) ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับผู้ต้องหาและคำถามที่ถามก่อนหน้านั้น การถามคำถามไม่ต้องเรียงข้อก็ได้

ส่วนที่ 2

ขั้นตอนและเครื่องมือ

สำหรับเจ้าหน้าที่

สำหรับเจ้าหน้าที่

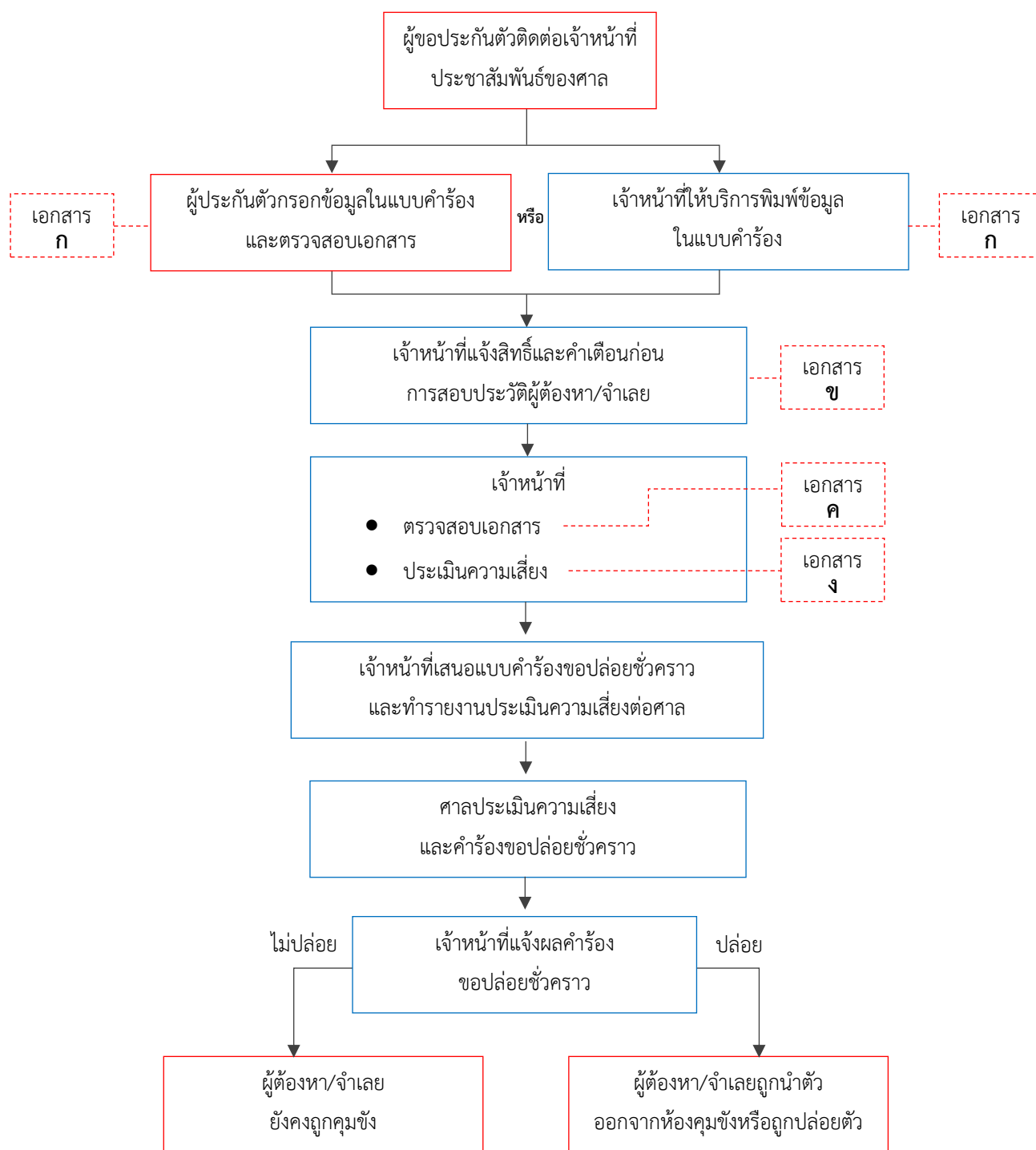
คำชี้แจง

1. เอกสารฉบับนี้เรียกว่า “คู่มือการประเมินความเสี่ยงและกำกับดูแลในชั้นปล่อยชั่วคราวสำหรับเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ของศาล และการยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวของผู้ขอประกันตัว”
2. คู่มือนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวปฏิบัติสำหรับผู้เกี่ยวข้อง 2 กลุ่ม ได้แก่
 - กลุ่มที่ 1 เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ของศาล เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติในขั้นตอนการประเมินความเสี่ยงและกำกับดูแลการปล่อยชั่วคราว
 - กลุ่มที่ 2 ผู้ขอประกันตัว ในที่นี้หมายถึง ผู้ต้องหา จำเลย และผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้อง (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 106)
3. คู่มือนี้ใช้สำหรับอัตราโทษไม่เกิน 10 ปี
4. ลักษณะของคู่มือแสดงเป็นภาพแผนผัง (Flowchart) ขั้นตอนการปฏิบัติของผู้เกี่ยวข้องทั้ง 2 กลุ่ม
5. เอกสารแนบท้ายประกอบการใช้คู่มือ มีรายละเอียดดังนี้

เอกสาร	ความหมาย
ก	คำร้องขอปล่อยชั่วคราวและประวัติผู้ต้องหา/จำเลย
ข	บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือนก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหา/จำเลย
ค	เอกสารประกอบการยื่นปล่อยชั่วคราว
ง	เอกสารประเมินความเสี่ยงทางพฤตินิยมศาสตร์

เอกสารฉบับนี้ยังไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือเผยแพร่

ขั้นตอนการประเมินความเสี่ยงและกำกับดูแลในชั้นปล่อยชั่วคราวสำหรับเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์
ของศาล
และการยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวของผู้ขอประกันตัว

เอกสารฉบับนี้ยังไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือเผยแพร่

- เอกสาร**
- ก) คำร้องขอลดหย่อนชั่วคราวและประวัติผู้ต้องหา/จำเลย
 - ข) บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือนก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหา/จำเลย
 - ค) เอกสารประกอบการยื่นขอลดหย่อนชั่วคราว
 - ง) เอกสารประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

เอกสาร ก
คำร้องขอปล่อยชั่วคราว

เอกสารฉบับนี้ยังไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือเผยแพร่

คำร้องขอปล่อยชั่วคราว

และประวัติผู้ต้องหา/

จำเลย

๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๙

คดีหมายเลขดำที่...../๒๕.....

คดีหมายเลขแดงที่...../๒๕.....

ศาล.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

สิ่งในรายงานประเมินความเสี่ยง./

ผู้พิพากษา

ระหว่าง

ผู้ร้อง/โจทก์

ผู้ต้องหา/ จำเลย

ฐานความผิด.....

ส่วนที่ ๑ คำร้องขอปล่อยชั่วคราว

ข้าพเจ้า.....ผู้ต้องหา/ จำเลย ขอยื่นคำ
ร้องขอให้ศาลปล่อยชั่วคราวในระหว่างพิจารณา มีข้อความที่จะกล่าวดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้าพเจ้าขอถือเอาข้อมูลประวัติของข้าพเจ้าใน ส่วนที่ ๒ ของแบบพิมพ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของคำร้อง
ขอปล่อยชั่วคราว โดยขอรับรองว่าเป็นความจริงทั้งสิ้น

ข้อ ๒ ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามคำสั่งหรือเงื่อนไขใดๆของศาลเพื่อป้องกันการหลบหนี หรือเพื่อป้องกัน
ภัยอันตรายหรือความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการปล่อยชั่วคราว โดยหากมีมาตรการใดมีผลเป็นการจำกัด
การเดินทางหรือสถานที่อยู่ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอให้ความยินยอมทั้งสิ้น

ข้อ ๓ หากข้าพเจ้าฝ่าฝืนคำสั่งหรือประพฤติดิตตามเงื่อนไขของคำสั่งศาล ข้าพเจ้ายินยอมให้ศาล
ยกเลิกคำสั่งปล่อยชั่วคราวและขังข้าพเจ้าไว้ระหว่างพิจารณา ตลอดจนรับผิดอื่นๆตามกฎหมายทุกประการ

ขอประทานศาลได้โปรดพิจารณาตามคำร้องขอนี้ด้วย

ควรมีครบแล้วแต่จะโปรด

(ลงชื่อ).....ผู้ต้องหา/ จำเลย

คำร้องฉบับนี้ ข้าพเจ้า.....พนักงานเจ้าหน้าที่ตำแหน่ง.....ผู้เรียง/ พิมพ์

(ลงชื่อ).....ผู้เรียง/ พิมพ์

เอกสาร ข
บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือน
ก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหาและจำเลย

เอกสารประกอบการประชุมครั้งที่ ๓ หมายเลข ๕/๑ - บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือนก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหา/ จำเลยฉบับแก้ไข

บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือนก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหา/จำเลย

ศาลอาญา . วันที่ _____

คดีอาญาหมายเลขดำที่ _____

ผู้ต้องหา/ จำเลย

สวัสดีค่ะ/ครับ เจ้าหน้าที่ชื่อ _____

ตำแหน่ง _____ สังกัด _____

ศาลอาญา จะเป็นผู้ทำหน้าที่สอบประวัติของท่านหากท่านประสงค์จะยื่นคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว แต่ก่อนอื่นมีสิ่งที่ท่านควรทราบดังต่อไปนี้

- ผู้สอบประวัติไม่ใช่ทนายความ พนักงานอัยการ และเจ้าพนักงานตำรวจ เราจะสอบถามข้อมูลประวัติส่วนตัวของท่านเพื่อประโยชน์ของศาลในการพิจารณาสั่งคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราว โดยการสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวเป็นดุลพินิจของศาล
- หากท่านมีทนายความ ท่านสิทธิปรึกษาทนายความก่อนจะตอบคำถามใดๆ
- การตอบแบบสอบถามนี้ขึ้นกับความสมัครใจของท่าน หากท่านไม่สมัครใจ ท่านมีสิทธิที่จะไม่ตอบคำถามใดๆ
- ในการตอบแบบสอบถามนี้ เราเป็นผู้ถามคำถามให้ท่านเป็นผู้ตอบ โดยเราจะบันทึกคำตอบของท่านไว้
- เราจะตรวจสอบคำตอบของท่าน ดังนั้นเราขอให้ท่านระบุชื่อบุคคลอื่นที่รู้จักท่านอย่างน้อย ๓ คน พร้อมช่องทางในการติดต่อ เพื่อเราจะได้ติดต่อไปและขอให้บุคคลดังกล่าวยืนยันคำตอบของท่าน เมื่อเราติดต่อบุคคลที่ท่านให้ชื่อไว้ เราอาจแจ้งเรื่องที่ท่านถูกจับและข้อหาในคดีนี้ตลอดจนการที่ท่านยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราว
- ข้อมูลตามคำตอบของท่านจะได้รับการรักษาไว้เป็นความลับ โดยมีเพียงผู้พิพากษา ทนายของท่าน พนักงานอัยการ หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการกำกับดูแลเงื่อนไขการปล่อยชั่วคราว (หากท่านได้รับการปล่อยตัว) เท่านั้นที่จะมีสิทธิทราบข้อมูลดังกล่าว
- ข้อมูลที่ท่านให้จะไม่ถูกนำไปใช้เป็นผลร้ายต่อท่านในชั้นพิจารณาของศาล เว้นแต่เป็นข้อมูลที่อยู่ในฐานข้อมูลของรัฐอยู่แล้ว และหากท่านให้ข้อมูลเท็จ พฤติกรรมของท่านอาจถูกนำไปใช้เป็นผลร้ายกับท่านได้ ทั้งการให้ข้อมูลเท็จแก่เจ้าพนักงานยังเป็นความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗ มีระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท หรือปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท

เอกสารประกอบการประชุมครั้งที่ ๓ หมายเลข ๕/๑ - บันทึกแจ้งสิทธิและคำเตือนก่อนการสอบประวัติผู้ต้องหา/ จำเลยฉบับแก้ไข

- ข้อมูลของท่านที่ผ่านการตรวจสอบว่าตรงตามความจริงแล้ว จะถูกนำไปใช้ประเมินความเสี่ยงของท่านว่าจะหลบหนี หรือกระทำความผิดซ้ำ หรือยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐาน หรือก่ออันตรายประการอื่น ในระหว่างได้รับการปล่อยชั่วคราวหรือไม่ โดยเจ้าหน้าที่จะจัดทำรายงานเสนอการวิเคราะห์และประเมินความเสี่ยงของท่าน ต่อศาล และศาลจะพิจารณารายงานดังกล่าวประกอบการใช้ดุลพินิจ

ผู้ต้องหา/ จำเลยรับทราบสิทธิและคำเตือนข้างต้นแล้ว

- ไม่ประสงค์ยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราว
- ขอยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวโดยไม่ยินยอมให้สอบประวัติ
- ขอยื่นคำร้องขอปล่อยชั่วคราวโดยยินยอมให้สอบประวัติ

จึงลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน ให้ผู้ต้องหา/ จำเลยอ่านเอง และอ่านให้ฟัง (ผ่านล่ามภาษา _____

ชื่อ _____ ซึ่งสาบานตนแล้ว) รับว่าถูกต้อง

เจ้าหน้าที่ผู้สอบประวัติ _____

ผู้ต้องหา/จำเลย _____

ทนายความ _____

ล่าม _____

เอกสาร ค

เอกสารประกอบการยื่นปล่อยชั่วคราว

เอกสารประกอบคำร้องขอประกันตัว

1. บัตรประจำตัวประชาชน/บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ
2. ทะเบียนบ้าน
3. บัตรประจำตัวประชาชน/บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ (กรณีมีคู่สมรส)
4. ทะเบียนบ้านของคู่สมรส (กรณีมีคู่สมรส)
5. ใบสำคัญการสมรส (กรณีมีคู่สมรส)
6. หนังสือให้คำยินยอมของคู่สมรส (กรณีมีคู่สมรส)
7. หนังสือเดินทางระหว่างประเทศ (กรณีผู้ต้องหาเป็นชาวต่างชาติ)

เอกสาร ง

เอกสารประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

เอกสาร ง.1 แบบปส.3 เอกสารประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

เอกสาร ง.2 แบบปส.4 แบบประเมินบุคลิกภาพ

เอกสาร ง.1

แบบปส.3 เอกสารประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

เลขประจำตัวประชาชน			คะแนน
ชื่อ-นามสกุล			
1 (ก)	สัญชาติและเชื้อชาติ	ไทย = 0	ไม่ใช่ = 1
2 (ก)	กลุ่มอาชีพ	ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ = 0	เป็นเจ้าของธุรกิจ = 1
3 (ก,ค)	รายได้ต่อเดือน	มากกว่า 20000 = 0	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20000 = 1
4 (ก)	ภูมิลำเนาที่อยู่ที่ปัจจุบัน	เหมือนกัน = 0	ต่างกัน = 1
5 (ก)	พฤติการณ์คดี	ไม่มีการวางแผน = 0	มีการวางแผน = 1
6 (ก)	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	ปฏิเสธ = 0	ไม่ปฏิเสธ = 1
7 (ก)	ลักษณะการกระทำความผิด	ทำเป็นกลุ่ม = 0	ทำคนเดียว = 1
8 (ก)	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	ไม่มีผู้เสียหาย = 0	มีผู้เสียหาย = 1, ผู้เสียหายเสียชีวิต = 1
9 (ก)	มีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว	ไม่มี = 0	มี พร้อมบันทึกเหตุผล = 1
10 (ข,ค)	เคยกระทำความผิดระหว่างการปล่อยชั่วคราว	ไม่เคย = 0	เคย = 1
11 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่เคยถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	ไม่มี = 0	มากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง = 1
12 (ข,ค)	คดีอื่นค้างการพิจารณา	ไม่มี = 0	มี = 1
13 (ก,ค)	จำนวนครั้งที่เคยถูกตั้งข้อหาจาก เจ้าพนักงาน	ไม่มี = 0	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ข้อหา = 1
14 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตาม ศาลนัด	ไม่มี = 0	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง = 1
15 (ค)	คะแนนจากแบบวัดบุคลิกภาพ	คะแนนต่ำกว่า 18 = 0	คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 18 = 1

(ก) ข้อมูลมาจากเอกสารชุดคำร้องขอฝากขัง

(ข) ข้อมูลมาจากฐานข้อมูลของศาล

(ค) ข้อมูลมาจากการสัมภาษณ์เพิ่มเติม

เอกสารฉบับนี้ยังไม่อนุญาตให้คัดลอกหรือเผยแพร่

วิธีการคิดคะแนน

เอกสาร ง.1 แบบประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

การคิดคะแนนจากการประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์

ข้อ	การถ่วงน้ำหนัก	คะแนนความเสี่ยง		
กลุ่ม 1 ข้อ 1-4	20%	3-4 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	20%
		1-2 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	10%
กลุ่ม 2 ข้อ 5-9	30%	5 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	30%
		3-4 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	20%
		1-2 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	10%
กลุ่ม 3 ข้อ 10-15	50%	5-6 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	50%
		3-4 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	40%
		1-2 คะแนน	คิดเป็นความเสี่ยง	30%

สำหรับเจ้าหน้าที่

ปส.4 แบบประเมินบุคลิกภาพ

ชื่อผู้ต้องหา / จำเลยนามสกุล.....ฐานความผิด.....

ข้อ	ประเด็น	สำหรับ ตรวจสอบ	คำ/ประโยคสำคัญ	ผู้สัมภาษณ์ประเมิน		
				ไม่ใช่ (0)	อาจจะ (1)	ใช่ (2)
1	คบหาใครแบบผิวเผิน					
2	คุยโต โอ้อวด หลงผิด					
3	หลอกลวง เสแสร้ง ไม่ซื่อ					
4	ขาดความใส่ใจหรือขาดการเอาใจใส่ในอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น					
5	ขาดความสำนึกผิด เสียใจเมื่อกระทำผิด					
6	ไม่ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งที่ทำ ปฏิเสธความรับผิดชอบ					
7	ขาดเป้าหมายในชีวิต					
8	ขาดความรับผิดชอบต่องาน					
9	ควบคุมพฤติกรรมของตนเองไม่ได้					
10	วู่วาม หุนหันพลันแล่น					
11	ตอนวัยรุ่น หลีกเลียง ข้อบังคับระเบียบ					
12	ตอนเป็นผู้ใหญ่ (อายุมากกว่า 25 ปี) หลีกเลียงกฎหมายข้อบังคับ					
คะแนนรวม						

สรุปการประเมินบุคลิกภาพ

องค์ประกอบ	คะแนนที่ได้	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 9 คะแนน	มากกว่า 9 คะแนน
องค์ประกอบ 1 (ข้อ 1-6)		☐ ผู้ต้องหาไม่มีความบกพร่องอย่างชัดเจนด้านความรักและความสัมพันธ์ต่างๆ กับผู้อื่น	☐ ผู้ต้องหามีปัญหาด้านความรัก และความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เป็นคนเห็นแก่ตัว เอาเปรียบ และใช้ประโยชน์จากผู้อื่นอย่างไม่ละอายใจ
องค์ประกอบ 2 (ข้อ 2-12)		☐ ผู้ต้องหาไม่มีความบกพร่องอย่างชัดเจนที่พร้อมจะทำผิดกฎหมายหรือแนวปฏิบัติของสังคม	☐ ผู้ต้องหาพร้อมที่จะทำผิดกฎหมายและแนวปฏิบัติของสังคม

ลงชื่อผู้สัมภาษณ์ 1.....

ลงชื่อผู้สัมภาษณ์ 2.....

วิธีการคิดคะแนน แบบประเมินบุคลิกภาพ

วิธีคิดคะแนน

1. รวมคะแนนข้อ 1-6 (องค์ประกอบ 1) โดยการให้คะแนน ดังนี้

ไม่ใช่ฉัน	ให้คะแนน	0
บางครั้ง	ให้คะแนน	1
บ่อยๆ (คือฉันเลย)	ให้คะแนน	2

 คิดคะแนนเฉลี่ยของด้านนี้

2. รวมคะแนนข้อ 7-12 (องค์ประกอบ 2) โดยการให้คะแนน ดังนี้

ไม่ใช่ฉัน	ให้คะแนน	0
บางครั้ง	ให้คะแนน	1
บ่อยๆ (คือฉันเลย)	ให้คะแนน	2

 คิดคะแนนเฉลี่ยของด้านนี้

3. สำหรับข้อที่ไม่มีคำตอบให้ใช้คะแนนเฉลี่ยขององค์ประกอบใส่แทนที่
4. คิดคะแนนรวมขององค์ประกอบ 1 และองค์ประกอบ 2 โดยการบวกกัน

ตัวอย่าง

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	คะแนนรวม	รวม
องค์ประกอบที่ 1 ข้อ 1-6 คะแนนเต็ม 12	1	1	1	-	2	1							7	$7+8.16 = 15.16$ น้อยกว่า 18
ข้อ 4 ไม่ตอบ ให้แทนที่ด้วยค่า 1.0														
องค์ประกอบที่ 2 ข้อ 1-6 คะแนนเต็ม 12							1	1	1	-	2	2	8.16	ได้ 0 คะแนน
							ข้อ 10 ไม่ตอบแทนที่ด้วย 1.16							

สำหรับผู้พิพากษา

คำอธิบายการเตรียมเอกสาร

1. เอกสารมี 2 หน้า ดังนี้
 - 1.1 หน้าแรกเป็นผลการประเมินความเสี่ยง
 - 1.2 หน้าที่สองเป็นการตัดสินใจของผู้พิพากษาที่ทำหน้าที่ปล่อยชั่วคราว
- 2 เจ้าหน้าที่เตรียมข้อมูลในหน้าแรกให้สมบูรณ์ คิดคะแนนเป็นร้อยละ
- 3 ผู้ตัดสินปล่อยชั่วคราว ใส่เครื่องหมายใดๆ ก็ได้ (O, X) รอบข้อ 1.1 ถึง 1.5 ข้อใดก็ได้ เพียงข้อเดียว แล้วเซ็นชื่อในช่องที่กำหนดไว้ให้
- 4 เจ้าหน้าที่เก็บเอกสารหน้าแรก และหน้าที่สองส่งเจ้าหน้าที่สถาบันวิจัยและพัฒนาวิชาชีพพัฒนาศักดิ์เพื่อใช้ในการปรับปรุงระบบปล่อยชั่วคราวต่อไป

เอกสาร ง.1 ผลการประเมินความเสี่ยงทางพฤติกรรมศาสตร์ ฉบับเต็ม

เลขประจำตัวประชาชน				คะแนน
ชื่อ-นามสกุล				
1 (ก)	สัญชาติและเชื้อชาติ	ไทย = 0	ไม่ใช่ = 1	
2 (ก)	กลุ่มอาชีพ	ไม่ใช่เจ้าของธุรกิจ = 0	เป็นเจ้าของธุรกิจ = 1	
3 (ก,ค)	รายได้ต่อเดือน	มากกว่า 20000 = 0	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 20000 = 1	
4 (ก)	ภูมิลำเนาและที่อยู่ปัจจุบัน	เหมือนกัน = 0	ต่างกัน = 1	
5 (ก)	พฤติการณ์คดี	ไม่มีการวางแผน = 0	มีการวางแผน = 1	
6 (ก)	การปฏิเสธข้อกล่าวหา	ปฏิเสธ = 0	ไม่ปฏิเสธ = 1	
7 (ก)	ลักษณะการกระทำความผิด	ทำเป็นกลุ่ม = 0	ทำคนเดียว = 1	
8 (ก)	ผลที่เกิดกับผู้เสียหาย	ไม่มีผู้เสียหาย = 0	มีผู้เสียหาย = 1, ผู้เสียหายเสียชีวิต = 2	
9 (ก)	มีผู้มาขอคัดค้านการปล่อยชั่วคราว	ไม่มี = 0	มี = 1 บันทึกเหตุผล	
10 (ข,ค)	เคยกระทำความผิดระหว่างการปล่อยชั่วคราว	ไม่เคย = 0	เคย = 2	
11 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่เคยถูกพิพากษาจำคุกในอดีต	ไม่มี = 0	มากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง = 2	
12 (ข,ค)	คดีอื่นค้างการพิจารณา	ไม่มี = 0	มี = 2	
13 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่เคยมีข้อหา	ไม่มี = 0	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ข้อหา = 2	
14 (ข,ค)	จำนวนครั้งที่ถูกหมายจับเพราะไม่มาตามศาลนัด	ไม่มี = 0	มีมากกว่าหรือเท่ากับ 1 ครั้ง = 2	
15 (ค)	คะแนนจากแบบวัดบุคลิกภาพ	คะแนนต่ำกว่า 18 = 0	คะแนนมากกว่าหรือเท่ากับ 18 = 2	

ฐานความผิดอยู่ในระดับความร้ายแรงที่ *

- (ก) ข้อมูลมาจากเอกสารชุดคำร้องขอฝากขัง
(ข) ข้อมูลมาจากฐานข้อมูลของศาล
(ค) ข้อมูลมาจากการสัมภาษณ์เพิ่มเติม

รวมคะแนน	
รวม % คะแนนความเสี่ยง	
ผู้ต้องหา / จำเลย มีความเสี่ยงระดับ	

*ฐานความผิด หมายถึง ตารางช่อง 1 – 8 ในแบบฟอร์มเสนอผู้พิพากษา

ลงชื่อ.....

เจ้าพนักงานประเมินความเสี่ยง

การตัดสินใจของผู้พิพากษา

หมายเลขผู้พิพากษา _____ วันที่ _____ เดือน _____

		ร้ายแรงน้อย ← ความร้ายแรงของข้อหา → ร้ายแรงมาก							
		1	2	3	4	5	6	7	8
ฐานความผิด		■ โทษจำคุกไม่เกิน 2 เดือน ■ โทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน	■ โทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี ■ โทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี ■ โทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี	■ โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 5 ปี	■ โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 5 ปี	■ โทษจำคุกตั้งแต่ 6 เดือน ถึง 7 ปี	■ โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 7 ปี ■ โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 7 ปี	■ โทษจำคุกตั้งแต่ 3 ปี ถึง 10 ปี ■ โทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 10 ปี ■ โทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี	■ โทษตั้งแต่ 5 ปี ถึง 10 ปี
เสียหายมาก ← ระดับความเสียหาย → เสียหายน้อย	(0-20%) 1 ต่ำมาก	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1	1.1
	(21-40%) 2 ต่ำ	1.1	1.1	1.1	1.1	1.2	1.2	1.2	1.2
	(41-60%) 3 ปานกลาง	1.2	1.2	1.2	1.2	1.3	1.3	1.3	1.3
	(61-80%) 4 สูง	1.3	1.3	1.3	1.3	1.4	1.4	1.4	1.4
	(81-100%) 5 สูงมาก	1.4	1.4	1.4	1.4	1.5 หรือ 2	1.5 หรือ 2	1.5 หรือ 2	1.5 หรือ 2

การตัดสินใจ 1. ปลดปล่อยชั่วคราวแบบมีเงื่อนไข

1.1 สาบานตน

1.2 สาบานตนหรือแต่งตั้งผู้กำกับดูแล

1.3 รายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่ แบบไม่ถึง

1.4 รายงานตัวต่อเจ้าหน้าที่แบบถี่

1.5 EM / EM + ห้ามออกหรือเข้าเขตกำหนด

2. ไม่ปล่อยชั่วคราว เนื่องจาก

ลงชื่อ.....(ผู้พิพากษา)

.....(ว / ต / ป)